

СЕРИЯТА ТРАКСАС
Е УДОСТОЕНА СЪС СВЕТОВНА НАГРАДА
ЗА ФЕНТЪЗИ 2000 Г.

ТРАКСАС

ТРАКСАС Е ВАШИЯТ
НОВ ФЕНТЪЗИ ГЕРОЙ.
НЕГОВАТА ИЗКЛЮЧИТЕЛНА ХРАБРОСТ,
НЕПОВТОРИМ ЧАР И НЕРВИ
ОТ СТОМАНА ГО ПРЕВРЪЩАТ
В ХОДЕЩА ЛЕГЕНДА!

МАРТИН СКОТ

Мартин Скот

Траксас

1.

Тюрай е вълшебен град. От доковете на Дванайсет морета до Парка на лунното затъмнение и от вонящите коптори до Имперския дворец посетителят може да срещне всякакви чудаци, да зърне изумителни изделия на занаятчийството и да стане доброволна жертва на необичайни услуги. В кръчмите край пристанището може да се насвяткате до козирката, да чуete небивали истории от варварите наемници, по улиците и площадите да позяпате пътуващи музиканти, жонгльори и фокусници, а сетне да се позабавлявате с прочутите кушнийски курветини, да обсъдите някои търговски въпроси от взаимна изгода с гостуващи в „Златния полумесец“ елфи, да се посъветвате с мъдър магьосник в „Истината е красива уличка“, да заложите на надбягвания с колесници и гладиаторски двубои в „Стадиум Супербиус“, да наемете платен убиец, да се наядете и напиете, че и да получите безплатен съвет как после да се отървете от махмурлука. Ако си намерите преводач, може да си побъбрите с делфините в залива. И ако след всичко това все още жадувате за преживявания, бихте могли да наминете при новия дракон в Кралския зоопарк.

Ако пък имате някакъв проблем и същевременно страдате от недостиг на звънящи средства, бихте могли да наемете мен. Казвам се Траксас. Вършил съм всички от изброените по-горе неща. С изключение на посещението при кралския дракон. Него още не съм го зървал, но не горя от желание. Виждал съм достатъчно дракони през последната война с орките.

Аз съм на четирийсет и три, възпълничък, без амбиции и с вродено предразположение към пийването. На табелката на вратата ми се споменава и думата „магьосник“, но способностите ми са от скромен характер, по-скоро фокусничества, ако ще ги сравняваме с уменията на най-добрите тюрайски магьосници. Всъщност работя като частен детектив. Най-евтиният магьосник-детектив в целия вълшебен град Тюрай, ето кой съм аз.

И все пак, ако сте го закъсали здравата и градската стража не гори от желание да ви помогне, бихте могли да се обърнете към мен. Същото може да направите, ако ви е нужен могъщ магьосник, но нямате мангизи да го примамите, ако по петите ви души наемен убиец и сте зажаждали за грижовна ръчичка, дето да ви пази от него, ако Градският съвет ви

обърне гръб и ви изритат от канцеларията на първокласните градски следователи – иначе казано, решите ли, че са ви хлопнали всички врати под носа, елате и почукайте на моята. Току-виж мога да ви помогна. Е, по-често май се провалям. И в двата случая финансовото ми положение си остава все така катастрофално.

Навремето работех в Имперския дворец. Бях старши следовател в дворцовата охрана, но се натрясках редовно и ме изгониха от работа. Тъй де, само дето това беше много отдавна. Колегите от онези времена извърщат глави, като ме срещнат на улицата.

Обитавам две стаички над „Възмездяващата секира“, една приста- нищна кръчма. Държи я Гурд, застаряващ варварин от севера, дошъл на младини в Тюрай да предложи услугите си като наемен войник. Тогава го е бивало в ръкопашния бой. Мен също де. Сражавали сме се рамо до рамо, ама беше отдавна. Местенцето не е кой знае колко уютно, но дру- го не мога да си позволя. В живота ми няма жени, ако не броите Макри, която прислужва долу в кръчмичката и понякога ми служи за помощ- ничка. Макри е странна смес от човешка, елфическа и оркска кръв, но умее да върти сабята и дори закоравелите пияници, които често посеща- ват кръчмата на Гурд, ѝ имат уважението.

Доколкото зная, Макри не си пада особено по романтичните истори- ии, макар да съм я залавял веднъж-дваж да изпровожда с неџа в погле- да надникнал случайно в кръчмата елф. Но нищо повече, пък и на какво да се надява бедничката с подобно разпътно минало в кръвта. Макар да е млада и хубава, никой чистокръвен елф не би спрял поглед на неџа.

Що се отнася до мен, изгубих всякакви желаниџа за интимна бли- зост, откакто жена ми избяга при Приказното езеро с един чирак магьос- ник на моята възраст. Ако ще правџа нещо с някого, най-добре да е за мангизи. Гурд може и да ми е колега от славните бойни полета, но ужас- но се мръщи, когато се забавям с плащането на наема.

Трябваше да ме наемат от Имперския дворец, за да откриџа изчезна- лиџа Червен елфически воал. Тази история точно сега е на устата на всички в Тюрай, макар властите да се опитват да потулят нещата. Чер- веният елфически воал е по-ценен от злато. Ако го откриџа, ме чака голя- ма награда, само дето никой не би ми поръчал да го търся. Дворцовата охрана и градската стража работят съвместно по случая и изглежда, са на път скоро да го намерџат. Поне така разправят, обаче нещо не им хва- щам вяра. Този хитрец, дето го е задигнал воалчето, въпреки че го пазе- ха зорко, едва ли ще им се даде тџй лесно да го пипнат.

2.

Тюрайската пролет е приятна, но твърде кратка. Затова пък лятото и есента са непоносимо горещи, а през зимата нерядко вали по трийсет дни поред. След това всичко замръзва, включително и просяците по улиците. Май с това се изчерпват климатичните особености.

Кратката пролет тъкмо беше привършила и температурите започваха да подскочат. Не се чувствах хич добре и бях почнал да се питам не е ли време за първата за деня биричка. Тъй де, нали и без туй съм фалирал. От седмици никой не се бе вясвал при мен. Ще вземете да си помислите, че току-виж престъпността в града е намалела, ама няма го майстора. Твърде много луди глави, беднотия и богатяши, дето плачат някой да ги преджоби, докато се чудят как да припечелят нещо по втория начин. Голям поток мангизи, само дето не съм му на брега. Последния път, когато ме наеха, сполучих да открия един магичен амулет, изгубен от стария Горсий Звездоброеца по време на пиянска свада в един бордей. Не само че го намерих, ами и потулих успешно цялата срамна история, инак заради пустото си влечение към младите куртизанки Горсий щеше да си изгуби дворцовата репутация.

В замяна Горсий Звездоброеца обеща да прати някой клиент при пръв удобен случай, ала май досега такъв не бе възниквал. Какво пък, човек не може да разчита на дворцовите магьосници за услуги. Нали все са заети, внимават да не сбъркат нещо, като правят хороскопи на младичките принцеси.

Вече бях решил да сляза долу и да си поръчам една бира, когато на вратата се почука. Имам две стаи и ползвам външната за приемна. До нея право от улицата води тясна извита стълба, та всеки, който сметне, че съм му нужен, да ме навестява, без да минава през кръчмата.

– Влизай.

В стаите цари безпорядък. Зная го, но съм твърде мързелив, за да направя нещо по въпроса.

Младата жена, която влезе, изглеждаше като някоя, която би сбърчила недоволно нос дори ако я поканиш в дворцовите покои. Когато отметна качулката си, по раменете ѝ се разпиляха руси къдрици, обрамчващи безупречно лице с големи сини очи. Красива като картинка, като казват хората от моята професия.

– Траксас, частният детектив?

Кимнах и я поканих да седне в паянтовото кресло в ъгъла. Двамата се разглеждахме над покритата с останки от оскъдния ми обяд маса.

– Имам проблем и Горсий Звездоброеца ми каза, че можеш да го разрешиш. Каза също, че си дискретен човек.

– Тъй си е. Ала нищо чудно да сте привлекли нечие внимание с идването си в Дванайсет морета.

Нямах предвид красотата ѝ. Отдавна съм се отказал да правя комплименти на хубавите млади жени – още по времето, когато талията ми надмина надеждите ми за каквато и да било възвръщаемост на комплиментите. Ала дрехите ѝ бяха твърде лъскави за кривите бедняшки улички на моя квартал. Носеше дълго черно наметало с кожена подплата, а под него кадифена рокля, по-подходяща за танци в балната зала на двореца, отколкото да си пробива път сред просящите долу.

– Прислугата ме докара с носилка. Скрита зад завеси. Не смятам, че някой може да ме е видял на улицата. Но не бях готова за...

Тя махна с ръка, посочвайки едновременно стаята и улицата отвън.

– Хубаво де. С какво мога да съм полезен?

Когато ме посети млада и красива жена, а това се случва рядко, очаквам от нея да прояви известна съдържаност. Ясно е, че за да слезе до моето ниво, е била притисната от доста необичайни фактори или е под заплахата да изложи репутацията си, рече ли да поиска помощта на дворцовите следователи. Но тази млада жена не изглеждаше нито съдържана, нито склонна да си губи времето в ненужни увъртания.

– Искам да ми намериш една кутия. По-скоро малко инкрустирано ковчеже.

– Някой го е откраднал?

– Не точно.

– Какво има вътре?

Тя се поколеба.

– Нужно ли е да знаеш?

Кимнах.

– Писма.

– Що за писма?

– Любовни. От мен до един млад аташе в нѓджанското посолство.

– А вие сте?

Тя се поколеба. На лицето ѝ се изписа изненада.

– Аз съм принцеса Ду Аканска. Не ме ли познаваш?

– Напоследък не ме канят често във висшето общество.

Май наистина трябваше да я познавам от времето, когато служех в

двореца, само че тогава трябваше да е била не повече от десетгодишна. Пък и не бях очаквал третата наследничка на имперския престол да влезе просто ей така в приемната ми. Ако точно в тоя момент крал Рет Акански, принц Фрисен Акански и принц Дийс Акански вземеха случайно и едновременно да гушнат босилека, щях да си седя право пред новия управник на града-държава Тюрай. С няколко съсухрени корички хляб на масата. Май по-често трябваше да почиствам тая бърлога.

– Бас държа, че роднините ви няма да са доволни, ако научат какво сте писали на онзи млад аташе.

Тя кимна.

– Колко са писмата?

– Шест. Държи ги в едно покрито със скъпоценни камъни ковчеже, подарък от мен.

– Защо просто не си ги поискате?

– Атилан – така се казва той – вече ми отказа. Сърдит ми е, задето го заряхах. Но нямаше как – един Господ знае какво щеше да направи баща ми, ако някой му беше подшушнал. Нали разбираш, въпросът е особено деликатен. Не мога да поискам помощ от дворцовата охрана, нито да рискувам с някой от придворните следователи.

Огледах я. Изглеждаше необичайно спокойна и това ме изненада. Младите принцеси не пишат любовни писма. Най-малко на ньоджански дипломати. Може времената да са мирни, ала Тюрай и северният ни съсед Ньодж са изконни врагове. Ньоджанците са силен и неумолим противник, така че половината от времето на краля отива в усилия да поддържа мира с тях.

Положението още повече се влошаваше от факта, че ньоджанците бяха пуритани и тяхната църква не криеше недоволството си относно състоянието на Правата вяра в Тюрай. Излишно е да добавям, че самите ньоджанци не се радваха на особена популярност сред населението на Тюрай.

Плъзнеше ли слухът за подобна любовна връзка, щеше да се разрази невъобразим скандал. Обществеността направо умира за подобни неща. Знаех достатъчно за разположението на силите в двореца, за да си представя как някои веднага ще потърсят политически дивиденди от случая. Сенатор Лодий например, водачът на опозиционната партия – популарите, нямаше да пропусне случая да дискредитира краля. Взех да се питам наясно ли е младата принцеса в какво се е забъркала. Дали пък кралската фамилия не трябваше да я вземе под пряката си опека?

Поисках някои подробности. Казах ѝ колко вземам на ден и по

лицето ѝ познах, че е смаяна от дребната сума. Май трябваше да поискам повечко.

– Случаят не ще да е от трудните, принцесо. Ще му предложа откуп и той сигурно ще се съгласи. Готова ли сте да го платите?

Тя кимна. Помоли ме да не си водя никакви бележки. Обещах ѝ. После покри русите си къдрици с качулката и си тръгна.

Едва тогава усетих прилив на вдъхновение. Че как иначе – случаят изглеждаше фасулски: лесни пари, и то достатъчно на първо време. Надигнах се и тръгнах към кръчмата на долния етаж. Време беше да похапна. Като всеки уважаващ себе си човек, свършил добра работа през първата половина от деня.

3.

Барът гъмжеше от пристанищни работници и варвари наемници. Докерите идват да пият тук всеки обед, а варварите прескачат насам преди да се запишат в армията. Напрежението между Тюрай и Ньодж си казва своето и наборните комисии работят с удвоени усилия. От юг, от границата с Матеш, също идваха тревожни новини. Пак старият териториален спор за сребърните рудници. Тюрай, заедно с Матеш и някои други, членува в лигата на градовете-държави, чиято цел е съвместна отбрана срещу превъзхождащ по сила противник, но напоследък имаше търкания и усилено се говореше за разпадане на съюза. Проклети политици. Ако пак ни забъркаха в някоя война, аз щях да съм първият, който ще побегне от този град.

Гурд ме посрещна намръщено, но като му бутнах малко пари за наема, на лицето му разцъфна лъчезарна усмивка. Какво да го правиш, човек с примитивни чувства. Потърсих с поглед Макри, надявах се да ми прави компания на чаша бира, но тя беше твърде заета. Обедно време беше, масите бяха претъпкани, видях я да разнася грамадни подноси и да взема в движение поръчките. Когато е на работа, Макри носи само препаска от метални халки, за да е в тон с атмосферата на „ранната епоха на варварите“, която Гурд се старее да поддържа в кръчмата. Има великолепна фигура и това, в комбинация с оскъдното облекло, ѝ осигурява достатъчно бакшиши, за да не се напъва особено.

Както вече споменах, Макри е забележителен фехтовчик, но решили да кръстоса шпага с вас, едва ли ще е облечена с металната препаска. В подобни случаи си слага кожени доспехи, подсилени с метални плочки, хваща в едната ръка къса извита сабя, а в другата – бойна секира, с която може да ви отсече главата още преди да сте оценили по достойнство изящните извивки на фигурата ѝ. Ето защо предпочитам да ѝ се любувам, когато е по-неглиже. Има дълга лъскава черна коса, която се спуска свободно върху меднокожите ѝ рамене – неповторим цвят, получен от смесването на оркска, елфическа и човешка кръв.

Обикновено казват, че получаването на подобна смесица е невъзможно. Малцината живи доказателства за противното живеят като отритнати от обществото уроди. Макри например едва ли щеше да припари до входа на кръчмата, ако се намирахме в някой по-аристократичен квартал на Тюрай. Но дори тук нередко ѝ се случва да понася обиди

заради произхода си. На улицата децата я наричат „оркско копеле“, „елфическо изчадие“ и „цветнокожа твар“. Че и по-лоши неща.

Видях, че подава незабелязано хляб на Палакс и Кейби, млада двойка странстващи музиканти, които наскоро се бяха настанили в нашия район. Биваше ги в свиренето, но докерите и варварите не са особено щедри, та и двамата изглеждаха мършави и гладни.

– Мразя гледката на човек, който пие сам – каза Партулак зад гръба ми и се тръшна до мен.

Кимнах. Нямам нищо против да пия сам, но не мога да кажа, че компанията на Партулак ми е неприятна. Той е едър червенокос мъжага, навремето прекарваше с количка стоки между доковете и складовете на улица „Кута“, но се издигна и сега е нещо като платен представител в гилдията на товарачите и носачите. Случвало се е да ме наема за дребни задачи.

– Как върви работата? – попитах го.

– По-добре е, отколкото да превивам гръб на някоя робска галера.

– С гилдията какво става?

– Търговията процъфтява, количките са пълни, но виж, с Братството си имаме проблеми.

Кимнах. Братството е тукашната престъпна организация, която жадува да разпростре пипалата си навсякъде – което включва работническите гилдии, занаятчийските сдружения и вероятно Почетната организация на търговците. Напоследък действията му, изглежда, се бяха активизирали. Бях чул за улични боеве между хора на Братството и бойци от Приятелския кръг – подмолно бандитско сдружение в северната част на града. Вероятно пак старият спор за контрол над търговията с два, наркотик с мощно действие, чието разпространение носи солидни приходи. Братството и Приятелския кръг не са единствените организации, които биха искали да сложат ръка на тази търговия. Говори се, че не малко инак уважавани и заможни граждани се прехранват от нея, макар това да се преследва от закона. Градската стража в случая е безсилна. И как иначе, когато корупцията в Тюрай процъфтява.

– Чу ли за новия дракон? – попита Партулак.

Кимнах. Имаше го във вестниците.

– Аз го транспортирах до двореца.

– Че как се „транспортира“ дракон?

– Много внимателно – отвърна Партулак и сръбна от чашата. – Бяха го приспали. Орките пратиха упоител да се погрижи за това.

Намръщих се. Цялата тази история с дракона ми беше малко

неясна. Кралят си имаше един дракон в зоологическата градина, а ето че сега орките му пращаха втори, за да се чифтосат. Много мило от тяхна страна. Само дето орките не си падат по благотворителни жестове към хората. Истината е, че ни мразят и в червата, също както и ние тях, макар официално да сме в мирно съществуване. Партулакс, който като мен е ветеран от войната с орките, изглежда, също изпитваше известни колебания.

– Не можеш да вярваш на орките.

Кимнах. Не можеш да вярваш и на хората, поне на известна част от тях, а и ако става за въпрос, елфите са от същия дол дренки, но нали сме си стари бойни дружки, трябваше да споделим тревогата.

Кръчмата започна да се поизпразва; докерите се връщаха за следобедната смяна, като на изпроводяк хвърляха по някой поглед на гъвкавата фигура на Макри. Тя не им обръщаше внимание, правеше се, че не чува подмятанията, и бързаше да прибере паниците и чиниите и да почисти масите.

– Нещо ново? – попита ме, докато минаваше покрай масата ни.

– Аха. Имам една задачка. И платих наема на Гурд.

– Не за това говоря – намръщи се тя.

Знаех, че не става въпрос за това, а за друго. Макри иска да учи в Имперския университет и смята, че мога да ѝ помогна. Но както вече обясних, по ред деликатни причини това е най-малкото невъзможно. Имперският университет е крайно консервативна институция, която не приема за обучение жени. А дори да престъпи принципите си, няма да е за някой с оркска кръв в жилите. Изключено, и толкоз. Благородниците и богатите търговци, които пращат там синчетата си, направо ще се вдигнат на бунт. Ще поставят въпроса за обсъждане в Сената, а вестниците ще го превърнат в скандал. На всичко отгоре Макри нямаше необходимото предварително обучение, за да започне.

Но всеки път, когато ѝ изреждах възраженията си, тя само поклашаше презрително глава. Отвърщаше ми, че в университета приемали всякакви тъпаци, стига татенцето да е достатъчно богато или да разполага с известно влияние в двореца.

– Освен това посещавам редовно вечерните занимания по философия в Училището на гилдиите. Обещаха да ми издадат необходимото удостоверение.

– Университетът не приема за обучение жени.

– Училището също, преди да ги склоня. И не подхващай старата песен за моя произход, защото днес чух достатъчно по темата от

клиентелата. Обеща, че ще попиташ Астрат Тройната луна дали може да ти помогне.

– Когато ти обещах това, бях пиан. Пък и без това Астрат не може да ти помогне.

– Той е магьосник. Сигурно познава нужните хора.

– Той е магьосник в немилост. Никои от старите му приятелчета няма да си мръдне пръста за него.

– Все трябва да се започне отнякъде – приключи тя с изражението на жена, която твърдо е решила да работи по въпроса до окончателна победа. Не ми оставаше друго освен да се предам.

– Добре, Макри. Ще говоря с него.

– Обещаваш ли?

– Обещавам.

– И го направи по-бързо, иначе ще те гоня по петите като зло проклятие.

Предложих ѝ да пийне с мен, но тя кимна към претъпкания поднос и парцала. Взех каничката с бира и се качих в стаята, за да се преоблека. Навлякох най-хубавото си черно наметало, с майсторски изработени и почти незабележими кръпки, и нахлузих официалните си ботуши, които отдавна бяха жалки руини. Единият от токовете всеки момент щеше да ме изостави. Огледах крайния резултат в бронзовото огледало – външността ми не беше особено внушителна за посещение при нъоджански дипломат. Вярно, косата ми все още лъщеше и мустаците ми бяха подобаващо гъсти, но шкембето под тях се бе надигнало заплашително, а в добавка, изглежда, се бях сдобил с двойна брадичка. Въздъгнах. Това е то средната възраст.

Вързах косата си на плитка и взех да тършувам из стаята за сабята, но си спомних, че предната седмица я бях заложил, за да си купя храна. За Бога, що за частен детектив съм, след като залагам собствената си сабя? „Най-евтиният в Тюрай, това съм“ – отговорих си.

Поколебах се дали да не надникна в кюраята, после размислих. Употребата на кюрая е едно от малкото магьоснически умения, до които съм успял да се домогна. За целта първо изпадам в транс, а после съзерцавам чинийка или паничка с кюрая, тъмна течност, която поражда мистични прозрения. Случвало се е да открия развързката на някое разследване в чиния, пълна с кюрая – изчезнал съпруг, крадлив племенник, лъжлив търговски партньор. Много удобно нещо. Решавах загадката, без да напускаш собствената си стая. За съжаление номерът минава рядко. Ужасно трудно е да се викат картини от миналото. Дори магьосници

с умения далеч надхвърлящи моите сполучват само понякога. Необходимо е прецизно съпоставяне на фазите на трите луни и още куп подобни фактори, да не говорим, че не е никак лесно да се изпада в транс. Магьосниците-следователи от градската стража го правят само когато разследват някое особено важно престъпление и се случва – за радост на престъпниците – да получат и погрешни резултати.

Вторият проблем е цената на кюраята. Черната течност идва от далечните западни региони и единственият търговец, който се занимава с доставката ѝ, взема колкото да не ти съдере кожата. Разправя, че я добили от драконова кръв, ама ако питате мен, лъже.

Постарах се да запамеля приспиващото заклинание. Напоследък не можех да помня повече от едно заклинание и дори и това изискваше немислимо усилие. Както е известно, заклинанията се забравят при употребата им, така че трябва да се учат наново. Обикновено когато работя по някой случай, вземам със себе си приспиващото заклинание, за него поне ми стигат силите. Както споменах, не съм кой знае какъв магьосник. Нищо чудно, че едва се изхранвам. Всеки добър магьосник може да запомни поне две заклинания. Най-добрите пък се разхождат с по три и даже четири, и само чакат да ги приложат. Трябваше повечко да залягам над книгите, когато още чиракувах.

Хванах се на работа. Промърморих стандартното залостващо чародейство на вратата, дребна и лесна за запаметяване магийка, за която не е нужно да си бил отличник.

– Това няма да ти помогне особено, ако не платиш на Юбакс дължимото – чух хриплив глас от стълбите долу.

Погледнах едрия мъжага, който стоеше там. Беше расъл изобилно както нагоре, така и настрани, а лицето му бе пресечено от ужасяващ белег, който се спускаше през шията чак до ключицата. Главата му беше избръсната до кожа и въобще нищо в него не предразполагаше към романтични срещи. Слязох бавно и спрях на три стъпала над него, та очите ни да са на едно равнище.

– Какво искаш, Карлок?

– Дойдох да ти предам съобщението на Юбакс. До пет дни си иска парите.

Сякаш трябваше да ми напомня. Юбакс бе тукашната глава на Братството. Дължах му петстотин гурана, солидна сума, която използвах за едно доста несполучливо наддаване.

– Ще си получи парите – изсумтях аз. – Не е нужно да ми праща го-рили, за да ми го напомнят.

– Дано успееш да ги събереш, Траксас, инак ще те гоня по петите като зло проклятие.

Минах покрай него. Карлокс ме изпрати с гърлен смях. Работеше като бияч на Братството, зъл и неприятен човек, тъп като орк. Нищо чудно, че си харесваше работата. За всеки случай му метнах един поглед през рамо. Проклетият дълг ми тежеше като воденичен камък, но за нищо на света не бих му позволил да го разбере.

Отвън смърдеше на развалена риба и беше горещо като в ада на орките. Отскочих до магазинчето на Присо и платих да ми върне сабята. Бих искал и нови ботуши, но не ми бяха по джоба. Хвърлих тъжен поглед на моя светещ жезъл и амулета за защита от заклинания. Изведнъж си дадох сметка за това докъде съм паднал. Защо ми трябваше да залагам на надбягвания? Трябваше да си остана в двореца, да се разхождам със служебната колесница и да прибирам подкупите. Какъв глупак бях да допусна подобно падение – да се надрънкам до забрава точно на сватбата на шефа на дворецовата стража и да правя неприлични предложения на булката. Едва ли някой, пък бил той дори шпионин или предател, е бил изхвърлян толкова бързо от двореца. Проклет да е заместник-консулт Ритий. Открай време ме ненавижда.

Купих малко хляб от пекарната на Минарикса, която ме поздрави като стар приятел. На стената отвън видях призив за волни пожертвования от Асоциацията на благородничките – закачена с благословията на Минарикса. Много смела постъпка, като се имаше предвид незавидното положение, в което се намираше тази неофициална организация – презрение от страна на краля и двореца, хули в Сената и църквата, омраза сред гилдиите и обикновените хора.

– Греховен призив – промърмори някой зад мен.

Беше Дерлекс, местният свещеник на Правата вяра.

Поздравих го любезно, макар и с известна резервираност. Истината е, че не го обичах и бях почти сигурен, че чувствата ни се радват на взаимност. В погледа му винаги се четеше неодобрение.

– Виждам, че не си съгласен с идеите им, отче Дерлекс.

Излишно беше да го питам. Всяка женска организация е анатема за Правата вяра. Младият отец изглеждаше доста разгневен от цялата тази история – не само от плаката, но и от факта, че е поставен на стената на пекарната на Минарикса и то с очевидното й одобрение.

– Жените не ги бива да управляват – изсумтя той.

Не бях на същото мнение, още повече че самата Минарикса се справяше чудесно с управлението на пекарната – единствената по рода

си в Дванайсет морета, но въпреки това реших да запазя мнението си за себе си. Не исках да влизам в разпра с църквата – тя е твърде могъща институция, за да ѝ се опълчвам с моята скромна особа.

– Напоследък не съм те виждал в Божия храм – промърмори Дерлекс.

– Имах много работа – подхвърлих непредпазливо, с което си спечелих една кратка и поучителна реч за това, че няма по-важна работа от редовните посещения на църквата.

– Добре, ще се постарая да намина другата седмица – обещах, само и само да се откача по-скоро. Не мога да твърдя, че разговорът ми беше приятен. Отчето не беше чак толкова досаден, но беше прекалено настойчив, а пък аз не обичам други да се тревожат за това, което става с душата ми.

4.

Прекрачих телата на трима пристрастени към два младежи, които лежаха в несвят в уличката, и въздъгнах уморено. Отварянето на южния търговски път с Матеш, според нашия любим крал, бе поредното постижение на придворната дипломация. Търговията наистина се бе разраснала, но като че ли основният продукт, който внасяхме, се оказа два. В последно време употребата на този мощен наркотик се бе увеличила неимоверно и резултатът от това можеше да се забележи във всяко ъгълче на града. Просяци, моряци, млади чираци, проститутки, бедни и богати – с други думи, хора от всякакво потекло, които преди предпочитаха да търсят утеха в халбата с бира и от време на време в тазиса – слаб тукашен наркотик, – сега прекарваха дните си залутани сред натрапчивите омайни видения, породени от приемането на два. За съжаление тази дрога е не само скъпа, но и предразполага към привикване. Още с първата доза се чувстваш щастлив като елф на дърво, затова пък отвориш ли очи, направо не ти се живее. Ето защо тези, които я приемат постоянно, прекарват половината от живота си в блян, а другата половина – в усилия да набавят средства за нова доза. Престъпността в града бе пораснала неимоверно, вече не беше безопасно да се разхождаш нощем по улиците. Къщите на богатшите бяха опасани от високи стени, зад които се спотайваше наемна охрана от Гилдията на пазачите, но ако преди младежта се забавляваше предимно да краде плодове от пазара, сега бандите подрастващи бяха въоръжени с ножове и бяха готови да убият човек за шепа гурани.

Тюрай западаше. Бедните бяха отчаяни, а богатите нехаеха. Някой ден от север щеше да дойде крал Ламах Ньоджански и да ни помете от лицето на света.

Спрях една улична карета, прибрах сабята, настаних се отзад и наредих на кочияша да поеме по Звездния булевард, главната градска улица, която пресича Тюрай от север на юг, като започва от доковете на Дванайсет морета, минава през Пашиш, район сравнително беден, но все още спокоен, и накрая се слива с Кралската улица, която пък извива на запад, към аристократичния квартал Тамлин и Имперския дворец. Там някъде на една тиха уличка живееше Атилан, доскорошният любовник на принцесата.

Не зная защо, но изпитвах неприязън към него още преди да съм го

срещнал. Ньоджанците не са добронамерени към частните детективи. Казват, че тази професия била забранена в Ньодж. Мрачно място, не като Тамлин. Богатите знаят как да направят живота по-хубав: тук павета бяха от жълт гледжосан камък, къщите – големи и бели, с фонтани в градините отпред. По улиците патрулираха въоръжени стражи и прогонваха бедняците. Тихо и спокойно кътче, което някога бях обитавал и аз. Сега в къщата ми живееше кралският астроном. Бяха ми пошушнали, че и той бил пристрастен към два, обаче се стараел да го пази в тайна.

Един млад свещеник ме поздрави любезно тъкмо когато спрях пред вратата на Атилан. Носеше торба с герба на Правата вяра – навярно беше тръгнал да събира волни пожертвования за църквата. Позвъних и един прислужник отвори вратата. Обясни ми набързо, че Атилан не си бил у дома и нямало да се върне скоро. След това ми хлопна вратата под носа. Мразя, когато прислугата се държи по този начин с мен. Върнах се на уличката и заобиколих отзад. Никой не ме спря, докато прекосявах малката градинка и се изкатерих на терасата с малка, но изящна статуя на свети Кватиний. Задната врата бе солидна на вид и здраво залостена. Прошепнах отключващото чародейство, още една дребна магия, която се помни лесно. Вратата се откря и аз прекрачих безшумно прага. Огледах се, като се опитвах да си представя разположението на стаите. Както предполагах, Атилан държеше малка прислуга и помещенията от тази страна бяха пусати.

Кабинетът на Атилан блестеше от чистота и ред. Всеки предмет си беше на мястото, нямаше и следа от ковчежето на принцесата. Скритият зад една от картините сейф понечи да се възпротиви на отключващото чародейство, после неохотно се предаде. Помислих си, че ако съвсем го закъсам, може да се прехвърля в обирджийския бранш. В касата открих покрито със скъпоценни камъни ковчеже с герба на принцесата на капак. Брей, че то било наистина лесно.

Готвех се да прибера ковчежето в торбата, когато любопитството ми надделя над здравия разум. Спомних си, че принцесата настоя в никакъв случай да не отварям ковчежето и да чета писмата. Понякога просто не мога да се удържам.

Само дете вътре нямаше никакви писма – само един стар пергамент с изписано върху него заклинание. Сбърчих вежди. Сигурен бях, че точно това е търсеното от принцесата ковчеже, още повече че отгоре се мъдреше нейният герб. Съвсем определено формулата на заклинанието ми беше непозната и със сигурност не беше тюрaysка. Изненадата ми бе още по-голяма, след като я прочетох. Изглежда, че беше заклинание за

приспиване на дракон. За какво ѝ беше притрябвало на принцесата? Пъхнах ковчежето в торбата и поех по обратния път. Нищо не би трябвало да ми попречи да се измъкна незабелязано, само дето когато прескачах храсталака под терасата, се спънах в нещо и извиках от изненада.

– Кой е там? – чух гласа на един от прислужниците и миг след това той изтича на терасата, спря и се втренчи уплашено в мен. Или по-скоро в краката ми, където лежеше труп.

– Атилан! – изпищя той.

Събитията придобиваха неприятна насока. Слугата очевидно смяташе, че тъкмо аз съм негодникът, промушил с нож неговия господар. На същото мнение се оказа и войникът от Градската стража, който изникна зад мен след не по-малко от трийсет секунди. Не можех да ги вижда, тъй като не разполагах с никакво правдоподобно обяснение за присъствието си. Завързаха ме и докато ме влачеха през градината, за миг долових аурата на нещо необичайно, ала то бе толкова мимолетно, че не му обърнах внимание. Напъхаха ме в зарешетен фургон и ме откараха право в затвора. Докато ме водеха към килията, си помислих, че за пореден път животът ми подхваща неочаквано в нова посока, без да мога да повлияя на събитията.

5.

Тюрай е разделен на пет административни единици, всяка от които се управлява от префект, който на свой ред, покрай многото други задачи, командва и Градската стража. Префектът на Тамлин Галвиний беше едър грубоват тип, който, без да губи време в увъртания, ме уведоми, че съм загазил здравата.

– Ние тук не обичаме особено частните детективи – добави той. – Не го усуквай, ами казвай веднага защо уби Атилан?

– Не съм го убил.

– Тогава какво търсеше в градината?

– Минавах направо.

Върнаха ме в килията. Беше горещо и миришеше на изпражнения. По-скоро от съклет опитах да отключая вратата със заклинание, но не се получи. Както и следваше да се очаква. Вратите в затвора са под постоянното наблюдение на магьосниците на служба към Градската стража, а те използват мощни заключващи заклинания.

Часовете се нижеха един след друг. Чух възвестителят да обявява сабап, часа за следобедната молитва. По това време всички искрени последователи на Правата вяра – на теория цялото население на града – би трябвало да са на колене и да се молят. За втори път, защото времето на първата молитва е сабап, в зората на деня. Твърде ранен час за грешници като мен, предпочитах да го проспивам. Реших, че след като съм се разминал със сутрешната молитва, няма смисъл да подхващам следобедната.

Вратата се отвори със зловещо скърцане и в килията влезе капитан Рали.

– Не знаеш ли, че сабапът е задължителен за всички тюрайци? – изсумтя той.

– Ти също не си на колене, гледам.

– Аз съм тук по служба.

– Каква служба?

– Пратиха ме да ти кажа да престанеш да се правиш на глупак и да обясниш на префекта каквото те пита.

Изпитвах облекчение да видя капитан Рали, макар и не особено. Двамата се знаехме от много време, дори бяхме воювали в един и същ батальон по време на войната с орките. По онова време бяхме добри

приятели, но развалихме дружбата, след като ме изхвърлиха от двореца. Можеше да знае, че не съм глупак, но и не ми дължеше нищо.

– Виж, Траксас, никой от нас не желае да те задържа тук. Имаме си достатъчно проблеми. Сигурно ще почувстваш облекчение, ако ти кажа, че не мислим, че ти си намушкар Атилан.

– Префект Галвиний не мисли така.

Ако се съдеше по физиономията, която направи Рали, той не беше на особено високо мнение за префекта.

– Нашите магьосници изследваха ножа и мога да те уверя, че по него няма следи от твоята аура. Естествено, опитният магьосник може да премахва и последните останки от нечия аура, но теб не те бива в тази работа.

– Вярно, капитане. Аз съм само един дребен мошеник.

– От друга страна, засякохме твоята аура вътре в къщата. Какво правеше там?

Зарях поглед в тавана.

– Траксас, имаш ли представа колко сериозен е въпросът? Атилан беше нъоджански дипломат. Посланикът вдигна олелия до небесата. В двореца цари суматоха. Самият консул ще дойде да те разпита.

Сега вече бях впечатлен. Консултът е висшият тюррайски чиновник, който отговаря единствено пред краля. Капитан Рали се ококори срещу мен и аз на свой ред се облецих в него. Ние сме връстници, но капитанът има мургаво обветрено лице и е в по-добра форма от мен. Дългата руса коса и широките плещи са достатъчна атестация за успех сред придворните госпожички, а и се беше наконтил с ново черно наметало и шапка. Не, капитанът не беше глупак. Хитър беше като елфически търговец. Половината от тъпанарите в Градската стража не можеха да му стъпят на малкото пръстче.

– Е, ще кажеш ли какво става?

Мълчах.

– Зная, че не си убил Атилан – продължи той. – Може само да си наминал оттам да вземеш нещо.

– Не ставай глупак.

– Глупак? Може би. Едно време не би сложил ръка на чуждото, но дочух, че нещо си задължиял пред Братството. Петстотин гурана не са малко пари.

На лицето ми се изписа изненада.

– Скочил си право в кацата с говна, Траксас. Ако не си платиш, ще поднесат главата ти на Юбакс. Зная, че ти трябват пари, което би

обяснило присъствието ти в богаташка къща, където не си бил поканен. Тъй че защо не вземеш да изпееш всичко?

– Не обсъждам работата си с хора от Градската стража. Ако го правя, да съм останал без клиенти.

– Че кой ти е клиентът?

– Може и да нямам.

– В такъв случай още не е късно да удариш една молитва. Защото ако не ни кажеш в какво си се забъркал, може да ти е последната.

И излезе. Въздъгнах и поклатих глава.

По-късно подкупих тъмничаря да ми донесе вестник.

„Прославена и достоверна хроника на всички световни събития“ е само един от многобройните вестници, които излизат ежедневно в Тюрай. Нито е „прославен“, нито кой знае колко „достоверен“, но поне става за убиване на времето. Състои се от един-единствен, доста зле отпечатан лист, който често не съдържа нищо повече от клюки, но него ден беше посветен почти изцяло на смъртта на Атилан, около която нюджанският посланик наистина вдигаше неописуема врява. Вече бе успял да изрази официалния си протест пред краля по повод това грубо нарушение на дипломатическата етикеция. Навярно беше прав – едва ли можеш да спазиш етикецията, след като си намушкал една толкова важна персона. Представих си какво му е на краля, дето и без друго трепереше как да запази крехкото примирие с могъщия ни северен съсед. Какво друго му оставаше освен да стовари всичко върху мен, та поне случаят да бъде решен бързо.

Трябва да призная, че отделих немалко време в разсъждение върху случилото се и все не можех да разбера кому е дотрябвало да убива Атилан. И защо принцесата твърдеше, че в ковчежето са скътани любовни писъмца, а там имаше стар пергамент със заклинание за приспиване на дракони? Кой можеше да стои зад цялата тази работа? В Тюрай не се вдят дракони, освен този в Кралския зоопарк и новата му дружка, пратена от орките. Сетих се, че орките ни бяха преотстъпили новия дракон само за временно ползване. Интересно, наистина. Оркският град Гзак изпраща на крал Рет Акански дракон за временно ползване и като израз на добра воля. Че какво приятелство може да съществува между един оркски и един човешки град, след като цялата история е изпъстрена със случаи на нарушени примирия? Трябва да призная, че не разбирах напълно какво целяха орките с изпращането на този дракон. Истината е, че се съмнявах в загрижеността им по отношение на самотния дракон на краля в зоопарка. Може да беше само прах в очите на

наивниците, докато подготвят поредната война и набират сили за някое неочаквано и вероломно нападение. Гзак е един от най-богатите оркски градове, край него има многобройни златни и диамантени рудници. Не им трябва много време да сберат армия, рекат ли да го направят.

Не по-малка загадка бе защо ще ѝ трябва на принцеса Ду Аканска, или на някой друг, да приспива дракон.

Прегледах набързо останалата част от вестника. Обичайните дворови интриги и скандали, както и историята за убийцата Сарина Безпощадната, която, изглежда, бе извършила цяла поредица от убийства и грабежи в южните райони. Издирвали я под дърво и камък. Досмеша ме. Бях се срещал веднъж с тази Сарина, дори я прогоних от града, ако трябва да бъда точен. Дребна джебчийка и нищо повече. Но вестниците ужасно си падат да направят от мухата слон. Помислих си, че няма да е зле, ако се върне в Тюрар. Парите от наградата за залавянето ѝ щяха да ми дойдат добре.

По-надолу се натъкнах на статия за сенатор Лодий, водача на опозицията, който обвиняваше градския консул в опасно бездействие, довели до увеличаването на престъпността в града. Не само че били зачестили случаите на убийства и обири, а като капак на всичко дошло и изчезването на Червения елфически воал, заради което трябвало да се плати на елфите, макар и да не сме го били получили.

Това, което прави този воал толкова рядък и ценен, е способността му да създава непроницаемо поле срещу всякаква магия. Платът, от който е изтъкан, е единствената материя на света, през която не могат да проникват вълшебства. Много полезно нещо в един свят, където магьосниците се срещат на всяка крачка. Но вероятно вече бе далеч от града. Ако похитителите го бяха донесли в града, нашите магьосници щяха да засекаат присъствието му. В завършения си вид воалът е съвършено невидим, но елфите не са тъпаци. Всеки път, когато прашат някому от тази стока, поставят вътре временен магичен знак, който само те умеят да махнат – едва след като воалът попадне в ръцете на краля. Тъй че този, който го беше свил, не беше в пределите на града. Публична тайна беше, че орките отдавна жадуваха да пипнат нещо подобно. И ако този път бяха успели, това щеше да е лошо за нас.

Разсъжденията ми бяха прекъснати от това, че вратата на килията се отвори и тъмничарят въведе при мен една млада жена. Тя се представи като Джейслети и размаха пред очите ми някакъв пръстен с герб.

– Аз съм прислужницата на принцеса Ду Аканска.

– По-тихо. Тук и стените имат уши.

– Принцесата е обезпокоена – продължи шепнешком Джейслети.

– Няма страшно. Скрих ковчето преди да ме арестуват. Не съм споменал на никого, че тя ме е наела.

Джейслети въздъхна облекчено.

– Кога може да си получи писмата?

– Веднага щом изляза оттук.

– Ами... ще видим какво може да направим. Но не бива да споменаваш пред никого името й. След смъртта на Атилан скандалът може да е още по-страшен.

– Не се тревожи. Зная как да си държа езика зад зъбите.

Тя излезе, без да спомене и думичка за пергаментата със заклинанието. Нито за дракони.

6.

Призивът за сабав, вечерната молитва, отекна из коридорите на затвора. Сабам, сабап, сабав. Три молитвени подкани на ден. Омръзнали са ми, но поне мога да се теша с това, че в Тюрай не сме сред най-правоверните. В Ньодж например имат шест. Коленичих на пода и взех да се моля – в случай че някой тъмничар реши да ме шпионира. Не виждах смисъл да давам допълнителни поводи за задържане. Изглежда, бях постъпил разумно, тъй като не след дълго ме освободиха. Дали пък Господ не беше на моя страна? По-вероятно принцесата бе дръпнала необходимите конци. Капитан Рали изглеждаше недоволен. Не можеше да си обясни как пропаднал тип като мен може да се радва на подобно внимание.

– Ама ти за кого работиш, да не е за кралската фамилия? – мърмореше той, докато дежурният магьосник произнасяше магията за отваряне на външната врата. – Опичай си ума, Траксас. Префектът въобще не те е забравил. Само да свиеш някой от номерата си и наказанието ще те настигне изневиделица като зло проклятие.

Усмихнах се благодушно и махнах на омнибуса за Дванайсет морета. Слязох при градската баня, за да отмия вонята на затворническата килия, прибрах се във „Възмездяващата секира“ за халба бира и скромна вечеря и отново тръгнах навън.

– Къде се изгуби? – попита ме Макри тъкмо преди да изляза.

– В затвора.

– Уф – въздъхна тя. – Аз пък си помислих, че се криеш от Братството.

– Че защо ще си мислиш подобно нещо?

– Защото не можеш да си платиш дълга.

Ядосах се. Откъде знаеше толкова много?

– Какво ви става на вас бе, хора? Защо всички си пъкхате носовете в личните ми работи? Нямате ли си собствени проблеми?

Изхвърчах гневно навън. На улицата някакъв просяк тикна под носа ми измършавялата си ръка.

– Намери си работа! – креснах му аз, след което се почувствах малко по-добре.

Когато стигнах къщата на Атилан, вече се стъмваше. Знаех, че е рисковано да се връщам там, но все някой трябваше да свърши тази

работа. Бях успял да хвърля ковчежето в един храсталак в градината малко преди да ме заловят. Наоколо не се навърташе никой освен един млад свещеник, който бързаше да се прибере след поредния тежък ден на изтощителни молитви. Хубаво би било, ако можех да стана невидим, но подобно заклинание е твърде сложно за мен. Уповавайки се единствено на късмета си, прекатерих оградата, прекосих тичешком градината и се шмугнах в храсталака. От ковчежето нямаше и следа. Някой ме беше изпреварил. След две минути отново бях на улицата и бързах в южна посока. Хич не бях доволен от поредния обрат на събитията.

След залез-слънце конският транспорт в града е забранен. Нощта беше топла и да се върви дълго бе изтощително. Когато наближих Пашиш, реших да се отбия при Астрат Трите луни – нали бях обещал на Макри да го помоля за помощ. Но по-важното беше, че имах нужда от халба студена бира.

Разположен на север от Дванайсет морета, Пашиш е почти също толкова беден квартал, само дето престъпността тук е по-малко. Тук живеят предимно пристанищни работници и носачи. Кварталът не е особено подходящ за магьосници, но Астрат Трите луни е низвергнат от своята гилдия. Преди няколко години, когато беше официален магьосник на надбягванията с колесници, той направи някакво необмислено изказване в смисъл, че трябвало да се вземат сериозни мерки, та всички състезателни колесници да участват на равни начала, без помощ и въздействие на други магьосници, което бе причина той самият да бъде обвинен, че прибира подкупи, и освободен от заеманата длъжност.

Тогаво Астрат ме нае да издира доказателства в негова полза. Трябва да призная, че той си беше виновен, но аз успях да замажа нещата достатъчно, за да го спася от съдебно дирене и позорно изхвърляне от гилдията. Това му позволи да остане в града – нито един магьосник, прогонен от гилдията, няма право да живее в Тюрай – но позорното петно на името му го принуди да напусне поста в „Истината е красива уличка“. Ето как се озова в скромното кварталче Пашиш, сред съседни докери и носачи, на чиито поръчки разчиташе за прехраната си.

Но Астрат все още беше доста силен магьосник.

Както винаги той се зарадва на посещението ми. Изглежда, посетителите тук бяха рядкост, защото той побърза да налее две халби бира.

– Навън е горещо като в оркския пъкъл – изстенах, след като пресуших халбата.

Наля ми още една, после и трета. Добър човек е Астрат.

Свалих си наметалото и го пуснах на пода, където се въргальяха

хороскопи, астралабии, епруветки, изсушени билки, кожени кесии и книги със заклинания, или с други думи, обичайното оборудване на всеки нормален магьосник.

Попитах го за заклинанието, което не ми даваше мира, като се опитах да го опиша колкото се може по-достоверно.

– Рядко нещо – беше първият му коментар, докато се почесваше замислено по брадата. – Доколкото ми е известно, нито един човешки магьосник не е сполучвал да приспи със заклинание дракон. Най-доброто постижение е временно разсейване.

Прав беше. Знаех го от личен и болезнен опит. През последната война отрядът, в който служех, се срещна с един дракон и тогава вложих всички сили в приспиващата магия, която знаех. Драконът дори не мигна. Е, накрая го убихме.

– Орките имат ли подобни заклинания?

– Може и да имат – отвърна той. – В края на краищата техният опит с драконите е по-голям. Освен това магьосниците им работят на друга система – в едни отношения по-слаба, но в други много по-силна от нашата. Нищо чудно да са овладели и това умение. Но и да е така, едва ли ще оставят едно толкова важно заклинание да се скита по света. Не бива да забравяме и Хорм, разбира се.

– Хорм Мъртвешки?

Потреперих. Чуя ли това име, бягам презглава от случая. Хорм може да не е единственият умопобъркан магьосник-ренегат на света, но е не само най-могъщият, но и най-страховитият.

– Да си имал някога работа с него?

Астрат отново се почеса по брадата.

– Не точно. Но неколцина членове на Гилдията го бяха срещали по време на едно пътешествие и ми разказаха някои любопитни истории за него. Това беше в онези времена, когато все още можех да посещавам сбирките на Гилдията. Та разправяха, че приемал дуа и летял.

– И други го правят.

– Не, наистина. Реел се из въздуха. Освен това яздел дракони.

– Аз пък мислех, че само орките могат да ги яздат.

– Хорм е наполовина орк. Прекарал е доста време в Пущинаците в търсене на начин да съчетае човешките и оркските магии. Последното, което чух, бе, че работел върху заклинание, което можело да накара цял град да полудее. Нарекъл го „Ужаса от Осмата миля“. Е, така разправят. Не можеш да вярваш на новини, дето идат право от Пущинаците, но членовете на Гилдията бяха достатъчно изплашени, та да започнат

работа над противозаклинание. Та имам предвид, че Хорм Мъртвешки не е голям почитател на човечеството.

– Не разбирам обаче какво общо може да има със заклинанието, което бе скрито в ковчежето на принцесата.

– Аз също – отвърна Астрат Трите луни. – Ако съдя по това, което ми разказа, заклинанието не прилича на негова работа. По-вероятно е било откраднато от някой оркски магьосник. Или пък самият посланик го е пренесъл тук в случай, че драконът се разбеснее и подпали града.

Време беше да се прибирам и да се захващам със случая. Пийнах набързо още една бира и се разделих с Астрат. Прибрах се, изтегнах се на леглото и се замислих. За какво му е на един ньоджански дипломат да носи със себе си оркска магия? Дали не се е опитвал да я продаде? Всяко правителство би платило солидна сума за подобно нещо, но оставаше въпросът как се е сдобил със заклинанието? После – как принцесата бе узнала за него и защо искаше да го получи? И къде бе сега пергаментът? Кой го беше взел от шубрака в градината на Атилан?

Толкова много въпроси ме подтикнаха да сляза долу и да си поръчам още една бира. Този път Макри беше свободна, настани се до мен и аз ѝ разказах набързо целия случай. Като разумна и уравновесена жена, тя ме изслуша без прекъсване. Никога не проявява нетърпение, освен когато ме кандърдисва да я уредя в Имперския университет.

– Не съм чувал Атилан да е бил на дипломатическа служба в земите на орките, но не е изключено да се е срещал с оркски пратеници в нашия дворец. Те не се показват пред обществото, но сигурно поне от време на време се срещат с посланиците.

– Може да не го е откраднал, а някой да му го е дал – подметна Макри.

– Съмнявам се, Макри. Ньоджанците може да са прасета, но и те като нас не могат да понасят орките. Дори и да е работел с тях, за какво му е потрябвало това заклинание? И защо ще забърква принцесата? Тя ме прати да го откроя. Откъде е знаела за него? За какво ѝ е?

– Може би заради дракона в кралската зоологическа градина.

– Възможно е. Там се мъти нещо.

– Веднъж се бих с един...

– Какво?

– С дракон. На оркската гладиаторска арена.

– Сама ли беше?

– Не, бяхме десет. Голямо сражение, за забавление на господарите. Победихме го, но оцелях единствено аз. Кожата му е като броня.

Острието не можеше да мине през нея. Наложих се да го промуша в околото.

Гледах я с невярващи очи. Не бях сигурен дали говори истината. Миналата година, когато се появи в Тюрвай след бягството си от галерията за гладиатори, където я бяха държали орките, Макри бързо си спечели славата на непобедима в двубоите. Вярно, че ѝ беше трудно да свикне с някои порядки на цивилизованите хора, но след няколко месеца работа във „Възмездяващата секира“ вече знаеше как да се държи в обществото – не в най-отбраното, разбира се.

– И аз съм се бил с дракон, по време на войната с орките – отвърнах, което бе вярно, макар и встрани от темата. Просто не исках Макри да си мисли, че тя е единствената с опит от сериозни схватки.

Влязоха клиенти и поръчаха на висок глас бира. Макри не им обърна внимание, а каза:

– Надявам се, че няма да вкараш в неприятности принцеса Ду Аканска.

– Защо?

– Защото ако свършиш добра работа, тя ще ти е благодарна и току-виж би могъл да я помолиш да ме уреди в университета.

Стандартният курс на обучение в Имперския университет включва реторика, философия, логика, математика, архитектура, религия и литература. Просто не можех да си обясня за какво са ѝ притрябвали на Макри всички тези знания.

– Освен това – добави младата варварка – дочух, че Ду Аканска се отнася със симпатия към Асоциацията на благородниците.

– Това пък откъде го узна?

– На една среща.

Погледнах я учудено. Нямах представа, че Макри посещава срещите на Асоциацията.

– Ако те арестуват за участие в нелегална организация, не ме търси за помощ.

– Няма.

Хрумна ми, че бих могъл да се консултирам със съдче с кюрая по въпросите, които не ми даваха мира, но се отказах. Все още не знаех точните дати и места на събитията, които ме интересуваха, а без подробна информация е почти невъзможно да се надзърне в миналото. Пък и запасите ми от скъпоценната течност почти бяха на привършване. Дявол да го вземе, случаят бе толкова важен, а аз нямаш никакви средства.

– Намерих си работа – подметна Макри.

– Много смешно. Искаш ли да поиграем на ниарит, като ти свърши смяната?

Макри кимна. Каза ми, че била видяла няколко елфи, които се спускали на коне към пристанището, придружени от хора на Градската стража.

– Може да са пратеници на Господаря елф, който изпрати Червения елфически воал. Сигурно и те са изплашени от изчезването му.

Макри изсумтя. Виждах че е обезпокоена от срещата с елфите. Обикновено когато зърне елфи, оркската кръв в жилите ѝ я кара да ги избягва, но се е случвало да я улавям как изпровожда с натъжен поглед някой млад елф.

Тя нагласи препаската си и се върна към ежедневните си задължения. Аз реших да поостана и да освежа главата си с още няколко бири, но изглежда, ми дойдоха повечко, защото когато към два часа реших да се кача горе, едва се държах на крака.

Върху смачканите завивки на неоправеното ми легло бе приседнала принцеса Ду Аканска.

– Позволих си да се кача тук без покана – поде тя. – Не исках да се показвам в кръчмата.

– Чувствайте се поканена по всяко време – отвърнах аз, но не долових в гласа си нужната за случая любезност. Трябва да призная, че не съм свикнал да ме посещават кралски особи.

– Взе ли ковчежето?

Поклатих глава.

– Върнах се за него, но някой сигурно е видял къде го скрих. Беше изчезнало.

– Трябва да си върна на всяка цена тези писма!

Погледнах я внимателно. За пръв път си изпускате нервите. Реших да карам без заобикалки.

– Принцесо, там нямаше никакви писма. Открих ковчежето в касата на Атилан – много красива изработка. Но вътре нямаше писма. Само едно оркско заклинание за приспиване на дракони.

– Как си посмял да отвариш ковчежето!

– Ха! А вие как посмяхте да ме пратите с лъжлива информация? За ради вас сега над главата ми тежи обвинението за убийство на нъоджански дипломат. Зная, че на вас дължа освобождаването си от затвора, но това едва ли ще разубеди консула от идеята да ми лепне присъдата, когато удари часът. Ето защо ви предлагам вече да ми казвате само истината.

Известно време се измервахме с погледи. Не забелязах на лицето на принцесата никакви признаци, че възнамерява вече да казва само истината.

– Знаете ли кой е убил Атилан?

– Не.

– Настина?

Тя ме погледна учудено.

– За какво ви беше притрябвало това заклинание? И откъде се е взело? Какво търсеше в ковчежето?

Принцесата се надигна с очевидното намерение да си върви. Ядосах се. Така и така щяха да ме хвърлят отново в тъмницата, поне исках да знам причината. Не се съдържах и й казах няколко не съвсем лицеприятни нещица. Тя ме изгледа с преbledняло лице, метна на масата една малка кесия и заяви, че партньорството ни е приключило.

– Само не блъскайте вратата, като излизате.

Блъсна я. Преброих парите. Трийсет гурана. Заплатата ми за три дни. Не беше чак толкова зле. Само още четиристотин и седемдесет и щях да мога да се издължа на Братството. Де да знаех за какво е всичко това. Пийнах още малко бира и се изтегнах. Сигурно съм заспал в мига, когато съм опрял глава във възглавницата.

7.

Събуди ме Макри – в три и половина сутринта.

– Макри, сто пъти съм ти казвал да не нахлуваш в стаята ми така!
Ами ако имах гости?

Последното я накара да прихне.

– Ще започна да поставям заклинание на вратата – закахих се аз.

– Твоите заклинания няма да ме задържат и петнайсет секунди,
Траксас.

Така и предполагах. Макри била на тринайсет, когато я взели за гладиатор в галериите. Седем години робство при орките са достатъчни да поизучиш някоя и друга магия. Надигнах се. Тя вече беше отворила кутията с фигурки за ниарит.

– Какво ти става? – попита ме. – Изглеждаш по-тъжен и от нъоджанска проститутка.

Разказах ѝ за принцесата.

– Плати ми за три дни, а се надявах на повече. Сигурно вече няма и да си помисли да ме наеме. Тъй че забрави за помощта ѝ – говоря за университета.

– Значи си я обидил?

Признах, че не съм се държал с подобаваща почтителност. Макри извади няколко цигари с тазис.

– Ей това ще те поразвесели.

– Ако Гурд разбере, че си ги взела от кръчмата, ще те изхвърли на улицата.

Тя вдигна рамене. Запалих една от цигарите.

– Как върви подготовката в Училището?

– Добре. По-добре е, отколкото да гребя на галера.

– На изглеждаш особено ентусиазирана.

– Щях да се чувствам по-добре, ако другите ученици не ми се надсмиваха постоянно. Шепнат си зад гърба ми, че съм орк. Бих отсякла една-две глави, но веднага ще ме изгонят. Пък и не ми позволяват да си нося секирата по време на занимания.

Тя също запали цигара и почна да подрежда фигурките. В първия ред отляво надясно бяха пешаците хоплити, после стрелците с лък и накрая тролите. Задният ред се състоеше от слонове, тежки конни рицари и леки конни копиеносци. Всеки от играчите освен това разполагаше

с обсадна кула, лечител, арфист, магьосник, герой и чумозаразител. В дъното на дъската беше разположен замъкът – целта на играта беше да се защитава собственият замък и да се шурмува противниковият.

– Одеве видях Керк да се навърта около вратата ти – каза Макри.

Керк работи за мен като осведомител. В повечето случаи е безполезен, заради пристрастеността си към два.

– Сигурно е имал да ми казва нещо. Още утре ще го потърся.

Отворих една бира, сипах по малко кли, всмукнах от тазиса и подхванах стандартното начало – като изпратих пешаците по фланговете. Макри също отвърна по обичайния начин, насочвайки леките копиеносци да парират фланговото движение на моите части. Забелязах обаче, че измества напред чумозаразителя. Преместих неколцина стрелци с лък в предна позиция, за да подпомогнат настъплението на пешаците, и подготвих зад тях лечителя и магьосника.

Макри е от нетърпеливите играчи – още на следващия ход вкара в бой тежката кавалерия и слоновете. Отстъпих малко и пратих арфиста, под защитата на героя, да спре слоновете. Музиката на арфиста действа приспивно на слоновете и те скоро изпаднаха в транс. Докато ги гледаше ядосано, наредих на тролите да заобиколят обездвижените чудовища и да се хвърлят напред.

Междувременно солидната фаланга от хоплити и лъконосци съумя да издържи на натиска на леката кавалерия и даде възможност на обсадната кула да се премести към центъра. Кавалеристите на Макри сееха поражения сред моите верни хоплити, но лечителят бе там и правеше каквото може. Междувременно магьосникът държеше под контрол нейния герой.

Благодарение на припрените й действия нейният магьосник се озова извън обсега на главното сражение, което се разрази в средата на терена. Пратих героя на десния фланг заедно с няколко слона и така заплаших силите й с пробив. За миг, когато тя отстъпи внезапно, силите ми се озоваха в полето на чумната епидемия и аз изгубих няколко слона преди героят ми да достигне чумозаразителя и да го принуди да побегне. По същото време моят чумоносец си проби път по левия фланг, подронвайки отбраната на Макри. Още на следващия ход пробих едновременно и двата й фланга. Тролите и тежката кавалерия обкръжиха и убиха нейния магьосник и героя. Хоплитите успяха да разцепят леката кавалерия и нахлуха в откритото пространство, следвани от обсадната кула. Макри полагаше отчаяни усилия да спаси положението, ала малко след това моят чумоносец се озова в гъстите редове на тролите й и взе

да ги коси. Ето че обсадната кула бе опряла в стените на нейната крепост.

В ниарита не е изключено да се излезе дори от най-тежкото положение, но не и когато човек играе срещу противник от моята класа. Остатъците от армията на Макри се пръснаха. Моят герой поведе орда хоплити по стълбичките на обсадната кула и оттам те се прехвърлиха безпрепятствено в крепостта. Победа за Траксас.

– По дяволите – бе краткият, но достатъчно съдържателен коментар на моята противничка. Не я бива да губи, но и аз съм същият. За щастие този път спечелих.

– Следващия път ще ти видя сметката – закани се Макри.

– Няма начин. Винаги държа в запас няколко колесници.

Макри изсумтя недоволно, допи на един дъх бирата си и си тръгна. Проснах се в леглото, духнах свещта и се помъчих да заспя. Но така и не успях, защото едва се бях унесъл, когато Ханама, най-страшната в Гилдията на убийците, ме погъделичка с ножа си по шията. Неприятен начин да се пробуди човек след тежък ден.

8.

Трепкащата светлина на свещта едва озаряваше стените на стаята – толкова, колкото да различа лъщенето на опряното в гърлото ми острие и зловещата фигура на надвесената над мен убийца. Бях прикован към леглото, неспособен да помръдна. Отвратителен начин да се събудиш. И друг път бях срещал Ханама. В тяхната гилдия се подвизава под номер три, което значи, че хич не си попълвоа. И въпреки това чувствам слаба надежда, защото все още не ми е светила маслото. Изглежда, щеше да има някаква прелюдия – известно е, че убийците не са от онези, които преборват колебанията си преди да скъсят дните на жертвата.

– Къде е той? – чух шепнещия ѝ глас.

– Кой? – изхриптах мъчително.

– Червеният елфически воал – отвърна Ханама и ме хвърли в още по-голямо объркване.

– За какво говориш?

Тя притисна ножа към шията ми.

– Дай ми го, или ще умреш. – Очите ѝ бяха студени като сърцето на орк.

Вратата към съседната стая се отвори рязко и на прага застана Макри – със сабя в ръка.

– Пусни го – каза тя.

Ханама се изсмя – тих, лишен от хумор смях на професионален убиец.

– Хубава препаска – подметна тя подигравателно и с почти неуловимо движение измъкна от пояса си къса извита сабя. Приклезна чевръсто – имаше дребна гъвкава фигура, скрита под голямото тъмно наметало, заради което приличаше на дете. Питях се дали Макри си дава сметка за смъртната опасност. Незабелязано се подготвих да ѝ се притека на помощ, но внезапно външната врата се отвори с трясък. В стаята нахлуха непознати мъже, а Макри и Ханама се извърнаха, за да ги посрещнат. Скочих от леглото и пипнешком открих сабята си. Нямах време за размисъл, нито достатъчно място за маневри, тъй като миниатюрната армия от главорези заплашваше да ни смачка с численото си превъзходство. Един едър потен мъжага замахна към мен с ятаган. Приведох се под удара и забих острието в гърдите му. Следващият нападател се опита да ми отсече главата с брадва. Отскочих назад, ритнах го в

коляното и го прободох в шията. Бива ме в тези неща – също като Макри и Ханама. Успяхме да избутаеме нашествениците обратно до вратата – първа навън ги подгони с яростни кръсъци Макри, а ние с Ханама я следвахме по петите.

Предната стая е по-голяма, което не беше в наша полза. През външната врата нахлуха подкрепления и ни обкръжиха. Успях да зърна как Макри повали двама мъже с един удар и сетне скочи ловко, за да избегне ниско посичане към краката си. Парирах поредния удар, но преди да промуша, на свой ред почувствах странно замъгляване на сетивата. Веднага разбрах, че става дума за магия, много силна и от близко разстояние. Мярнах край вратата зловеща, увита с наметало фигура с вдигната десница и в същия миг тъмнината се разцепи от ослепително сияние, което ме отметна назад – заедно с Макри и Ханама. Тримата останахме да лежим задъхани и окървавени. Не зная каква беше тази магия, освен че се оказа невероятно ефикасна.

– Довършете ги – произнесе влезият в стаята магьосник.

Изведнъж на стълбите се показа Гурд – беше разгневен от шумотевицата и размахваше заплашително секира. Първите две жертви бяха покосени преди да успеят да изпищят. Надигнах се и се подпрях на стената, загледан в мелето от ръце и остриета, заобиколило сражаващия се Гурд. Кратката пауза бе достатъчна за възстановяването на Макри и Ханама. Убийцата замахна рязко с ръка и кинжалът, който метна, повали един от нападателите. Макри скочи и взе да си пробива път със сабята към Гурд. Аз също се надигнах и взех да ръмжа яростно. Този път нападателите трепнаха – виждах как се оглеждат боязливо към вратата. Още един напън и щяхме да ги прогоним. Отново долових онова замъгляване на сетивата и разбрах, че магьосникът ще ни удари повторно. Проклети да са всички заклинатели!

Но действията му бяха прекъснати от пронизително изсвирване на улицата. Градската стража бе пристигнала. Настъпи объркване, после нападателите побягнаха. Дори не си направих труда да ги преследвам. И без това едва се държах на краката си. Битката и ударите на заклинателя бяха достатъчни да изчерпят и последните ми резерви от енергия. На всичко отгоре имах и махмурлук.

– Какво стана? – попита Гурд, когато стражите влязоха в стаята.

Поклатих объркано глава. Истината беше, че няхах ни най-малка представа. Огледах се. Макри преспokoйно бършеше кръвта от острието на сабята си. От Ханама нямаше и следа.

– Какво стана? – повтори като ехо капитан Рали.

– Нямам представа – изхриптях аз. – Но наистина се радвам да те видя.

– И без това щяхме да ги надвием – обади се безстрастно Макри.

Обикновено тя се сражава с две саби или със сабя и секира. Доста необичайна техника от гледна точка на тюрайското фехтоваческо изкуство, затова пък много ефективна, когато противниците са повечко.

– Капитане, погледнете – извика един от стражите. Сочеше татуировката върху ръката на един от убитите. Капитанът се наведе да я разгледа отблизо. Там бяха изрисувани две стиснати ръце.

– Приятелския кръг – промърмори той. – Траксас, с какво си ги ядосал? И на тях ли дължиш пари?

Поклатих глава. Нямах представа, че съм в подобни взаимоотношения с Приятелския кръг. Честно казано, винаги съм избягвал контакта с едрите риби на престъпността.

Стражите изглеждаха доста спокойни, като се имаше предвид, че в стаята ми се въргалиха поне девет посечени тела – всичките, ако се съдеше по татуировките, бяха от Приятелския кръг, който, както е известно, избягва да навлиза в територията на Братството. Логично беше да се предположи, че Градската стража няма да положи големи усилия в разкриването на подобно престъпление. Особено след като предполагаемата жертва е само някакъв си частен детектив. Вероятно просто щяха да сметнат, че съм получил каквото съм търсел.

Гурд обаче оглеждаше потрошената стая с възмущение. А може би беше разгорещен от битката – в края на краищата отдавна не беше имал възможността да си начеше крастата.

– Коя беше жената?

– Ханама. Май стои доста високо в Гилдията на убийците.

Макри ме погледна ококорено.

– Че има ли Гилдия на убийците? Не знаех, че са организирани.

– Е, това не е официална гилдия. Искам да кажа, че не правят събрания, нито имат постоянни представители в Сената. Но всички знаят за съществуването им. Вършат мръсната работа на политиците – на тези, които плащат повече.

– Но тя не се опитваше да те убие, нали?

Поклатих глава.

– Изглежда, смята, че съм задигнал Червения елфически воал.

– Какво?

Поклатих глава. Не знаех какво да мисля.

– Нали изчезна, докато го караха в Тюрай. Но защо им е притрябвал

на Убийците и какво ги кара да мислят, че е у мен?

Долу на улицата спря талига и няколко служители от моргата взеха делово да изнасят труповите. Толий, префектът на Дванайсет морета, не харчи излишни пари за поддържането на чистотата, но затова пък местната морга има безупречна организация.

– Какъв е този воал? – попита Макри, докато си наливах бира.

– Това е най-ценната материя в целия запад. Цената му се измерва в чисто злато или два, тъй като е непроницаем за магия. Ужасно е рядък и елфите го охраняват зорко. Изработва се от корените на някакъв храст, който цъфти веднъж на десет години. Или може би на двайсет – не зная точно. Незаконно е да бъде притежаван от никого, освен от краля. В двореца има една стая, където кралят обсъжда държавните тайни със съветниците си – та тя е тапицирана с този воал. Това е най-сигурната защита срещу всякакви опити на заклинатели и магьосници да подслушват съвещанието, както правеха някога, по време на войната, оркските магьосници. Орките не разполагат с подобно нещо и това ни дава известно преимущество. Мнозина биха желали да се сдобият с подобно нещо.

– Като Приятелския кръг например?

– Възможно е. Не виждам друга причина да ме посетят. Но кой може да им е пуснал мухата, че Воалът е у мен? Аз нямам нищо общо с неговото изчезване. Казват, че дори не е в града.

– Откъде знаеш?

– Знам, защото елфите са вплели в плата знак, който може да бъде засечен от всеки магьосник. Този знак се маха едва след като Воалът бъде поднесен, и от този момент той става непроницаем за магии. Говорят, че откакто изчезнал, магьосниците непрестанно проверявали града с дирещи заклинания, но без резултат.

– Може би този, който го е откраднал, е извадил знака.

– Съмнявам се. Не е толкова лесно да се премахне означение, поставено от елфически магьосници. Обикновено те го правят лично в присъствието на краля. Ще ми се да зная как се забърках в тази история. Няма да е зле да науча някоя по-добра заключваща магия за вратата. Не ми се ще отново да се събудя в прегръдките на Ханама.

– Аз я харесах – рече Макри.

– Как така ще я харесваш? Тя щеше да ми пререже гърлото.

– Нищо де. Затова пък се бие чудесно. Харесвам истински бойци.

– И ти искаш да ставаш философ!

Въпреки преживелиците спях непробудно през останалата част от нощта. Опасности или не, човек все пак трябва да поспи преди работа.

9.

Разглеждах подозрително монетата в ръката си. Елфически двоен еднорог. Много рядък. Изключително ценен.

– Ще получиш още един такъв, ако го намериш.

Вдигнах все същия подозрителен поглед към посетителите си. В Тюрай на елфите се гледа с добро око – горда раса, храбри воители, великолепни стихоплетци, медногласи певци, ненадминати познавачи на дърветата, ведно с природата и тъй нататък – но все пак имах известни резерви. Случвало се е през некъсия си греховен живот да се срещам с примери на отвратително поведение от страна на елфите. Да, вярно е, елфите не са злостни убийци като хората например, но това съвсем не значи, че не ги привлича тъмната страна. А що се отнася до моята професия, посещението на елф означава да си търся белята. Ако имат проблеми, елфите обикновено ги решават по линия на своя посланик, а не като търсят евтини частни детективи.

Но ето че в стаята ми стояха двама млади, елегантни и красиви елфи и твърдяха, че искат да ме наемат. Искаха да им открия Червения елфически воал. Това шалче започваше да ме преследва на всяка крачка. Вече им бях обяснил, че връзката ми с тази история е съвсем случайна.

– Ако сте дочули някакъв слух, това е само слух и нищо повече. Не зная откъде е тръгнал, нито къде е този ваш Воал.

– Не сме чували никакви слухове – отвърна Калис ар Дел, по-възрастният от двамата. Дойдохме тук, защото братовчед ни, Ваз ер Метет, верен съветник на господаря Калит ер Ил, същия, дете изпрати Воала, те препоръча като човек мъдър и честен.

Приятно ми беше да чуя, че съм мъдър и честен човек. Изглеждах двамата елфи с нарастваща симпатия. Още повече че името Ваз ер Метет пробужда в мен приятни спомени. Той е един от малкото елфи, с които съм се сприятелявал. Дойде от Южните острови начело на батальон диви елфи да се бие на наша страна при последната война с орките. А след като силите ни бяха разбити в атаката, двамата се озовахме в един и същи окоп – всъщност там беше и Гурд. Три дни се крихме от оркски драконски патрул, който прочистваше района, преди да успеем да се измъкнем. По пътя се наложи да отсечем няколко оркски глави, но това беше за разнообразие след дългото лежане. Тази история е една от любимите ми. Разказвам я поне веднъж седмично на посетителите в

кръчмата.

– Как е Ваз?

– Не се оплаква. Дървото на неговия живот стърчи високо в небето.

Не зная какво точно означава това, но кимнах с вид на разбиращ.

– Преди да напуснем островите той ни заръча да те посетим и да потърсим помощта ти.

Значи ги бяха пратили да търсят Воала, но те бяха ударили на камък. Е, също като нашите магьосници. Казаха, че вече били наминали при техния консул, при посланика, посетили също Градската стража и Дворцовата охрана, разпитвали навсякъде из града, но напразно. Така накрая стигнали и до Дванайсет морета – кварталче с дъх на развалена риба, вонящи канали и евтини детективи. Добре дошли в големия град.

Свих рамене. Тъй като и без това вече се бях забъркал в тази история, беше по-добре да съм на хонорар, още повече след като принцесата ме беше изритала. Дватама елфи, Калис и приятелчето му Джарис ер Миат, ми разказаха всичко, което знаеха. Не беше много. Техният господар, Калит ел Ил, пратил Воала с попътен кораб за Тюрай. Корабът обаче бил застигнат от буря, пострадал сериозно и бил принуден да отседне в южното пристанище Матеш. За да не чакат, докато го ремонтират, пазачите натоварили Воала на един фургон и го пратили в града. Някъде по пътя охраната била нападната и избита, а Воалът изчезнал безследно. Това изчерпваше случката. Калис и Джарис не бяха узнали нищо повече, откакто бяха започнали разследването си, но пък те не бяха професионалисти.

Взех да се люблювам отново на двойния еднорог в ръката си. Красиво и скъпо нещо. Щях да получа още един от същата порода, ако откриех Червения елфически воал. Колкото да му се порадвам, преди да го пратя на Братството. Всъщност не биваше да забравям, че консултът също е обявил награда за откриването на Воала. Това вече ме поободри. Току-виж съм спечелил достатъчно, за да се разделя с Дванайсет морета.

Елфите вече се готвеха да си вървят. Много възпитани същества. Дори не сбърчиха носове, когато влязоха в стаята.

Влезе Макри – както винаги пропусна да почука. Остана като втрещена при вида на двамата елфи, които също се блещеха в нея. Този път от изненада забравиха за маниерите си. Сигурно подушваха оркската й кръв и не беше никак трудно да се забележи, че това не им се нрави. Отстъпиха сконфузено, а по лицето на Макри премина обидено изражение.

– Е? – попита тя малко агресивно.

Елфите ми кимнаха и излязоха припряно. Попитах Макри какво иска.

– Нищо. Имам си работа – отвърна тя с накърнено достойнство, извърна се и ми тресна вратата.

Беше мой ред да се почувствам обиден. Не обичам, когато се кара ме с Макри, но няхах време да помисля по въпроса, тъй като на вратата се показа Дерлекс. Постарах се да си придам вида на човек, който токущо е приключил със сутрешната молитва. Той каза, че бил дошъл, за да изрази загрижеността си заради снощното нападение.

– О, добре съм – уверих го аз. – Двамата с Макри ги прогонихме.

Дерлекс преглътна едно съмнително хъмкане. Доколкото знаех, не се интересуваше кой знае колко от благополучието на Макри. С оркска-та кръв в жилите си, рехавата препаска от халки през примамливите слабини и умението да върти сабята, в очите на Църквата Макри бе само на крачка от това да бъде обявена за демон от подземния свят.

– Трябва да призная, че съм дълбоко загрижен от растящата престъпност в Дванайсет морета – почна свещеникът. Пръстите му премятаха мънистата на броеницата. – А също и епископ Гзекий.

– Между нас казано, съмнявам се епископът да си изгуби съня заради мен.

Дерлекс ме погледна нацупено.

– Епископът е загрижен за благополучието на всеки член на енорията – натърти той, като се стараше да си придаде безстрастен вид. Едва ли бях първият, пускал хапливи забележки по отношение на епископ Гзекий. Публична тайна беше, че епископът нехае за това, което става в Дванайсет морета, и че единственото, което занимава мислите му, е как по-скоро да стане архиепископ. Ето защо вместо да си гледа задълженията, той прекарваше дните си в раболепничене пред онези, които биха могли да му осигурят лелеяния пост.

– Защо всъщност те нападнаха онези бандити?

Отвърнах, че не зная, и внимателно го проводих навън, като му обещах да го посетя в най-скоро време в църквата. Трябва да призная, че ми беше малко трудно да повярвам в загрижеността му, особено преди закуска.

Дори да имах някакви очаквания за приятно похапване в уютна компания, те не се оправдаха. Наложих се да се храня под ледения поглед на Макри, която беше разлютена като орк със зъбобол. Тресна чинията с храната на масата, без да промълви и думичка.

– Не смяташ ли, че възприемаш всичко прекалено навътре? –

попитах кротко, когато тя пак мина покрай мен с парцал в ръка.

– Не зная за какво говориш – отвърна Макри и размаха заплашително пръчката с парцала. – Щастлива съм като елф на дърво.

Мушна парцала под масата толкова сърдито, че преобърна един стол.

За щастие в кръчмата се появиха първите клиенти, с което разговорът ни беше преустановен. Проклех безмълвно изострената чувствителност на моята приятелка и насочих мислите си към днешното разследване. Първо възнамерявах да се отбия в близкия пост на Градската стража, за да проверя дали старшият Джевокс не би могъл да хвърли известна светлина върху нещата. Навремето използвах влиянието си, за да защитя баща му от Братството – имаше някакъв дълг, свързан със залаганията на Стадиум Супербиус – и сега се надявах на отплата.

– Нещо ново за Червения елфически воал?

Джевокс явно бе изненадан от въпроса ми.

– Ти върху този случай ли работиш?

Не отговорих, но и той не настоя да чуе повече. Вече знаеше за среднощното нападение, но ми каза, че нямал представа какво са търсели главорезите на Приятелския кръг и защо смятат, че Воалът е у мен. Съобщи ми обаче, че според някои източници Приятелският кръг бил забъркан в открадването на Воала, макар да нямало никакви конкретни доказателства.

– Искаш да кажеш, че вече не е у тях.

– Напълно възможно.

Помолих го да ме информира, ако открият нещо ново, особено ако узнаят името на магьосника, който работи за Приятелския кръг, и Джевокс се съгласи. На свой ред ме подпита как съм се забъркал в тази работа. Смутолевих нещо, след това подметнах:

– Каква е наградата?

– Току-що се покачи на петстотин гурана.

Хубава цифра за човек, който спешно се нуждае от мангизи.

Внезапно се появи Толий, префектът на Дванайсет морета, и ми нареди да се махам. Толий хич не ме обича.

Докато вървах по улицата, някакво хлапе от Кралете кулу, местна улична банда, подвикна зад гърба ми какво ги чакало онези, дето залагали на погрешни колесници. Наведох се, грабнах един средно голям камък и го запратих чевръсто. Ударът попадна право в носа му и хлапето

избухна в сълзи.

– Никога не се подигравай на стар войник, приятелче.

Около пристанището се навъртаха Палакс и Кейби. И двамата бяха облечени с обичайните си парцаливи разноцветни дрехи и накичени с богат набор от шарени подрънкващи мъниста. Носеха гвоздеи, пронизващи ушите им – бас държа, че имаха такива и в други части на телата си – а косите им бяха боядисани в ярки шарки. Съвсем типично за пътуващи музиканти. Този път бяха изтикали каручката си на празното място зад кръчмата на Гурд. Доста изненадан бях, когато ги видях за пръв път, но вече бях попривикнал с вида им. Всъщност те са двама приятни младежи. Не разбирах обаче защо трябва да изглеждат така – с всичките тези гвоздеи и обеци. Нелепа гледка. Изслушах една-две песни и метнах в паничката им една дребна монета.

Време беше да посетя „Русалката“ – една от най-непривлекателните таверни в Дванайсет морета. По пътя бях поздравен още няколко пъти от хлапетии от кулу. Може да не съм особено популярен, но всички в Дванайсет морета ме познават. Проститутките и търговците на два ме игнорираха, докато си пробивах път из тълпата.

Керк, който също е търговец на два, обикновено се навърта по тези места. Има доста връзки, но за нещастие консумира значителна част от продукта, който предлага, и затова все не му достигат пари. Открих го пред входа на таверната, облегнат на стената. Той е висок и има правилни, дори хубави черти, ала на лицето му непрестанно витае някакво мрачно и обречено изражение. Ако се съди по очите, има нещо елфическо в кръвта му, което не е чак толкова странно. Елфите често посещават града и не се свенят да ползват услугите на нашите куртизанки, каквито и да са инак представите им за морала.

Попитах го направо дали знае нещо за Воала.

– Ангелски хор – промърмори той, без да откъсва очи от входа. Не можах да разбера за какво говори, но предположих, че обитава някоя от постоянните си халюцинации. Напоследък май прекаляваше с употребата на два. Зачудих се как въобще се справя с търговията.

– Червеният елфически воал – повторих натъртено.

Той ме фокусира с видимо затруднение.

– Траксас. Загазил си.

– Виж, това вече го зная. Само не зная защо.

– Задето си обрал Атилан.

– Не съм.

– Така казват хората.

– И какво ако съм го направил?

– Атилан се опитваше да сложи ръка на Елфическия воал – за да го отнесе в Ньодж. Някои хора смятат, че вече е бил у него, когато си го убил.

– Не съм го убил. Нито съм го обирал. Пък и как може Атилан да е държал Воала, след като магьосниците смятат, че дори не е в града?

Керк сви рамене.

– Нямам представа. Може би Гликсий Драконоубица стои зад всичко това.

– Кой, по дяволите, е този Гликсий Драконоубица?

Керк ме погледна.

– Ама ти нищо ли не знаеш? И това ми било частен детектив! Чудя се въобще как си още жив. Гликсий Драконоубица е магьосникът, който открадна Воала. Той работи за Приятелския кръг.

Керк протегна ръка и аз пуснах една монета в шепата му.

– Ангелски хор – повтори той отново, след това се облегна на стената и задряма. Поне вече знаех едно име, свързано с Воала. Значи Атилан го беше издирвал, а мен ме бяха заловили с обвинение, че съм го убил. Нищо чудно, че смятаха, че съм го обрал.

Погледнах с отвращение прегърбената фигура на Керк. Едва ли бях единственият човек, на когото продаваше информация. Ако я разпространяваше и сред други, не беше чудно защо хората имаха такава представа за мен.

Едва сега забелязах, че е горещо. Искаше ми се да се прибера у дома и да пийна една бира, но с толкова много хора по петите ми – убийци, главорези, че и двамата елфи, дете ме бяха наели – май беше време да се захващам за работа. Трябваше да се срещна с капитан Рали, стига да успееш да го открия. Допреди година той беше имал една стаичка и добра служба в Съдебната палата, но при поредното разместване на политическите пластове го бяха изхвърлили – изглежда, беше изпаднал в немилост. Заместник-консулт Ритий бе сложил на негово място свой човек и сега капитанът лъскаше с подметки калдъръма. Затова пък и двамата си имахме общ враг – известно бе, че Ритий не можеше да ме понася.

Открих капитана да оглежда замислено няколко трупа в покрайнините на Кушни.

– Какво е станало?

– Обичайната история – изсумтя той. – Братството и Приятелския кръг се боричкат за територия в търговията с дуа. Траксас, това започва

да излиза изпод контрол. Половината град е засегнат от тяхното съперничество.

Пристигнаха носачите от моргата и почнаха да товарят труповете. Не си направих труда да питам капитана дали смята да арестува някого. Наркобароните от Братството и Кръга имаха твърде високопоставени покровители, за да се боят, че ще ги прибере някакъв капитан от Градската стража. Що се отнася до техните подчинени, те бяха толкова много, че арестуването на един-двама не можеше да повлияе на търговията.

– Ще гледам да удържа положението, докато се пенсионирам – въздъхна капитанът. – Обаче ето че се задават и нови избори. Пак неприяности.

Той поклати глава и ме попита какво искам. Обясних му положението, но без да споменавам двамата елфи.

– Вярно, ние също дочухме, че нъоджанците се интересуват от Воала. Елфите не желаят да им продават от него. Обидени са им, задето църковните служители в Нъодж са ги обявили за демони от пъкъла. Но ако питаш мен, нъоджанците не са замесени в отмъкването на Воала. Вече имаме информация кой е виновен за това.

– Ами да, Гликсий Драконоубица – похвалих се аз и капитанът ме погледна разочаровано. – Вече се срещнах с него. А имате ли представа къде може да е Воалът?

– Не – отвърна капитанът. – Предполагам обаче, че е далеч от Тюрай.

Попитах го дали са открили убица на Атилан, а той се изхили.

– Вече си имаме един заподозрян и това си ти, Траксас.

– Стига де, знаеш, че не съм го убил.

– Може би. Но какво пречи да ти лепнат обвинението? Ако не открият някой по-подходящ, разбира се. Ритий ще се зарадва да те тикне в тъмницата. Пък и нъоджанският посланик непрестанно го притиска.

– Добре де, все пак не откри ли нещо подозрително?

– Очакваш прекалено много, Траксас. Искаш да ти кажа каквото знам, а не споделяш нищо. Защо трябва да ти помагам?

– Не те ли измъкнах веднъж изпод колелата на оркиска колесница?

– Това беше много отдавна. Оттогава съм ти правил немалко услуги. Този път обаче си оплескал работата и Приятелският кръг ти праща главорезите си. Голяма каша. Хайде, изповядай се пред нас, Траксас, и може би ще мога да ти помогна. Инак оставаш съвсем сам.

Толкова успях да узная от капитана. Всъщност, каза ми, че напоследък в града се появил нов наркотик, много по-могън от дуа. Викали

му „ангелски хор“. Никоой не знаел откъде се е взел.

– Изглежда, Керк си пада по него. Добре, капитане, щом отказваш да ми помогнеш, май ще трябва сам да намеря Воала. Наградата ще ми дойде добре.

– Само че ако разберем, че си замесен в открадването му, ще има да се чудиш как да профукаш наградата от затвора. От друга страна, ако онези от Приятелския кръг наистина смятат, че Воалът е у теб, най-добре да запретиш ръкави и да го откриеш, преди да са си го поискали. Инак не бих дал и пукната пара за жалкия ти животец. Същото е в сила и ако до два дни не платиш на Юбак петстотинте гурана, които му дължиш.

– Защо да се притеснявам? – Ухилих се нагло. – Нали зад гърба ми е Градската стража и тя ще ме защити дори от главорезите от Братството!

– Да бе, няма що. Ще те защитим, разбира се. Но ако питаш мен, май е време да изчезваш от града. Направиш ли го обаче, излиза, че ти си убил Атилан. Както и да го погледнеш, положението ти не е розово.

– Благодаря за успокоението, капитане.

Жегата започваше да става непоносима. Слънчевите лъчи за щастие се криеха зад високите шест етажа сгради от двете страни на улицата. В Тюрай е забранено да се строи над четири етажа. Твърде голяма става опасността от срутване. Но предприемачите подкупват префектурата и преторите и всеки си затваря очите.

По покривите бяха накацали столи – досадни дребни птички, толкова мързеливи, че дори не знам с какво се прехранват. Потях се като прасе, а уличниците изглеждаха уморени, сякаш са работили цяла нощ. Миришеше гадно и въобще денят си имаше всички предпоставки да бъде обявен за лош.

Чудесен ден да намина при Убийците.

10.

Кушни е най-западналата част на един град, който и без това се състои предимно от западнали райони. Тесните мръсни улички са запълнени с бордеи, свърталища на комарджии, полулегални магазинчета за дуа и кръчми със съмнителна репутация. По улиците се мотаят джебчии и проститутки, наркомани и бандити. Струва ми се проява на перверзен вкус, че Убийците са избрали тъкмо това място за своя щаб. Не че някой би посмял да ги нападне или обере – хората тук може да са престъпници, но не са глупаци.

– Изненадана съм от посещението ти – призна откровено седналата срещу мен жена с черно наметало. – Докладваха ни, че не си надарен с особена интелигентност, но не предполагахме, че си лишен напълно от нея.

Двамата с Ханама седяхме в просто мебелирана стаичка без никаква украса. Трябва да призная, че ми беше приятно да разговарям с нея. Доколкото бях осведомен, Ханама беше трета в йерархията на тяхната гилдия, или нещо подобно. В края на краищата подобни неща не подлежат на публикации във вестниците. Беше на около трийсет години, макар да бе трудно да определя с точност, тъй като лицето ѝ бе скрито в сянката на качулката. Дребничка, с бледа, невидяла слънце кожа и приятен глас.

– Не беше кой знае какво да надвия заключващото заклинание на вратата – каза тя. – Следващия път просто не си прави труда.

Какво да ѝ обяснявам – че и без това ми е трудно да задържа в главата си повече от две заклинания? Едва ли имаше смисъл да го обсъждаме.

– Не смятам, че се нуждая от каквато и да било защита – отвърнах. – В края на краищата аз нямам нищо общо с изчезването на Червения воал. Кой въобще измисли тази тъпотия?

Никакъв отговор.

– За какво им е притрябвал на Убийците?

– А ти защо смяташ, че ще ти отговоря?

– Просто си върша работата. Което включва и опазване на собствената ми кожа. Ако Приятелския кръг и Бог знае кой още смятат, че Воалът е у мен, животът ми не струва нищичко. Единственото, което ми остава, е да се скрия в кралската тъмница. Или да се наема за гребец на

галерите.

Тя ме гледаше и мълчеше. Стана ми обидно.

– А може би трябва да докладвам на Градската стража за снощния инцидент – продължих по-нахално. – Консултът и преторите толерират Убийците, защото ги смятат за полезни. Но едва ли ще се зарадват, ако узнаят, че се опитвате да намерите Червения воал, който всъщност принадлежи на краля.

– Няма да допуснем никой да разпространява фалшива информация по наш адрес – отвърна Ханама.

– Аз също не бих желал да заставам в положението на разпространител на подобна информация. Между другото, знаеш ли нещо за открадването на Воала?

– Убийците не се занимават с незаконна дейност.

– Да бе, вие само трепете хора.

– Досега срещу нас не са повдигани обвинения – хладно каза Ханама.

– Естествено, има си хас. Тия, дето ви наемат, си имат и положение, и пари. Защо всъщност търсите Воала?

– Не го търсим.

– Сигурно си давате сметка, че цената му надхвърля трийсет хиляди гурана?

Ханама продължаваше да ме гледа със студено безразличие. Пак ми стана обидно.

– От хора като теб ми се гади. Стой далеч от мен, Ханама. Защото ако пак се мернеш у дома, ще се стоваря върху теб като зла прокоба.

Тя се изправи грациозно и кимна с надменно спокойствие.

– Разговорът ни приключи.

Май този път успях да я ядосам. Ама че глупак бях – да си играя с огъня.

– Само още един въпрос. Как го правите тоя номер с бледата кожа? Това козметика ли е, специална подготовка, или какво?

Ханама се пресегна и дръпна въженцето на звънчето. Влязоха двама млади убийци и ме изпроводиха до вратата.

– На това място му е нужно малко светлина – споделих с тях по пътя. – Що не сложите и няколко саксии с цветенца?

Никакъв отговор. Тренират момчетата да са мълчаливи и мрачни. Когато се озовах на прашния път отвън, потреперих. Убийци. Тръпки ме ползват от тях.

11.

Докато скитосвах из шумните улички на Дванайсет морета, по навик свърнах през един пряк път – улица „Свети Роминий“. Но още след първия завой пътя ми пресякоха трима въоръжени със саби мъже.

– Е? – попитах аз и извадих своята.

Те само пристъпиха към мен и единият попита:

– Къде е Воалът, Траксас?

– Нямам представа.

Направиха опит да ме заобиколят. Казах приспиващото заклинание и те се строполиха едновременно на калдъръма. Бърза и чиста работа. Става ми топло на душата всеки път, като го направя. Изпълвам се с увереността, че животът ми не е отишъл напразно.

Приспиващото заклинание обикновено действа десетина минути, тъй че нямах време за помайване. Претършувах джобовете им, но не открих нищо интересно. На ръцете си и тримата носеха татуировката на Приятелския кръг.

Чух зад гърба си глас и се извъртях рязко. Вече бях разпознал думите – произнесени на древен език, който владеем само ние, магьосниците, те се състояха в противозаклинание за най-общи случаи. С други думи, всяка приложена в околностите магия вече беше престанала да действа и тримата вероятно разгневени членове на Приятелския кръг скоро щяха да скочат срещу мен.

Погледнах магьосника с отвращение. Целия труд по запаметяването и произнасянето на приспиващото заклинание беше отишъл на вятъра заради него. Първото, което забелязах, бе, че за магьосник е доста едричък. Освен това беше въоръжен със сабя.

– Ти сигурно си онзи Гликсий Драконоубица, за когото говорят всички – рекох, колкото да завържа разговор, но той не отвърна.

Трите приятелчета вече се надигаха и опипваха калдъръма за оръжията си. Плюх си на петите и побягнах по „Свети Роминий“, сякаш ме гонеше самият дявол.

Боях се, но не от тримата главорези – можех да им изляза насреща, че и на още толкова от тоя сорт. Плашеше ме магьосникът. Нещо в начина, по който бе неутрализирали заклинанието, ми говореше, че е доста могъщ и опитен противник и не е от онези, дето носят в себе си само по две заклинания. Ако такъв като него наредеше на сърцето ми да спре, с

мене беше свършено. Но дори и само да ме приспеше, пак щях да съм му в ръцете. Какъв глупак бях да заложа талисмана срещу заклинания. Сигурно наистина бях прекалил с бирата.

Справих се доста добре с търчането за човек с наднормено тегло и поуголемена поясна обиколка. Ала тъкмо като свивах зад следващия ъгъл, зърнах още шестима въоръжени мъже да тичат към мен. Шестима бойци и магьосник – ония от Приятелския кръг май наистина ме вземаха на сериозно.

Видях на улицата кръгъл дървен капак на канализационна шахта. Каналната система на Тюрай е едно от чудесата на света – подземните тунели тръгват от двореца и стигат чак до морето. Не за пръв път в кариерата си изпитах възхищение и благодарност пред създателите ѝ. Вдигнах капака и се шмугнах в шахтата.

Вонята бе непоносима. В мрака се гонеха плъхове и се запрепъвах в техните гърчещи се тела. Сетих се за светещия жезъл и отново се ядох, задето така лесно залагам вещи, от които може да зависи животът ми. Знаех, че този тунел води към морето, но имаше още един изход точно преди да извие към дъното.

За всеки случай спрях и се ослушах.

– Опитай малко по-надолу – чух глас зад себе си.

В тунела зад мен проблесна зеленикава светлина. За разлика от мен, техният магьосник бе въоръжен със светещ жезъл. Обърнах се и продължих да газя из калта, като се стараех да не обръщам внимание на вонята, на цвърченето на плъховете и на лигавата слуз по стените. Молех се само в тунелите да не се въдят алигатори. Хората из града говореха, че имало такова нещо, но аз не им вярвах. Сигурно и на алигаторите щеше да им е гадно тук долу. Пък и нали навън имаше плажове и делфини... Всъщност алигаторите май не си падат по делфини.

Ускорих крачка, но това беше грешка, защото зад гърба ми се разнесе вик, последван от забързани стъпки. Проклех и затичах, като бърсах лицето си от пръските.

Спрях зад следващия завой и се извърнах, стиснал сабята и ножа. Какво ли е да умреш от предизвикан от заклинание разрыв на сърцето в тази мрачни подземия? Всички ще си мислят, че съм се напил и съм паднал долу.

Тунелът бе широк четири стъпки и висок колкото да стоя приведен. Тясно място, ако трябваше да се бия за живота си. Зад ъгъла се показва бледо сияние, следвано от първия преследвач, който пристъпваше с протегната напред ръка. Така и издъхна още преди да ме зърне. Успях да му

прережа гърлото с бърз рязък удар, на който ме учеха още навремето, като млад войник, преди да ме пратят да се бия с орките.

Нататък не беше по-лесно. Следващите двама се приближиха бавно и предпазливо. Използвах сабята и кинжала, за да отблъсна едновременната им атака, и отстъпих. Все ме беше страх да не се препъна в нещо. Разменяхме си удари мълчаливо, с мрачна решимост. Двамата главорези ме изтикваха неумолимо назад, без да ми дават възможност да ги ударя. Зад гърбовете им мярках силуетите на останалите преследвачи, както и сянката на магьосника, чийто жезъл озаряваше тунела със зловеща светлина.

Двамината пред мен не бяха първокласни убийци – по-скоро обикновени улични главорези, – но тясното пространство и численото превъзходство бяха на тяхна страна. Водата се покачи до коленете, възпрепятствайки всяка възможност за маневриране, а и все се тревожех, че магьосникът ще приложи още някое заклинание, от онези, които не съм в състояние да неутрализирам. Всъщност имаше една причина да не го прави – в тунела възможността да удари своите хора бе доста голяма.

Нападателят вдясно внезапно изруга нетърпеливо и се метна напред. За щастие го направи невнимателно и ми позволи да му пробия защитата и да го пробода в бедрото. Той изстена и залитна назад. Другият понечи да му земе мястото, но магьосникът го спря.

– Оставете го на мен – заповяда той и жезълът му засия по-ярко.

Разполагах само с няколко секунди. Замахнах с кинжала, готвейки се да го запратя в лицето на магьосника, с надеждата, че не разполага с подходящо заклинание за подобен случай. Но преди да успее да го метна и преди той да произнесе заклинанието, от водата ненадейно изскочи някакъв зловещ силует. Мъжът вдясно от мен изпищя и отскочи уплашено, а заклинанието на магьосника се изгуби в сподадения му вик. Привлечен от светлината, помежду ни бе доплувал грамаден алигатор и сега стискаше със закривените си зъби крака на магьосника.

Огледах се, вцепенен от ужас. Чудовището имаше гигантски размери и навярно захапката му бе ужасна. Бях готов да отпиша магьосника, но се оказа, че той не е от онези, дето се предават лесно. Миг преди да се изгуби в черните води негодникът успя да произнесе някакво неясно заклинание и изведнъж алигаторът бе този, който взе да се гърчи мъчително. Въпреки това злокобните челюсти не пускаха крака на магьосника.

Извърнах се и побягнах. Предположих, че магьосникът е използвал заклинанието за спиране на сърцето, или нещо подобно. Нямам

представа какви може да са последствията от подобно заклинание при алигатор. Навярно смъртоносни, но дали преди, или след кончината на захапаната жертва? Ужасна участ, ако трябва да се бориш с вкочанените челюсти на мъртъв алигатор, но тази мисъл, кой знае защо, не породи симпатиите ми.

С разгуптяно от неистов страх сърце, че мога да срещна друг алигатор, все пак успях да дотичам до следващата стълба. Изкатерих се с бързината на човек, който бяга, за да си спаси животеца. Стигнах горе, избутах капака и се изтърколих на улицата. Озовах се сред гъста тълпа учудени минавачи. Огледах се. Познато местенце – една от уличките на Дванайсет морета.

– Проверка на каналите – промърморих, колкото да дам някакво обяснение.

– И как е долу? – попита един от зяпачите.

– Всичко е наред – отвърнах с професионален вид. – Нямам нужда от почистване – поне още няколко години.

12.

Вероятно представлявах жалка гледка. Вървах по улица „Квинтесенция“. Смядта от пропитите ми с тиня дрехи беше просто непоносима. Завладян бях от странното желание да се изкъпя, напудря и напарфюмирам. Бързах право към близката градска баня, но не бях сигурен, че ще ме пуснат вътре, макар с управителката да бяхме стари познати.

– Трябва да се поизплакна – промърморих небрежно, като я зърнах на входа, и я подминах, игнорирайки протестите ѝ да не се доближавам до басейна. Щом застанах до него, къпещите се взеха да се разбягват като пилци. Майки панически дърпаха мокрите си дечица или ги загръщаха с кърпи. Крещяха ми ужасни обиди. Някой дори предложи да повикат Градската стража, за да ги защитяла от чумавия, дето възнамерявал да скочи във водата.

Без да им обръщам внимание, се плъснах в басейна и се завъртях бавно, позволявайки на слоевете помия да се отделят от тялото ми. Дори изпитах известна благодарност към нашия добросърдечен крал, когато топлината на водата взе да прониква в измъчената ми душа. Кралят може да не даваше пукната пара за беднотията в Дванайсет морета, но поне ни бе построил тази чудесна баня.

Когато реших, че съм чист като новородено, се надигнах и сгънах изпаните си дрехи. След това напуснах тържествено, без да обръщам внимание на сипещите се проклетия.

– Благодаря. Ще си платя още утре – обещах на управителката Гиникса. На свой ред тя се закани да ме съди, защото съм щял да ѝ прогоня клиентелата.

Когато влязох във „Възмездяващата секира“, Макри се облещи.

– Какво е станало с теб?

– Лош ден в каналите – казах лаконично, сграбчих няколко цигари с тазис и тръгнах нагоре към стаята си. Все още бях под въздействие на преживения ужас, а и последиците от произнасянето на приспиващото заклинание оказваха своето влияние. Да се мятат заклинания не е проста работа. Подобно нещо неизменно изчерпва ресурсите ти от енергия. А като прибавим към това и епизода в канала, ясно е защо едва се държах на крака. Запаших с разтреперани пръсти първата тазисна цигара и погледнах с благодарност Макри, която се появи на прага с чаша бира. Възкиселият дим ме блъсна в гърлото. Навярно има и по-здравословни

методи за успокояване на нервите от бирата и тазиса, но едва ли ще се намери по-ефикасен. Докато стигна другата стая, за да се преоблека, вече чувствах приятна отмора.

- Кой беше този път? – попита Макри.
- Приятелският кръг. Техният магьосник.
- Значи още мислят, че Воала е у теб?

Кимнах. На вратата се почука. Станах да отворя, но преди това измъкнах сабята и кинжала си. Отвън стоеше Карлокс, горилата на Братството.

- Какво искаш, по дяволите?
- Чухме, че си намерил Воала. Доста си се потрудил, за да си платиш дълга...

– Не съм намерил проклетия Елфически воал! – креснах и му затръшнах вратата в лицето. – Макри, това е нетърпимо! Двама елфи ми плащат да открия Воала, а всички останали смятат, че вече е у мен. Нещата страшно се объркаха. Ще убия този проклетник Керк – той забърка тая каша. Той разпространява слуха, че съм обрал Атилан.

Забелязах, че Макри не ме слуша. Споменаването на елфите й бе развалило настроението. Не можех да разбера защо това й влияе по такъв начин. Вярно, че доста бе изстрадала заради предразсъдъците на другите по отношение на елфическата си кръв. Бас държа, че се чувстваше нещастна, понякога дори забелязвах, че едва се съдържа да не напердаши някой нахален клиент. Но не можех да разбера защо се натъжава, когато стане въпрос за елфи. Знаех, че е една трета елф и говори добре техния език, както и че ненавижда онази своя третина, дето идва право от орките. Но няхах никакво желание да я развеселявам – Карлокс ме бе ядосал с ненавременната си поява.

Запалихме по още едно тазисче. Сега вече настроението и на двама ни се подобри.

- Мисля, че Воалът все още е в града.

Макри бе споменала същото вчера, но тогава го смятах за невъзможно.

– Промених си мнението. Не зная как, но Воалът все още е в Тюрай. Усещам, че е тук.

– Много проникателно, Траксас. Аз обаче се досетих за това още когато всички тези типове взеха да правят опити да ти видят сметката.

Разказах й за алигатора.

- Майтапиш се. Наистина ли в каналите се въдят алигатори?

Уверих я, че не лъжа. Внезапно по тялото ми премина вълна на

пълно изтощение.

– Отивам да спя. Онези от Приятелския кръг едва ли ще рискуват с повторно нападение на територията на Братството, но ако дойде да ме търси магьосник с отхапан крак, кажи му, че ме няма.

Когато се събудих, беше тъмно. Веднага ме споходиха кошмарни мисли за алигатори и канали, но ги прогоних. Първо да напълня търбуха, работата после. Умирах от глад. Скочих чевръсто и се втурнах надолу по стълбите с намерение да изям всичко, което открия в кухнята. Беше късна вечер и запоят в кръчмата бе в разгара си. Гурд забавляваше неколцина стражи с разкази за подвизите си от войната по времето, когато с още няколко приятелчета попаднали дълбоко в оркския тил и трябвало да си пробиват път с оръжие в ръка, заобиколени от свирепи врагове. В тази история има вярно зрънце, но с годините като че ли взе да се удължава.

Макри, издокарана с обичайната си метална препаска, тъкмо прибираше солиден бакшиш от масата на група моряци, завърнали се наскоро от плаване до Южните острови. Насочих се право към бара, кимнах на Танроуз и хвърлих изгладнял поглед на менюто.

– Добър вечер, Танроуз. Искам голямо парче баница, купа със салата от всички зеленчуци, дето ти се намират, и за десерт две парчета сладкиш със сметана. Нека бъдат четири. Всъщност дай направо целия сладкиш. А също и купичка задушено. Чакай, какво има в оная тенджерка? Свинско с ябълки? Давай го насам, а също и шест питки. Добре, нека са осем – и четири пасти. Какво става със сладкиша? Режи, режи – по-голямо парче. Чакай, още по-голямо. Ще взема цялата торта.

– Май доста си порботил днес – каза Танроуз, докато тъпчеше подноса.

– Ужасно много. Нямах време да хапна нито залък. Давай по-бързо да ям, че току-виж съм глътнал някой от посетителите.

Докато набивах от първата чиния, се пресегнах и си взех голяма халба с „пенлива бира специална, само при Гурд“, след което се оттеглих скромно към ъгъла на бара, за да се насладя на хапването. Имам страхотен апетит и изпитвам истинско удоволствие да го задоволявам.

– Този сладкиш може да нахрани цяло семейство – подметна Макри, докато минаваше покрай мен.

– Не и ако го докопам преди тях – изфъфлих с пълна уста, защото вече се бях прехвърлил на свинското. Малко след това го довърших, преглътнах остатъците с глътка бира и извиках Макри да ми напълни халбата преди да се захвана с баницата.

Доста по-късно, когато вече бях на сладките и ядките, ми хрумна, че животът всъщност не е чак толкова лош. Вярно, по петите ми се влачат разни главорези, които ме гонят чак до каналите под града, но нима има нещо по-хубаво от бирата на Гурд? Макри намери миг отдих и застана до мен. Естествено отново подхвърли няколко хапливи коментара относно размерите на апетита ми, но аз само ѝ махнах великодушно с ръка.

– Ти си остани стройна, Макри. Трябва да си в добра форма, ако искаш да ти тикат бакшиш в металните гащички. Виж, аз си падам по материалните неща. Човек не може да реши и най-елементарния случай на празен стомах. Видят ли ме, че се задавам, хората знаят, че ще им припари на задниците.

Макри се ухили. Както обикновено носеше малка, праметната на дълга презрамка чантичка, в която прибираше бакшишите. Забелязах, че днес има нова чанта, по-голяма от предишната.

– Печалбата май е нараснала?

Макри поклати глава.

– Като всеки път е. Прибирам тук едни други пари, дето ги събирам от известно време. Не ми се ще да ги оставям в стаята.

– И какви са тия пари?

– Волни пожертвования за един фонд.

– Моля?

– Сигурно си чувал. Фондът е на Асоциацията на благородничките, а целта е да се откупи Кралска харта.

За пръв път чувах за подобен фонд, макар да знаех, че Асоциацията се бори за правото да получи Кралска харта, без която не би могла да бъде призната за акредитирана гилдия и да получи място в Съвета, като член на Почетната федерация на гилдиите. Оттам пък се набират всички членове на Сената.

– Макри, представа няхах, че си хлътнала толкова надълбоко в тази работа. Колко събра досега?

Тя изсумтя.

– Няма и шепа гурани. Споменеш ли пред тези безбожници Асоциацията, започват да ръмжат, че била дори по-лоша от църквата. Гурд не ми позволява да събирам пари тук, та ходя из околните магазинчета. Не бих казала, че купувачите си падат особено по волните пожертвования. Все пак получих известна сума от няколко жени. Гиникса от градската баня ми даде пет гурана.

– Ще ти даде повече, ако успее да ме осъди, задето се намъкнах

покрит с тиня в банята ѝ. Каза, че съм ѝ прогонил клиентите. Каква сума е необходима за откупването на Хартата?

– Двайсет хиляди.

– И колко сте събрали вече?

Макри отвърна, че не знае. Тя само събирала парите и ги предавала нагоре в йерархията.

– Въпросът не е само в откупването на Хартата – обясни ми разпалено тя. – Преди това трябва да внесем значителна сума във Федерацията на гилдиите, за да може да ни приемат документите. Няма да ти споменавам още колко продажни чиновници ще се облажат покрай всичко това – преторът по въпросите на гилдията, заместник-консултът, канцеларските плъхове в двореца... Изглежда е стандартна практика секретарят на консула да иска подкуп от поне десет хиляди гурана, за да пусне молбата до по-висша инстанция.

– Доста средства ще са ви нужни.

– Така си е. Да не говорим за това как ще си затворят очите духовниците от църквата на Правата вяра и други хора, които доскоро дори не искаха и да чуят за Асоциацията. Дочух да се споменава цифрата петдесет хиляди, или дори повече. В Тюрай няма кой знае колко богати жени, но всички, които сами си изкарват хляба, знаят колко е трудно, когато не си член на някоя гилдия. Е, щом не желаят да ни допуснат в гилдията на пекарите, ханджиите или носачите, ще поставим въпроса пред Почетната федерация на гилдиите, за да получим право на собствена.

– На кого даваш парите?

– На Минарикса – пекарката. Тя е местният организатор. Ще пуснеш ли нещо?

– А какво ще направи за мен Асоциацията на благородничките?

– Ще те отърве от мен.

– Е, тогава може и да дам нещо, но по-късно.

– Защо не сега?

Огледах се разтревожено.

– Тук гъмжи от варвари и докери. Ако ме видят да давам пари за Асоциацията на благородничките, ще ме скъсват от подигравки, додето съм жив.

Макри се засмя. Бях решил да ѝ оставя малко пари, но след вечеря. Трябваше да си пазя репутацията.

– Макри, защо не попитате принцесата? Тя сигурно ще ви даде доста.

– Не, няма.

– Откъде знаеш?

– Защото на снощната среща чух, че Лизутария, Небесната господарка, вече поискала помощта на Ду Аканска.

– Лизутария Небесната господарка? Знам я – стои доста нависоко в Гилдията на магьосниците. Освен това работи в двореца. И тя ли е член на вашата група?

Макри кимна.

– Имаме жени от всякакви професии, но не и принцеси. Кралят се разпореждал с парите ѝ. Изглежда, двамата не се погаждат.

– Нищо чудно, ако го лъже, както излъга мен. Все още ми се ще да разбере защо ме прати да намеря онова заклинание? За какво ѝ е на една принцеса да приспива дракон? Та той не пази нищо. Никакъв смисъл не виждам, освен...

Млъкнах и се ококорих във въздуха.

– Да не те споходи детективското вдъхновение? – насмешливо попита Макри.

– Позна. Ако искаш да убиеш дракон, по-лесно е като първо го приспиш.

– Добре де, ама за какво ѝ е това на принцесата? Пък и дракона го подариха на баща ѝ, не на нея.

– Питам се къде се преплитат тези неща. От опит зная, че когато върху ми се стоварят в един и същ момент различни неприятности, те винаги са свързани. Никой не знае по какъв начин Червения елфически воал е попаднал в града. Никой не знае къде се намира в момента. Ако е верен слухът, че орките са го купили, никой не знае по какъв начин е стигнал до тях. Ами ако са го скрили на някое сигурно място, в нещо, което рано или късно ще се върне при тях?

– Искаш да кажеш – в дракона?

– Защо не?

– Как, по дяволите, ще напъхаш топ Червен елфически воал в жив дракон?

– Не зная. Но магьосникът, който ме преследваше в каналите, бе доста могъщ. Той би могъл да го направи.

– Това е най-тъпото нещо, което съм чувала, Траксас.

– Така ли? Аз пък вярвам на собствената си интуиция. А интуицията ми подсказва, че точно в този момент Воалът е скрит в дракона от зоопарка. Това е идеалното място – всъщност това е единственото подходящо място, защото, както знаеш, драконите умеят да неутрализират магии. Ако Воалът е вътре в него, нито един магьосник няма да го открие.

Много хитър ход, Макри, ужасно хитър. Да скриеш Воала в дракон, да изчакаш да се кръстоса с кралския дракон и след това да си го върнеш в Гзак.

Този път Макри се замисли. Двама варвари изкрещяха, че искат бира, но тя само им махна с ръка.

– Но какво общо има с всичко това Атилан?

– Мисля, че той е узнал по някакъв начин за плана и се е намесил. Откраднал е Воала, за да го отнесе в родината си – крал Ламах щеше да е наистина доволен, ако беше успял. Кое то може да обясни и за какво му е било нужно на Атилан успиващо заклинание.

– Откъде обаче го е намерил?

Признах, че нямам представа. Но бях сигурен, че му е трябвало точно за това. Кое то означаваше, че Воалът още е там – точно под носа на магьосниците от двореца. Само чакаше някой да го открие.

Забелязах, че Макри си е натъкмила препаската тъй, че да бъде дори по-привлекателна от обикновено – в този вид и най-незаинтересованият от женски прелести моряк щеше да я огледа с увиснало чене.

– Макри, на колко си години?

– На двайсет и една.

– В такъв случай – освен ако родителите ти не са използвали някакви специални билки – гърдите ти трябваше да престанат да растат.

Макри погледна надолу.

– Така е. Просто извадих няколко халки от препаската, за да изглежда по-малка. Нали знаеш, трябва да се печели. Самантий Философа започва нов курс на обучение, та смятах да се запиша.

Ако Макри някога прекрече прага на Имперския университет, едва ли някой щеше да вземе да я убеждава, че мястото ѝ не е там.

13.

На следващата сутрин на вратата почука Дерлекс, младият свещеник от нашия квартал, и ми тикна под носа дървена кутия. Беше дошъл да събира пари за поправка на кулата на местния храм, пострадала наскоро при пожар. Успях да изровя няколко монети, колкото да ми се махне от главата. Той отново взе да ме кандърдисва да ходя редовно на службите, но аз го потупах по рамото и го уверих, че в квартала има и по-големи грешници от мен. Появи се Макри и Дерлекс побърза да си тръгне.

– Да върви по дяволите! – сърдито каза тя, когато той излезе. Явно знаеше съвсем точно какво си мисли за нея.

Макри носеше днешното издание на „Прославена й достоверна хроника на всички световни събития“.

– Нещо интересно?

– Поредната история за Сарина Безпощадната. Изглежда, е убила някакъв богат търговец в Матеш и е избягала с парите му. Надвила трима от стражите, които я преследвали.

Изпудтах презрително.

– Само глупости във вестниците!

– Защо мислиш така?

Обясних й, че вече съм си имал работа със Сарина Безпощадната.

– Беше преди шест години. Тогава я изритях от града. По онова време правеше опити да се занимава с изнудване. Гилдията на носачите ме нае да ги отърва от нея. Фасулска работа, казвам ти. Тя не е никакъв убиец, а дребен мошеник с големи идеи. Вестниците обичат да изкарват престъпниците по-опасни, отколкото са. Инак кой ще ги чете? Ако се появи в Тюрай, ще й покажа кой командва тук. Паричките от наградата ще ми дойдат добре.

Макри се ухили, после, загледана във вестника, попита:

– Кой е Мирий Ездача на орли?

– Магьосник – отвърнах. – Работи при Ритий, в дворцовата охрана. Един от най-могъщите магьосници в града, но доколкото чух, обича да смърка дуа. Какво пише за него?

– Убили са го.

Повдигнах вежди. Това вече беше новина. Да убият Мирий Ездача на орли? Мирий не беше от хората, които загиват току-така. Статията бе

доста оскъдна откъм информация. Изглежда, следователите от дворцовата охрана държаха подробностите в тайна. Имаше обаче един достоен за внимание факт. Мирий бил открит тази сутрин от свой слуга – със забила в гърба метална стрела. Странно. Арбалетът не е често използвано оръжие за убийство. Доста неудобно е за употреба и най-вече за скриване. А трябва да се скрие, защото е забранен за носене в града. Използва се само по време на война.

Заместник-консулт Ритий едва ли щеше да е доволен от факта, че е извършено покушение срещу една толкова могъща фигура. Мисълта, че заместник-консулт ще си има неприятности, ми достави искрено удоволствие, но от друга страна, ставаше дума за убийство. Чудно, наистина, как един толкова силен магьосник бе допуснал да го повалят с обикновено оръжие.

– Може пък да се е надрусал с два. Сигурно се е скарал с доставчи-ка. Тези дворцови магьосници са ужасно разхайтени.

– Всички в Тюрай са разхайтени – възрази Макри. – Даже в оркски-те шахти за роби съм срещала хора с по-добри маниери.

След което тръгна за вечерната смяна, а аз реших да намина при Джевокс, за да проверя дали няма нещо интересно за мен. Пътем се отбих в пекарната на Минарикса; когато приближих участъка, все още триех трохите от брадата си. Жегата беше нетърпима и по челото ми бяха избили едри капки пот. Сабята ми тежеше и ми убиваше. Като млад войник не бях забелязвал да ми пречи.

Джевокс беше на своя пост зад бюрото. Когато влязох, тъкмо си бършеше потта от челото.

– По-горещо е от оркски пъкъл.

– Прав си, дявол го взел. – Попитах го дали не е научил нещо.

– Ами да. Този магьосник, дето те преследваше – Гликсий Драконоубиеца. Бил доста прочут на запад. Преди няколко години го прогонили от Самсарина. Забъркал се в опит за преврат.

Самсарина е богата и просторна страна, разположена на запад от Тюрай – една от най-силните в Земята на хората. Гликсий Драконоубиеца. Име, което не бях чувал преди да го произнесе Керк. Магьосниците винаги си избират екзотични имена, когато подготовката им свърши и се сдобият със сан и шарено наметало. Може наистина да беше драконоубиец, а може и да не беше. Едно беше сигурно – че в жилите му тече аристократична кръв, като на всеки, чийто име завършва на „ий“. Така постулират класовите порядки, същите, според които всеки, чието име завършва на „ок“, „акс“ или „аксас“ е от плебейска кръв.

Като Джевокс от градската стража. Или Траксас частния детектив.

– Нашият префект получи доклад, че го били видели в Матеш. Напуснал внезапно, малко след като кралската каса по необясним начин се лишила от съдържанието си.

Питах се дали е оцелял след атаката на алигатора.

– Кой е откраднал Воала? – попита ме Джевокс.

Отвърнах, че не зная. Не пророних и думичка за моята теория, че Воалът може да е в дракона.

– Траксас, знаеш ли, че си станал известен?

– Какво?

– Префектът Толий твърди, че споменали името ти по време на дебатите в Сената. Сенатор Лодий обвинил властите в некомпетентност и цитирал за пример твоя случай. Поискал да му обяснят защо не си арестуван по обвинение в убийството на Атилан. Твърдял, че някой се опитва да те покрие. Истина ли е?

Поклатих глава. Не съм чак толкова важен, че да ме покриват.

– В такъв случай нищо чудно консултът да издаде заповед за задържането ти – само за да затвори устата на Лодий. Наближават избори и не бива да се дават поводи за обвинения от страна на опозицията. Май е време да си потърсиш защитник.

Бях плувнал в пот и умирах от жажда, та реших да отскоча до големия пазар, който разделя Дванайсет морета от Пашиш, и да си купя пьпеш. Докато пъхах по-свежата част от него в устата си, забелязах Палакс и Кейби, които често свирят тук през деня. Този път бях приседнали на едно открито място встрани от сергиите и разговаряха с някого. Тъкмо се чудех дали да не ги доближа и да ги поздравя, когато непознатият се надигна, за да се сбогува. Беше едър мъж, почти великан, и пред него двамата артисти изглеждаха като джуджета. Трябва да бе висок почти два метра, а също така плещест и ужасно як. С такъв не бих дръзнал да се заяждам, макар че от начина, по който му махаха Палакс и Кейби, бях склонен да мисля, че е приятен човек.

– Кой беше този? – попитах ги, след като приех цигарата от тазис, предложена ми от Кейби. Макар и лек по сила, този наркотик по принцип е забранен в Тюрай, ала след масовото разпространение на два властите вече не обръщаха особено внимание на употребата му.

– Това е Брекс Бореца. Работихме заедно в един цирк в Джувал. Докато свирехме, той трошеше камъни с голи ръце. Друг път ни вдигаше на ръце и обикаляхме тълпата за подаяния. Доста пари спечелихме заедно.

– Какво търси в Тюррай? Да не е дошъл циркът?

Палакс поклати глава. Брекс Бореца бил напуснал цирка. Писнало му било да е чергар и си търсел работа в Тюррай.

– Всъщност вече си е намерил. Жалко, че не иска пак да работим заедно.

– Какво ще работи?

– Взели са го в двореца. На служба при принцеса Ду Аканска.

Ококорих се изненадано.

– Принцеса Ду Аканска? За какво ѝ е притрябвал борец?

– Не зная. Но на Брекс му харесва. Плащат му добре и не се налага да чупи камъни с голи ръце.

Оставих ги да си свирят. Хората наоколо нямаха кой знае колко пълни джобове, но в други райони на града стражата можеше да ги подгони.

„За какво ѝ е на принцесата борец?“ – питах се, докато се катерех по стълбите към стаята си. За телохранител? Едва ли, нали си има дворцова охрана. Може да беше за временна работа. Например докато разпори някой дракон.

Стигнах площадката, отворих вратата и се облещих тъпо. Всичко беше преобърнато наопаки. Хартии, строшено стъкло и разбити мебели, омешани в невероятна бъркотия. Последните капчици безценна кюряя засъхваха на пода. Изстенах и се метнах да спасявам каквото може. Изпъшках повторно, когато видях счупената бутилка кли под един преобърнат стол. Откога я пазех!

– Проклети прасета от Братството! – изревах и извадих сабята.

Звукът привлече Макри.

– Какво става? – попита тя, като видя, че излизам с гола сабя.

– Вонящите главорези от Братството се опитват да ме сплашат! – креснах аз. – Но няма да търпя повече!

Спуснах се по стълбите разгневен като дракон. Макри вероятно сметна, че няма да имам голям успех, ако нападам сам престъпниците, и се присъедини към мен.

Наистина бях заслепен от ярост. Може и да дължах някому нещо, но това не означаваше, че всеки има право да нахлува в стаята ми и да троши жалките ми запаси от кли. Не беше необходимо да изминавам дълъг път, за да дам отдушник на гнева си. Иззад ъгъла се показа Карлокс, придружен от още осмина. Останаха изненадани, като ме видяха да се втурвам към тях с гневни проклетия.

– Карлокс, отвориш ли си устата и си мъртъв! Ти знаеш ли с кого

си имаш работа?

Карлокс изсумтя ядосано. Той е доста тъп и лесно се гневи. Извади сабя, а другите се отдръпнаха. Бях готов да се бия. Макри стоеше до мен. Изведнъж по улицата затрополи карета, която вдигаше облаци прах и караше просяците да се разбягват като пилци. Иззад перденцето на прозореца се показва нечия глава. Юбакс, местният бос на Братството, попита с нагъл глас какво става. Съобщих му със същия тон, че тъкмо възнамерявам да раздам известно правосъдие на неговите главорези, за-дето са ми изтърбушили стаята.

Юбакс се засмя, което при него е рядкост.

– Траксас, никой от моите хора не ти е изтърбушвал стаята. Не си заслужава усилието. Знаеш добре в какво положение се намираш. Имаш три дни до крайния срок и тогава ще изтърбушим теб.

После махна на Карлокс и хората му.

– Бързо към Кушни. Има работа за вас.

Каретата изчезна, главорезите на Карлокс я последваха. Останах сам на улицата.

– Кой всъщност ти е изтърбушил стаята? – попита Макри.

Вдигнах рамене. Юбакс можеше и да лъже, но не виждах защо ще го прави. Едва ли го бях изплашил.

Макри изрита едно камъче. После, докато вървахме към „Възмездяващата секира“, промърмори натъжено:

– Така ме сърбяха ръцете да посека някого.

– Ако до три дни на събера парите, ще видиш как мен ме посичат.

Макри ме погледна разведрено. Изглежда, си представяше, че ме спасява и същевременно край нея хвърчат глави. Знаех, че е чудата, че учи философия и я разбира не по-зле, отколкото да върти сабята, но беше добър и верен приятел и това ми стигаше.

Заех се с изнурителната задача да си подреждам стаята. Нямах представа кой може да е върлувал тук, нито с каква цел. Бях в ужасно настроение.

14.

Гурд нахлу в бара, вдигнал цяла тарга с парчета от изпотрошени халби.

– Навън има размирици – рече той и почна да барикадира вратата.

Размирици. Явно изборите бяха в пълен ход. Труден период за Тюрай. Популярите и антимонархическата партия набираха сили, а с тях идеха и неприятностите. Предната година, когато Ритий спечели поста на заместник-консул, това бе истинска победа за популярите, водени от сенатор Лодий. Според традиционалистите пък, които защитаваха правата на кралското семейство, идеал направо краят на цивилизацията. Е, цивилизацията все още си беше тук. Ритий държеше здраво поста, но ако го получише още веднъж, нищо чудно да бяха познали. Кралската фамилия вече нямаше да е в състояние да надвива на опозицията и щеше да трябва все повече да се съобразява с нея. От своя страна, традиционалистите щяха да използват всички средства, за да си възвърнат изгубените позиции. Ритий бе честен човек, но не особено популярен. Все пак имаше шансове за изборна победа. Откакто го бяха издигнали от претор до сенатор, мнозина смятаха, че е свършил добра работа, а репутацията на неподкупен човек го правеше уникално явление в нашия продажен град. Току-виж го подкрепяха и за заместник-консул.

Навън крясъците се усилваха, но аз отново потънах в мислите си. Кой можеше да е убиецът на Атилан? Реших да тръгна от тази следа назад във времето. Къде например би могъл един нъоджански дипломат да се сдобие с оркска магия за приспиване на дракон? Подобни неща не се продават из уличните аптеки. Дали не му я беше дал оркският посланик в двореца? Възможно. Но ако техните дипломати бяха като нашите, не би трябвало да разбират нищо от заклинания. Дипломатите се избират от семейства на дипломати, където не се практикува магия. Орките се не по-малки сноби и кастопоклонници от нас. Освен това ми е трудно да повярвам, че биха се разделили тъй просто с една толкова важна магия – та това е равносилно на предателство.

Кой друг в Тюрай би могъл да притежава подобно заклинание? Например пазачът на дракона. Ето един орк, който не само може да знае за какво става въпрос, но би могъл и да бъде подкупен. Орките са алчни за злато, досущ като хората. Понякога си казвам, че ако не бяха такива грозници, нямаше да се отличаваме по нищо.

За миг зърнах отражението си в огледалото над бара. Далеч бях от представата за естетичен маслен портрет.

Щеше ми се да задам няколко въпросчета на Пазаз, ала оркският ми поскърцва, та сметнах за необходимо да си осигуря помощта на Макри. Не бих казал, че тя закипя от желание. Беше в лошо настроение, защото трябвало да си пробива път със сила през тълпата отвън. Идеята да се срещне с орк явно я отвращаваше. Омразата ѝ към тези същества бе толкова невъздържана, че не бих се учудил, ако се нахвърли върху пазача на дракона в мига, в който го зърне. Изтръгнах със сила от нея обещанието, че няма да го посича, ако не я предизвика, но тя категорично отказа да си остави сабята.

– Да разговарям невъоръжена с орк? Ти луд ли си?

– Макри, той се ползва с дипломатически имунитет.

– И наистина ще му е нужен, ако се опита да ми направи нещо – заяви тя, докато си закачваше сабята.

Все пак категорично ѝ забраних да си взема секирата.

– Макри, за Бога, отиваме в двореца, а не на бойното поле. Извади този нож от ботуша. Въоръжила си се като цяла окупационна армия.

Оркското дипломатство се помещава в посолството зад стените на двореца. Орките избягват да се показват на открито, за да не предизвикат нежелани инциденти. Тук ние по традиция ги мразим. Те също ни мразят. Пазачът на дракона бе настанен в една малка къщичка съвсем близо до зоопарка, който е отворен за посещения всеки ден. Забранено е да се разговаря с него, но аз реших, че си заслужава труда да опитам.

Когато приближихме голямата порта, Макри бе възнаградена от любопитни и изпълнени с недотам здрав интерес погледи от страна на часовете, които не ни спестиха пиперливи коментари, щом разбраха, че ще ходим в зоологическата градина.

– Сигурно ѝ липсват драконите – бе един от тях.

– Или пък орките – дочухме втори.

Макри се озъби свирепо, но гневът ѝ нарасна неимоверно, когато поискаха да им предаде оръжието си. Първо пребледня, после лицето ѝ придоби виолетов оттенък и аз се хвърлих да я успокоявам. В края на краищата, когато се озовахме на територията на двореца, тя бе по-разярена и от ранен дракон призори и заплашваше да се разправи жестоко със следващия, който си позволи да я обиди.

Тюрайският кралски дворец е едно от чудесата на света. Има много градове, по-големи от нашия, които не разполагат с толкова впечатляващи имперски палати. Откакто преди няколко поколения от златните

мини към града са потекли реки от съкровища, нашите принцове и крале се надпреварват да строят и разширяват дворцовия комплекс.

Зад огромните Лъвски врати, високи шест пъти човешки бой, е царството на невиджания лукс и блясък. Първо попадате в прочутата из Земите на човеците дворцова градина с нейните изящни беседки, зелени ливади, стройни редици дървета, пъстри цветни градини, поточета и фонтани – все дело на архитектурния гений на Арета ер Киут, великия елфически архитект, живял много преди нашето време. Самият дворец е висока постройка от бял мрамор със сребърни минарета. Дворът е павиран с бледозелени и жълти плочки, докарани чак от далечния изток, и всяко от крилата е покрито със златни плочи. Коридорите и залите се украсени с мозайки от златни камъчета и разноцветни мъниста, а кралските покои са декорирани от художници и мебелисти, повикани тук чак от другия край на света.

Някога и аз работех в двореца. Когато бях главен следовател в дворцовата охрана и отговарях за безопасността на това място. Сега бях точно толкова добре дошъл, колкото чумна епидемия.

Градините са просторни, та ни отне доста време, докато стигнем зоопарка. Беше горещо, а аз бях изморен. Трябва да призная, че въобще не бях в настроение за среща с оркски пазач на дракони. Докато крачехме, посочих на Макри някои архитектурни забележителности, с надеждата да поразведря гневните ѝ мисли, ала не се получи. Нещата се влошиха още повече, когато от най-близкото минаре обявиха сабам и трябваше да коленичим и да се помолим. Бях принуден дори да използвам сила, за да я вкарам в правия път – ако ни видеха тук, в двореца, че пропускаме молитвата, шяха да ни изхвърлят.

Заради горещината и монотонния глас откъм минарето задряхмах. Макри ме срита да ставам. Надигнах се, без да обръщам внимание на хапливите ѝ критики по отношение на религиозния ми плам. Бяхме съвсем близо до зоологическата градина, но тъкмо когато стигнахме мраморната ѝ стена, настана неочаквана суматоха и наоколо взеха да притичват стражи. Ускорихме крачка, ала като стигнахме вратите, се оказа, че са затворени. Познах неколцина важни чиновници, включително консула Калий. Малко след това пристигна нъоджанският посланик, в разкошна носилка, следван от още една носилка с плътни завеси и зловещи гербове отстриани – на посланика на орките. Недалеч от нас мярнах златистите къдрици на един от принцовете. Какво ставаше, по дяволите?

До принца беше застанал не друг, а Дерлекс. Приблжих се до него, дръпнах го за ръката и настоях да узная какво се е случило.

– Убили са новия дракон! – прошепна той ужасено. – Ей сега, по време на молитвата! Принцеса Ду Аканска е арестувана!

15.

Така и нямах възможност да узная повече подробности, тъй като двамата с Макри, както и всички останали посетители, бяхме подканени да напуснем територията на двореца. На връщане се качихме в един омнибус със свещеника Дерлекс, който бе толкова развълнуван от случилото се, че дори не забеляза близостта на Макри, този демон от ада. Оплака ми се, че тъкмо тази сутрин бил повикан на среща при епископ Гзекий, но ето че срещата се провалила.

А сензацията вече се разпространяваше из Тюрай. По улиците виждахме хора, които разпалено обсъждаха случилото се или четяха извънредните издания на вестниците. Това наистина бе незапомнен скандал, който вероятно щеше да има сериозни последствия. Сенаторът Лодий бе изразил официално възмущение от случилото се, за което според него носела вина и отговорност единствено и само корумпираната кралска фамилия. Кандидатите на популярите за следващите избори се надпреварваха да корят правителството заради ширещата се из града несигурност. Лично аз не обичам политиката и ако трябва да съм искрен, за мен сенатор Лодий бе просто още един жаден за власт и прекалено амбициозен некадърник. Още повече като се имаше предвид, че заместник-консулт Ритий бе член на неговата партия...

Но сега всичко това нямаше никакво значение. Това, което ме вълнуваше, бе истината за събитията в кралския зоопарк. Узнах, че драконът бил с разпорен търбух, което не е никак лесно, като се има предвид, че кожата му е яка като броня. На мястото на престъплението били арестувани принцеса Ду Аканска и Брекс Бореца, въоръжен с окървавена брадва. Когато намерили у принцесата голямо количество дуа, сметнали, че го е използвала за да приспи дракона преди Брекс да свърши мръсната работа. Никой нямаше представа защо са го направили.

Орките, както и следваше да се очаква, кипяха от гняв. Кралят също не беше на себе си. А като се имаше предвид, че нъоджанският посланик ни заплашваше с война заради убийството на Атилан, както и наскорошните предизборни размирици по улиците, май бе настъпил подходящият момент да се изпарявам от града. Сенатор Лодий нямаше да изпусне тази възможност, което означаваше, че изборната борба ще бъде жестока и безкомпромисна. Задаваше се горещо лято, освен ако нъоджанците не дойдеха да ни окупират.

Макри бързаше да се нахрани преди вечерния курс по геометрия. Беше се загърнала с широко наметало, вероятно за да не разсейва с примамливите си форми другите курсисти.

– Какво ще правиш сега? – попита тя.

– Ще потърся къде принцесата може да е скрила Воала. Изглежда, още никой не се е досетил, че е бил в дракона. Може да го намеря и да го дам на елфите.

– Няма ли да помогнеш на принцесата?

– Разбира се, че не. Вече не ми плаща, а и не ѝ дължа никакви услуги. – Понякога Макри просто не разбираше комерсиалната природа на моя бизнес. – Аз не помагам на хората за удоволствие. Правя го за пари. Както и да е, мисля, че сега вече никой не може да помогне на принцесата. Щом е била толкова глупава да се забърка в подобна история, проблемът си е неин.

Разбира се, ако продължавах да търся Воала, щеше да е трудно да убедя всички убийци, които тичаха по петите ми, да ме оставят на мира. Но това си беше мой проблем.

Тази вечер животът във „Възмездяващата секира“ кипеше с пълна сила. Наемници, докери, носачи, поклонници, моряци и улични търговци се наливаха, за да забравят задаващите се неприятности. Младите Палакс и Кейби забавляваха тълпата с пиански песни, народни танци и от време на време с по някоя сантиментална балада, в съпровод на мандолина. Биваше ги в музиката и тълпата ги обичаше въпреки странния им вид и щръкналите от носовите и ушите им пирони. Гурд им плащаше с пиене. Като гледах колко печелят, прищя ми се и аз да хвана някой инструмент.

Въпреки оживената търговия Гурд изглеждаше тъжен като нюджанска уличница и не ми обърна внимание, когато го тупнах приятелски по гърба и го попитах жизнерадостно помни ли времето, когато се изправихме срещу четиринайсет полуорки в Симланската пустиня и макар да бяхме въоръжени само с кинжали, пак ги надвихме. Той ме погледна мрачно, а сетне ме помоли да му се обадя на заранта.

Кимнах, но не бях особено зарадван от предложението. Вероятно щеше да стане дума за готвачката Танроуз, в която Гурд бе влюбен. Като стар ерген, прекарал по-голямата част от живота си в скитосвания, Гурд намираше този факт за доста смущаващ. Все още не можеше да реши как да постъпи. Беше го страх, че ако ѝ предложи ръката и сърцето си, впоследствие може да се окаже, че любовта му не е била нищо повече от сляпо увлечение. Напоследък често искаше съвета ми по този

проблем, макар, както вече споменах, да не разполагам с голям опит в сърдечните въпроси. Е, поне се опитвах да го успокоя, доколкото мога. Инак току-виж си спомнил, че пак закъснявам с наема.

Хората се смееха, танцуваха, играеха на комар и обсъждаха днешната случка. Озарени от трепкащите светлини на фенерите, Палакс и Кейби бяха подхванали някаква секваща дъха мелодия, която караше краката сами да затропат по дъсчения под. Треснах с ръка по тезгяха и викнах с пресъхнало гърло за още бира. Чувствах се напълно в настроението на „Възмездяващата секира“ и бях много по-доволен, че съм сред хорицата от Дванайсет морета, вместо сред префърцунените тъпащи от двореца.

В края на краищата се надрънках до козирката, в което нямаше нищо лошо, само дето докато Макри и Гурд ме мъкнеха нагоре по стълбите, отнякъде се появи преторът Цизерий. Той е най-прочутият тюррайски адвокат и човек с голямо влияние в града. Преторът ни спря, след това ми съобщи, че трябва веднага да се явя в двореца за среща с принцеса Ду Аканска.

Беше ми необходимо известно време, за да осъзная какво казва, и още толкова в опити да убедя претора, че от тази работа няма да излезе нищо. Че наистина също съм чувал разни приказки за жена му, но не работя по бракоразводни дела.

– Не става въпрос за жена ми – ядоса се Цизерий, а той не беше от хората, с които можеш да се майтапиш. Петдесетгодишен, слаб, побелял и неподкупен. Поканих го да изпеем заедно една мръсна варварска песничка, но той отказа.

– Преторе, защо не оправите нещата в този град? – попитах внезапно, решил да премина в атака. – Всичко е тръгнало наопаки, а правителството се държи като евнух в публичен дом.

Лицето на претора пребледня. Гурд и Макри ме пузнаха отвратно на пода. Двама от слугите на адвоката ме вдигнаха на ръце, смъкнаха ме безкомпромисно надолу по стълбите и ме натикаха в неговата карета. Бях завладян от неистовото желание да се забавлявам и започнах да пея с цяло гърло разни пиянски песнички, които отекваха из пустите среднощни улици на Пашиш. Цизерий ме гледаше със съжаление. Не го поканих да се присъедини към мен.

– Няма смисъл да ме гледате така – рекох му. – Ако принцесата е отсякла главата на дракончето, грешката е нейна, а не моя. Много лоша постъпка. Горкото драконче.

После съм заспал, но имам смътни спомени, че ме носеха някъде из

двореца. Слугите ме проклинаха, защото съм бил дебел и тежък, а аз отвръщах с ругатни. Сигурно не бях първият пияница, когото мъкнеха из двореца, но навярно бях сред най-тежките. Домъкнаха ме в някакво помещение, което така и не можах да позная, и взеха да ме наливат с дейт. Дейтът е гореща билка, от която се изтрезнява. Ненавиждам я.

– Дай една биричка – молех се.

– Оправете го – чух гласа на Цизерий. – Аз ще доведа принцесата. Да пукна, ако знам защо иска да се срещне с него.

Изпих още малко дейт, от който взех да изтрезнявам, и чак тогава започнах да се чудя къде се намирам.

– Това е приемната на принцесата – обясни ми един от слугите.

– Аха – изсумтях. – Аз пък смятах, че е градският изтрезвител. – Междувременно ме споходи меланхолия, та облегнах глава на рамото на слугата и му се оплаках: – Знаеш ли, братче, мене никой не ме обича.

Върна се Цизерий, придружен от принцеса Ду Аканска. Поздравих ги радушно, а принцесата ми благодари, че съм откликнал на молбата ѝ. Не каза нищо за състоянието ми, но това се дължеше само на доброто ѝ възпитание.

– Аз съм в голяма беда.

– Бас държа, че е така.

– Нуждая се от помощта ти.

– Жалко – отвърнах ѝ поклатих глава. – Нямам навика да помагам на клиенти, които ме лъжат.

– Как смееш да говориш на принцесата по този начин! – нахока ме Цизерий и аз го изгледах кръвнишки. Тъкмо се готвех да му отвърна подобаващо, когато принцесата ни спря, даде знак на всички да излязат и се настани в едно кресло до мен.

– Траксас – поде тя с нежно гласче. – Ти си пияно магаре и при други обстоятелства не бих искала да имам нищо общо с теб. Може някога да си се размотавал из двореца, но сега си паднал толкова ниско, че и да се наведе, няма да те забележа. Дори онази жена с оркската кръв е пообразована от теб. Отвращавам се да те гледам, особено в подобно състояние. Мястото ти е сред утайката на Дванайсет морета и искрено казано бих предпочела да си там, отколкото в тази стая с мен. За съжаление обаче се нуждая от помощта ти. Тъй че постарай се да изтрезнееш, престани да се правиш на глупак и се приготви да ме изслушаш.

– Напоследък все слушам. Защо трябва да ви помагам?

– По две причини. Първо, ще ти платя щедро. Научих, че здравата си го закъсал за пари. Тъй де, комарът не прощава никому.

Проклех тихо под нос. Изглежда, половината град знаеше, че съм затънал до гуша в дългове. Ето че и кралската фамилия бе известена.

– И коя е втората причина?

– Ако не ми помогнеш, ще се постарая животът ти в този град да стане ад. Може да ме чака килия, но все още съм един от наследниците на трона и разполагам с повече влияние в малкото си пръстче, колкото ти имаш в цялото си тлъсто туловище. Така че си отвори ушите.

После извади добре натъпкана кесия и ми я подаде. Замълчах и заслушах.

16.

Когато привърших със слушането, един от слугите ме отведе в съседната стая, където ме чакаше Цизерий. Отношението му към мен не беше смекчило от факта, че принцесата цени високо моята помощ. Цизерий не беше от хората, които лесно се огъват. Смятаха го за дръпнат и затворен, освен, както казах, че му се носеше славата на неподкупен. Сенаторите рядко се занимават с лишеи като мен, преторите – никога, освен ако не им потрѣбват гласовете ни.

Когато влязох, той разговаряше оживено с един млад мъж. Познах го почти веднага – беше синът му Церий. Преторът ме видя, но се престори, че не забелязва присъствието ми, и аз се отпуснах на един стол, където изчаках разговорът да приключи. Бях ужасно изморен и едничкото, за което жадувах, бе да се прибера и да се наспя. Проклети да са всички принцеси.

Най-сетне Цизерий се обърна към мен.

– Предполагам, че срещата е била задоволителна.

– Много задоволителна – потвърдих. – Принцесата не се съмнява, че аз съм най-бързата колесница, когато въпросът опре до важно разследване, и затова е решила да заложи главата си в ръцете на човек, който знае как да се оправя с нещата. Сече й пипето, казвам ви.

Цизерий ме фиксира с враждебен поглед. Той е известен с ораторските си умения, но когато разговаря с мен, изглежда тъй, сякаш пред него е клекнал плъх от канала. Едва ли щеше да се държи така, ако от мен му зависеше службицата, но за съжаление май не даваше пукната пара точно за моя глас.

Какво пък, щом щях да помагам на принцесата, от Цизерий зависеше пред мен да се отворят някои здраво залостени врати. Докато обсъждахме подробностите, бяхме прекъснати от появата на един капитан от дворцовата охрана.

– Претор Цизерий – рече той, – имам заповед за арестуването на сина ви Церий.

Преторът овладя гнева си и успя да попита за причината.

– Обвинен е за внос на дуа – отвърна капитанът и показа на Цизерий заповедта, след което сложи ръка на рамото на Церий. Цизерий стоеше като вцепенен, докато отвеждаха сина му. Жесток и добре преценен удар на неговия изконен враг Ритий. Току-що преторът Цизерий бе

изгубил един член на семейството си и предстоящите избори.

Приблжих се до него.

– Наемете ме – рекох – и ще измъкна сина ви.

Цизерий ме изгледа с безмерно презрение, след което гордо излезе от стаята.

– Само се опитвах да му помогна – оплаках се на слугата, който ме поведе навън.

Когато се прибрах във „Възмездяващата секира“, беше към два след полунощ. Бях достатъчно изтрезнял, за да прескачам телата на пияниците по паважа. Главата ме цепеше и чувствах непреодолима умора. Влязох в стаята и открих, че отново всичко е преобърнато наопаки.

Огледах бъркотията, обзет от свиреп гняв. Мебелите бяха натрошени на парчета и малкото ми лични вещи се въргаляха стъпкани на пода. Кой стоеше зад всичко това? Който и да беше, заклех се да го стисна за гушата и да го накарам да танцува върху останките.

Макри се събуди от проклятията ми и се показа на вратата с гола сабя. На всичко отгоре и тя беше гола.

– Не трябва ли да се обличаш, ако ще се биеш с непознати?

– Защо? Ще са мъртви още преди да забележат, че не нося нищо. Какво е станало?

– Пак са ми ровили из стаята – оплаках се, макар да нямаше нужда. Макри ми предложи да се преселя на нейната кушетка, но аз отказах.

– Въобще нямам намерение да спя. Чака ме работа. Имам нужда от познанията ти по оркски. Цизерий ми е уредил среща с пазача на дракона.

– Сега ли?

– Налага се да побързаме. Като гледам как я е закъсал нещастникът, скоро съвсем ще остане без влияние в този град.

– Защо?

– Арестуваха синчето му за търговия с дуа. Предложих да му помогна, но той отказа. По-важното е, че отново работя за принцесата. Ще ти обясня по пътя.

Макри кимна и отиде да се облече. Появи се въоръжена до зъби, но този път премълчах. По пътя я запознах с подробностите.

– Принцеса Ду Аканска твърди, че е невинна. Признава обаче, че е възнамерявала да разпори дракона, за да извади от него Червения елфически воал. Тъкмо затова ѝ е било нужно приспиващото заклинание. Попитах я дали е успяла да го намери, но тя отрече. Вместо това смятала да използва по-големи количества дуа и да упои чудовището. Изглежда

обаче някой я е изпреварил, защото когато ненадейно влязъл кралят със свитата си, заварил на местопрестъплението само нея и Брекс Бореца – изправени пред трупа с уличаващи доказателства от типа на голяма брадва и торба дуа.

– Всичко е ясно. Откъде се е сдобила с дуа?

– Откраднала торбата от покоите на брат си – принц Фрисен Акански, но не го е казала на краля. Не иска той да разбере какъв дегенерат е най-големият му син. Предполагам, че кралят щеше да потули всичко, ако с него не е бил сенаторът Лудий. Всъщност тъкмо той вдигнал скандала.

– И какво ще правим сега?

– Ще открием кой е убил дракона преди да изправят принцесата пред кралския съд и да я осъдят на доживотен затвор или нещо подобно. Видя ли, прав се оказах за Воала – наистина е бил в дракона. Открием ли го, ще открием и убицеца. А може би и убицеца на Атилан.

– За това ли те наеха?

– Не точно. Но Тюрай отчаяно се нуждае от обвиняем. Ньоджанците вдигат страхотен шум и Цизерий се съгласи на доста солидна сума, ако оправя нещата. За съжаление преторът Цизерий вече не е такъв непоклатим стълб на правосъдието, откакто прибраха синчето му. Изстинал е като оркско сърце, но въпреки това е един от малцината в тоя град, на които мога да вярвам. Той пък има лош късмет, защото само аз мога да помогна на принцесата. Да ти призная, все още не съм съвсем сигурен дали принцесата не е убила Атилан – или пък е накарала някого да свърши тази работа. В края на краищата двамата са били любовници. Сигурно оттам е узнала за откраднатия Воал и плановете на Атилан да го отнесе в Ньодж. Атилан пък го е научил от един ньоджански агент, който шпионирал оркския посланик. Цялата работа е замислена от орките. Те наели Гликсий Драконоубицеца да открадне Воала и да го напъха в дракона, откъдето да си го приберат, когато животното се прибере у дома. Не зная кой още е бил известен за плана, но не са били един или двама. Знаеш, че в Тюрай трудно се пазят тайни, особено когато магьосниците слухтят за всичко. Както и да е, Атилан подкупил пазача на дракона да му разкрие приспиващото заклинание, за да може да измъкне Воала. Принцеса Ду Аканска сметнала, че моментът е подходящ да се намеси, и затова ме прати да открадна кутията със заклинанието, под предлог, че се касаело за кутия с любовни писма. Което обяснява и моята поява на сцената. Предполагам, че този, който е прибрал пергамента със заклинанието, се е възползвал от момента, когато кралската фамилия е

била на религиозна церемония, за да се промъкне незабелязано в зоопарка. Нямам представа обаче кой е той. Малко са хората, които биват допускани по това време в зоопарка – предимно дипломати, но също и членове на Братството или на Приятелския кръг – с подкупи и увещания всички врати са отворени.

– А как са въвлекли Убийците?

Вдигнах рамене. Виж, това още не го бях измислил. За мен беше истинска загадка за какво й е на Ханама Воалът. Не беше никак лесно да се обяснят мотивите на Убийците. Доколкото ми бе известно, те не участваха в политически боричкалия, а вършеха само мръсната работа, но кой би могъл да знае? Може би се бяха забъркали случайно?

Почти стигнахме двореца. Макри вече беше запомнила всичко, което й разказах набързо, но въпреки това продължаваше да се пита за какво й е притрябвал Воалът на принцесата.

– Не пожела да ми каже, дори когато останахме насаме. Може би е била движена от патриотични мотиви, за да попречи на орките и нъоджанците да сложат ръка на Воала. А може би също като мен е затънала в дългове и й трябват пари. Току-виж е смятала сама да го продаде на орките.

– Добре де, ти сега за кого го търсиш? За елфите или за принцесата?

– За елфите. Принцесата трябва да я отърва от обвинението в убийство на дракона.

– Уф че бъркотия!

– Бъркотия ли? Тъкмо работа за мен. Когато въпросът опре до кръс-тосани разследвания, умът ми сече като елфически бърснач. Пък и аз също имам нужда от мангизи.

Омнибусът влезе през вратите на двореца.

– Време е да се срещнем с този орк – рекох на Макри. – Дръж сабята в ножницата – искам да ми приказва, а не да гъркори с прерязано гърло.

17.

Орките са малко по-едри от хората и донякъде по-силни. Затова пък са много по-грозни. Обичат да се кичат със страховити дрънкулки с изображения на орли и черепа и вероятно тъкмо те бяха дали началото на отвратителната мода с пробитите с пирони уши, носове и други части на анатомията, с които Кейби и Палакс скандализираха обществеността. Тъмнобакърената им кожа е насечена от зловещи черни бръчки; обикновено носят торбести, зле съшити кожени дрехи, а косите им са дълги и чорлави. Те са свирепи бойци и противно на твърденията на мнозина, никак не са глупави. Познавам доста от техните дипломати като умели и хитри в преговорите. На запад се шири мнението, че орките не умеят да четат и че народите им нямат собствено литературно творчество, но Макри твърдеше, че това не било истина. Също както не било вярно, че не свирят и че са канибали. Разправяше ми, че била виждала оркски картини, ала ще признае, че ми е трудно да го повярвам. Макри мразеше всички орки, но отказваше да признае, че хората са по-цивилизовани. Лично аз не познавах кой знае колко добре тяхната цивилизация. Бях се срещал с орки само по време на битка и повечето от представителите на тази раса приключваха тези срещи с пътуване към отвъдния свят, тъй че не бях разполагал с кой знае какви възможности за разговор или сближаване. Освен това никога не бях виждал женски екземпляр или малко оркче.

Също както е в Земята на човеците, орките говорят много различни диалекти на своя език. Но малцина са хората, които могат да говорят оркски – смята се за лоша поличба да произнесеш дори една дума на техния език. Всичко гореказано всъщност трябва да обясни защо Паазаз, пазаът на дракона, бе изненадан и дори объркан, когато Макри го заговори на чист оркски. Но тъй като вече беше получил нареждане от началството да съдейства за разследването, а ние носехме писмо от претора, бързо склони да отговаря на нашите въпроси.

– Твърди, че не знае нищо за убийството – докладва Макри, за която целият този разговор бе доста потискащ – нали беше била оркска робиня и явно я мъчеха неприятни спомени. – Изглежда объркан. Навярно е бил привързан към дракона.

– Обичал ли го е?

– Вечер му разказвал приказки и легенди.

– Питай го дали е продавал приспиващото заклинание на някого друго освен на Атилан.

Пааз отрече да е продавал заклинанието, ала аз побързах да го уверя, че зная, че лъже. Заплаших го, че ще съобщя на посланика, и това, изглежда, го постресна. Едва тогава призна, че дал едно копие от пергамента на Атилан, но продължи да упорства, че нямало друг замесен.

Трудно обаче беше да се разбере дали говори истината. Имах някои предубеждения, но бях объркан от непознатата гама от чувства, която се менеше по грозното му лице. Извадих още няколко коза от ръкава си и му заявих, че зная всичко за заговора за изнасянето от града на Червенния елфически воал. Сега вече наистина го уплаших. Въпреки че се ползваше с дипломатически имунитет, той щеше да се озове в доста неудобно положение, ако хората от града узнаеха за този план. И без това се ширеха антиоркски настроения, оставаше само малка искра, та да пламне огън.

Нищо в отговорите му не ме доближи дори малко до истината за това кой е убиецът на дракона или къде може да се намира изчезналият Воал. Претор Цизерий ми бе казал, че религиозната церемония, посетена от кралската фамилия, продължила не повече от час. Който и да бе извършил пъкленото дело, беше разполагал с доста добра информация, но в корумпиран град като Тюрай информацията може да стане достояние на всеки с добре натъпкана кесия. По-интересно бе – пак според Цизерий, – че магьосниците-следователи от дворецовата охрана не били в състояние да засекаат аурата на непознати лица на местопрестъплението, което допълнително влошаваше положението на принцесата. Като се отчетеше смущаващият ефект, който драконът би могъл да окаже върху всяко магично поле, това означаваше, че там можеше да са се навъртали непознати.

– Не е трудно за всеки опитен в престъпните деяния да убие дракона и да измъкне Воала преди да го открият – пък било това и без помощта на приспиващо заклинание – казах аз. – Не се ли е навъртал наоколо някой с необичаен интерес към мястото?

Никой, според Пааз. Никой, с изключение на епископ Гзекий, който се опитал да го обърне в Правата вяра. За миг почти изпитах симпатия към нещастния орк. Епископ Гзекий непрестанно търсеше повод да докаже, че е по-добър от останалите си колеги. Сигурно душата на орка е щяла да му послужи за трофей.

Време беше да си вървим. Освен че потвърдих подозренията си относно Атилан, не научих нищо полезно. Когато излизахме, в двореца

все още блестяха светлини. Предположих, че вътре цари пълна бъркотия след арестуването на принцесата. Времената се менят. Навремето никой в Тюррай не би посмял да арестува принцеса, дори и да бъде заловена на местопрестъплението. Същото важеше и за синчето на претора. Но сега вече популарите на Лодий разполагаха с достатъчно власт и висшата каста усещаше несигурност. Какво пък, можеше и да им е от полза, ако и те започнеха да спазват закона като всички.

Бях уморен до смърт. Нощта бе топла и задушна. Само да можех да подремна малко и щях да се почувствам истински щастлив. Напрежението от изминалия ден и мъчителната умора будеха в главата ми болезнени ритми – още по-лошо стана всичко, когато си помислих, че трябва да се прибера в моята преобърната наопаки стая.

По обратния път до Дванайсет морета мълчахме. Макри вероятно си мислеше за орките. По-късно ми каза, че Пазаз я бил виждал да се бие на гладиаторската арена и че заради това насмалко щяла съвсем да изгуби контрол и да го убие.

– Следващия път, когато срещна орк, ще му трябва повече от дипломатически имунитет, за да запази главата си на раменете – закани се тя с мрачна решимост, след което помежду ни отново се възцари мълчание. Нощната жега ни действаше потискащо. Вече си представях как ще се изтегна в неоправеното си легло. Но когато най-сетне се изправихме пред входната врата на „Възмездяващата секира“, там ме очакваше – в целия блясък на преторската си тога – самият Цизерий, заобиколен от смълчана групичка слуги, които се оглеждаха нервно и изплашено.

Беше ми писнало от срещи с представители на висшата каста, затова грубо попитах Цизерий не може ли да изчака до сутринта, за да му разкажа как върви разследването.

Не беше дошъл да чуе доклада ми. Искаше да отърва синчето му от драголника. Сподавих една прозявка и го поканих вътре. Налях си голяма чаша бира от буренцето на бара и се опитах да се съсредоточа върху думите на претора. Доскоро бях най-евтиният детектив в цял Тюррай, но ето че май се превърших в най-гърсения.

18.

Едно ми харесваше в Цизерий – че когато въпросът опреше до работа, говореше малко и по същество. Първо се извини, задето по-рано ми е отказал, след това добави, че вероятно аз съм най-подходящият за този случай.

– Както вече знаеш, синът ми Церий бе обвинен, че разпространява дуа.

Навремето подобна информация би ме изненадала. Навремето...

– Действайки прибързано и въз основа на непотвърдени факти, заместник-консулт Ритий издал заповед за арестуване. На всичко отгоре дошли да претърсват къщата, когато ме е нямало, и открили запаси от дуа в стаята на сина ми.

– Колко големи запаси?

– Два имперски фунта.

– Уха! Множко са за лична употреба. На кого е щял да ги продава?

Цизерий ме изгледа обидено.

– Отказвам да повярвам, че синът ми се занимава с продажба на дуа.

Посочих кротко, че в последно време подобни случаи се срещат и в най-добрите семейства, но Цизерий внезапно изгуби прочутото си хладнокръвие и се хвърли да ме разубеждава.

– Добре де, какво всъщност искате от мен? – прекъснах го и отпих от бирата.

– Да узнаеш истината. Както навярно ти е известно, двамата с Ритий сме стари съперници за поста заместник-консул. Мисля, че използва този случай само за да ме дискредитира. Ако Ритий победи и запази поста си, този град не го чака нищо хубаво.

Като бастион на традиционалистите Цизерий не би допуснал популарите на Лодий да укрепят още повече завладените напоследък позиции. Не че ме интересуваше, тъй като не давах пукната пара за политическите им боричкалия.

– Ами, бих казал, че вече ви е дискредитирал достатъчно.

– Не съвсем. Консулт Калий не желае синът ми да гние в затвора. Нито да позволи на популарите да окалят един толкова уважаван човек като мен. Като се има предвид нестабилното положение в града, смятам, че е жизненоважно сенаторът Лодий да не увеличава влиянието си.

– Значи консулт е готов да потули цялата работа? Тогава аз за какво съм ви нужен?

– Консулт няма да потули цялата работа – възрази раздражено Цизерий. – В Тюрай всички са равни пред закона. Но той ще се постарее случаят да не стига до съда, ако Церий назове имената на хората, от които е закупувал дуа, и за кого е била предназначена пратката. Такава е стандартната практика.

Наистина – много дребни търговци на дуа се измъкнаха от ударите на закона, като предаваха по-едрите си партньори в престъплението.

– За съжаление Церий категорично отказва да говори. Не мога да го разбера. Той не мисли ли, че трябва да пази моята репутация и тази на семейството?

Горкият Цизерий. Да прекараш целия си живот като един от най-уважаваните политици в Тюрай и накрая да арестуват отрочето ти за търговия с наркотици. Още един пример за това, че синята тога вече не може да гарантира щастие в живота.

– Цизерий, вие сте най-добрият адвокат в Тюрай. Виждал съм ви да разпердушинвате лъжесвидетели в съда с умението си да водите кръстосан разпит. Ако вие не можете да измъкнете сина си, какво ви кара да смятате, че аз ще успея?

Цизерий пак ме погледна обидено. Изглежда, събитията от последните часове му бяха дошли твърде много. След това сподели, че според него в случая със сина му съдебните процедури едва ли ще са ефективни.

– Освен това аз нямам кой знае какъв опит в тези въпроси. Дори в нашето време на упадък ми е трудно да повярвам, че Церий е един от онези, които разпространяват дуа. Веднага помолих със случая да се заеме Типарий, но той не можа да измъкне нищо от сина ми.

Типарий. Един от най-прочутите следователи. Никога не бях го обичал, но той беше добър професионалист, сравнен с останалите, които работеха в двореца.

– Че той на служба ли е още?

Цизерий кимна. Е, нищо чудно, Типарий също нямаше особен опит в търговията с дуа. Нито достатъчно контакти с плебеи като мен.

– Дори и да не узнаеш нищо от Церий – продължи преторът, – очаквам поне да научиш откъде се е снабдявал с дуа и за кого е била предназначена. Щом тази информация стигне до консула, Церий ще бъде освободен от затвора. А спасим ли го от дело, обществото няма да узнае нищо.

– Ритий ще ви следва по петите като зла прокоба. Няма да изпусне кокала.

Цизерий вдигна вежди и ме погледна надменно, с което навярно искаше да каже, че все още има достатъчно влияние, за да се безпокои от подобни неща.

– С колко време разполагам?

– Обикновено определят едноседмичен период до предварителния разпит. Но тогава ще е твърде късно.

Отбелязах, че съм твърде зает с друго, не по-маловажно разследване. Цизерий заяви, че един публичен скандал ще се равнява на предаване на изборната победа в ръцете на Ритий. Кое то нямало да е добре за мен. Съгласих се. Може да не обичам политиката, но един вражески настроен заместник-консул би могъл да ми почерни животоца. Виж, ако помогнеш на Цизерий да се изкачи на поста, той щеше да ми е длъжник. Почувствах лек прилив на ентузиазъм. Току-виж се открил отново пътят към двореца.

Вярно, два подобни случая щяха да са ми твърде много, ала от друга страна, не биваше да забравям дълга си към Братството. Не ме беше страх от Карлокс, но едва ли щях да мога да преборя всички.

– Добре, поемам случая.

Поисках стандартната сума плюс добавка за разходи и обещах да се захвана за работа още на сутринта. Преторът си тръгна, а Макри, която слушаше разговора от тъмната стаичка, дойде и заяви, че съм глупак.

– Сега вече на главата ти тежат три трудни разследвания. Накрая ще объркаш всичко.

– Трябват ми пари. Останаха два дни до разплащането с Юбакс. Не мога да отказвам на изгодни предложения. И не ми чети лекции за пристрастеността ми към хазарта, защото ми е писнало да го чувам.

Почистих боклуците от леглото и се проснах на мръсното одеяло.

Събуди ме Керк – изрита вратата. Имал важна информация за продан и спешно му трябвали пари за два. Бях в мрачно настроение заради недоспиването.

– Давай бързо – сопнах му се аз.

– Ухилен си като дракон с главобол – каза Керк и се засмя идиотски. – Разполагам с известна информация за принц Фрисен Акански.

Намръщих се. Беше ми дошло до гуша от членовете на кралската фамилия.

– И каква по-точно?

– Той внася два.

Едва не се задавих от смях. Това, че наследникът на трона е замесен в търговията с дуа, бе съвсем показателно за падението на този град.

– Каква работа ми върши това?

– Той е приятел на Церий.

Едва сега взех да схващам. Излишно бе да питам Керк откъде знае за Церий. Обикновено беше доста добре информиран за сделките с дуа в нашия град.

– Е, и?

– Церий му е дължал пари за последната пратка.

Сбърчих вежди. Нямах да е никак лесно да измъкна Церий, ако в тази история бе забъркан човек от ранга на принца. Цизерий нямах да се зарадва, като узнаеше истината.

Пуснах една дребна монета в шепата на Керк, но той я погледна презрително – очакваше нещо повече.

– Инак няма да ти кажа още кой е замесен.

Наложи се да се разделя с втора монета. Ръцете на нещастника трепереха. Беше на голям зор за дуа.

– Гликсий Драконоубица.

– Сигурен ли си?

– Абсолютно. Той отговаря за цялата операция в мащабите на града. Работи с Приятелския кръг. Принцът осигурява финансирането. Те докараха „ангелския хор“. Страхотно нещо. Силно! И евтино.

Настоях да узная откъде е почерпил информацията си.

– Просто – отвърна той. – Церий ми каза. Понякога дърдори като изкуфял старец.

Той се разсмя, което заплашваше да натроши на парчета съсухреното му тяло. Попитах го кой доставя „ангелския хор“, но Керк отвърна, че не знае. Очевидно едва го свърташе на едно място. Протегна ръка, бутнах му още малко пари и той изфиряса.

Пак се изтегнах в леглото. Нямах никакво желание да обмислям на уморена глава чутото, но в стаята вече беше твърде горещо за да заспя. Станах и откряхнах прозореца. Отвън най-ранобудните търговци вече викаха зад сергиите. Затворих отвратен прозореца. Няма начин да се спасиш от жегата в Дванайсет морета. Мразя това място.

Двамата ми елфически клиенти избраха тъкмо този момент, за да ме навестят. Когато отворих вратата, търговците отвън вече се караха на висок глас за това кой къде да разпъне сергията си.

– Не им обръщайте внимание – посъветвах новодошлите и ги поканих да влязат. Те огледаха с почуда бъркотията.

– Тъкмо оправям – успокоих ги и сригах останките от мебелите в ъгъла. За нещастие точно тогава през вратата нахлу младата Кейби, стиснала в прегръдки своя приятел Палакс. Нещастникът повърна на килима.

– Надрусал се е до козирката – каза тя. – Прекали с дозата. Помогнете му!

Отвън долитаха невъздържаните крясъци на търговците. В стаята беше горещо като във фурната на Минарикса. Непрестанно се спъвах в останки от натрошени мебели. Лицето на Палакс бе посиняло. Дотича Макри със сабя в ръка, за да провери каква е тази врява. Елфите бяха готови да избягат панически.

– Е, как ви харесва нашето малко спокойно градче? – попитах ги и им предложих бира.

19.

Ходът с бирата беше сполучлив. Калис ер Дел, по-младият от двамата, измъкна от пояса си някаква торбичка, притича до полегналия Палакс, пхна едно изсушено листенце в устата му и му нареди:

– Гълтай.

Кейби донесе вода. Палакс изяде листото и малко след това лицето му възвърна цвета си. Той надигна глава, огледа се, после се отпусна в ръцете на приятелката си и се унесе в сън.

– Ще се оправи – увери я младият елф и го погали по челото.

Бях впечатлен.

– Ти лечител ли си?

Калис кимна и отново се обърна към Кейби, която бе коленичила до спящия си приятел.

– Не се тревожи – продължи елфът. – Ще му мине. Листата от леседа почистват ефективно организма от всякакви отрови и възстановяват изчерпаните жизнени ресурси. Но да се употребява дуа не е особено мъдро. Това лекарство носи злини.

– Зная – отвърна Кейби. – Ангелският хор е още по-лош. Нямах представа, че е преминал на него, докато не открих, че е пропилял всичките ни спестявания за последната седмица.

Кейби и Макри отнесоха Палакс. Благодарих на Калис за успешната намеса.

– Тази леседа бива ли я при махмурлук?

Елфът кимна и аз го извърнах за няколко листенца. Умни същества са тия елфи. Разговарят с дървета и лекуват махмурлук. Сметнах, че е време да ги запозная с хода на разследването, макар да нямаше особен прогрес. Обясних им моята теория за местонахождението на Червения елфически воал в търбуха на дракона и добавих, че за съжаление вече са го измъкнали.

Слушаха ме с интерес и изглежда, вярваха на всичко, което им казвах. Пък и защо не, след като ме бяха представили като човек честен и компетентен. Трябва да призная, че ми беше приятно да ме смятат за такъв. Накрая си тръгнаха доволни и уверени, че здравата съм се потрудил.

Влезе Макри и докладва, че Палакс вече е вън от опасност.

– Повече, отколкото заслужава – бе лаконичният ми коментар. –

Трябвало е да помисли три пъти преди да почва да смърка тази нова дуа. Казват, че била много по-силна. Вземеш ли обичайната доза, свършваш с краката напред.

– Но пък ако приемеш колкото трябва, ти е добре – възрази Макри.

Погледнах я подозрително.

– Така поне казват – повдигна тя рамене.

Дано и тя не беше започнала.

– Елфите помолиха да ти благодаря, заедно им помогна с Палакс – казах й. – Изглежда, са свикнали с теб.

– Е, това ме прави щастлива като пияно магаре – отвърна сухо Макри и си тръгна.

Реших, че и за мен е време да излизам. Имах уговорена среща в Тамлинската гимназия – всъщност в банята, където градските аристократи ходеха на масаж и приказки. Много почтена история. Само за сенатори и техните семейства. Никакви млади момичета и момчета, във всеки случай не и в обществената зала. Важни сенатори, които се плацикат във водата, разговарят за политика и гледат да си уредят синчетата на добра службица. Както и в гимназията, тук е забранено за жени, макар че ако питате мен, целта е охранените политици да скрият телесата си от присмехулни погледи.

Когато влязох, във водата вече имаше няколко подути моржа, но нито един от тях не беше човекът, с когото трябва да се срещна. На всичко отгоре ме накараха да се съблека и да тръгна както майка ме е родила между скарите, върху които здравеняци се трудеха върху доволно отпуснатите тела. Бих предпочел да се заметна с кърпа, но тук на това се гледа намръщено. Почувствах се малко по-добре едва когато се добрах до отсрещния край на залата, където се бяха събрали възрастните сенатори и техните съветници. Приседнах на една скара, намазаха ме с благовонни масла и ме парфюмираха, без да питат дали искам.

Гимназията е още едно от архитектурните чудеса на Тюрай. Покрай стените са подредени изящни скулптури, а подът е покрит с пъстра мозайка, но сега не ми беше до произведения на изкуството. Бях дошъл тук да говоря с Церий. Отпърво младокът отказа да разговаря с мен, та се наложи да го дръпна малко по-грубичко и да го натисна на една пейка в близката ниша. Младежът беше дългокос и нахакан, със слабо, почти мършаво тяло. Чувствах се неудобно без нито късче плат, с което да прикрия тлъстините си.

– Работа за баща ти.

Церий незабавно си придаде безразличен израз и сведе поглед

надолу. Държеше хартиена кесия с грозде – прислужниците го раздаваха безплатно.

– Излей душата си – подканих го аз.

Но Церий продължаваше упорито да мълчи. Облицованата с мрамор зала бе много по-хладна от градските улици, но въпреки това се чувствах неудобно. Изпитвах почти непреодолимо желание да зарежа скучния разговор и да се плъсна във водата на басейна. Спомних си, че съм затънал до гуша в дългове, и само това ме накара да продължа.

– След една седмица влизаш в съда, приятелче. Обвинен си в търговия с дуа, а това е сериозна работа. Баща ти няма да може да ти помогне, защото със случая се е заел заместник-консултът Ритий, а той е негов политически съперник. Нима искаш да опозориш баща си?

Никаква реакция.

– Или май предпочиташ да свършиш като гребец на робска галера?

Церий метна безгрижно едно зрънце в устата си. Идеше ми да го шляпна, но идеята не беше добра с всички тези сенатори наоколо. Не разбирах защо се държи по този начин.

– Кого защитаваш? Принца? Като те притиснат в съда, всичко ще си кажеш. По-добре се изповядай първо на мен.

Церий продължаваше мълчаливо да дъвче. Бях завладян от усещането за пълно безсилие.

– Траеш си, хубаво. Но аз всичко ще узная. Мога да видя миналото ти в чинийка кюрая – там ще разбере откъде си се сдобил с „ангелския хор“.

Лицето на младежа внезапно почервения.

– Недей! – помоли той.

– Защо? От какво се боиш?

Но Церий вече беше станал и се отдалечаваше. Дори си беше забравил торбата с вещите и кесията с грозде. Изпроводих го с поглед, после се пресегнах и си взех от гроздето. Надигнах се бавно и се огледах. На стената от другата страна на басейна имаше фреска на две красиви нимфи, играещи с млад мъж с разперени криле на раменете. „Щастливец“ – помислих си и се повлякох уморено навън. Вече нямах нищо против уличния пек – цялата тази гола плът ме караше да се чувствам стар.

Тръгнах по булевард „Луни и звезди“ към центъра на града, откъдето хванах един пряк път към „Свети Исиний“. Тъкмо заобикалях една колона, когато нещо изсвистя над главата ми и се удари в стената, като пръсна дъжд от мазилка. Приклекнах и се огледах, стиснал в ръка сабята. Нямаше никого. Заобиколих предпазливо колоната, след това

изтичах под арката в края на уличката. Тук също нямаше жива душа. Не видях дори стъпки върху прашния паваж. Руините мълчаха, а когато по-душих въздуха, не долових никаква миризма. Върнах се при колоната. Знаех какво ще намеря.

На земята се въргалише изкривена метална стрела. Това вече никак не ми хареса. Арбалетът е смъртоносно оръжие с изключителна мощност. Стрелата може да пробие дори метална броня, да повали рицар от коня от сто крачки разстояние. Плъзнах треперещ пръст по нея и се запитах чие ли дело е това. Не бях чувал Убийците да използват подобно оръжие. Не беше типично и за главорезите от Приятелския кръг. Много странно наистина. Прибрах стрелата в торбата и продължих, без да за-тъквам сабята в колана си, което предизвика доста изненадани и уплашени погледи на следващата улица.

Във „Възмездяващата секира“ заварих Гурд да срича днешното издание на „Прославена и достоверна хроника“.

– Гадни оръжия... – изръмжа той.

– Кои?

– Арбалетите, казвам. Вчера в Кушни убили шефа на Братството. Застреляли го в гърлото с арбалет.

Дръпнах вестника и светкавично прочетох статията. За два дни това бе втората важна клечка от Братството, която се преселваше в отвъдния свят не по свое желание. Изглежда, Приятелският кръг вземаше надмощие в борбата за територия. Дали пък тайнственият стрелец с арбалет не бе техен човек? Да се стреля с подобно оръжие е истинско изкуство. Необходимо е сериозна и продължителна подготовка преди да се научиш да улучваш жертвите в гърлото отдалеко.

По-късно, когато разказах всичко на Макри, тя ме попита защо им е на главорезите от Приятелския кръг да стрелят по мен. Не можех да измисля никакво обяснение. Освен това на всички бе известно, че не съм в добри отношения с Братството. Ако Приятелският кръг искаше да сложи ръка на Воала и смяташе, че е у мен, едва ли щеше да постигне нещо, като ме убие. Или пък ме бяха взели само за учебна цел?

В стаята цареше известен ред. Време беше да се захвана с магьосничество.

20.

Облещих се разгневно в чинийката с кюрая. Виждах миниатюрно изображение на Приказното езеро. В началото си помислих, че някой се подиграва с мен. Да прекарам цял час в транс и подготовка за сеанса само за да получа изображение на мястото, където бившата ми ясена се забавлява с начеващ магьосник! Мислех, че всичко това е минало, но изглежда, подсъзнанието ми още не беше приключило с вълненията около тази история. За съжаление онова, което ни тежи на душата, нерядко може да окаже въздействие върху крайния резултат. Чираците магьосници най-често извикват образите на любимите си актриси. Както и по-старите магьосници, впрочем.

Това бяха последните ми запаси от кюрая. Тъкмо бях готов да се откажа, когато романтичният изглед на зелени поляни и цъфнали цветя бе заменен от мрак, от който бавно изплува злобно лице. Опитах се да прекъсна връзката, но вече беше късно и се оказах пленен, или може би не ми достигаха сили, за да се освободя.

– Лоша грешка, Траксас – изръмжа зловещото изображение. – Не биваше да се забъркваш с мен.

– И кой си ти, мътните те взели?

– Аз съм Хорм Мъртвешки.

Полазиха ме тръпки. Бях скован от страх, но стоически се опитвах да го скрия.

– Ами, добра среща, Хорм. Само че имам друга работа и сега трябва да...

Хорм промърмори някакво зловещо заклинание и стаята сякаш изригна. Бях заслепен от пронизваща светлина и отлетях към стената. Масичката се прекатури и ме удари в гърдите, а по лицето ми се посипаха ситни парченца натрошено стъкло. Чула грохота, Макри дотича и ме откри да лежа безпомощно на пода. Избута масичката встрани и ми помогна да се изправа.

– Какво стана?

Трябваше ми известно време, за да си поема дъх.

– Получих съобщение... – успях да отвърна. – От Хорм Мъртвешки.

Макри измъкна сабята и се огледа.

– Не е тука. В чинийката. Прати ми заклинание.

– И ти ли го можеш това?

– Не – отвърнах честно. – Не съм чак толкоз учен. Хорм е израснал на запад, където знаят много повече номера.

Изведнъж Макри се разсмя.

– Кое е смешното?

– Целият си оцапан.

– Макри, току-що преживях нападение от най-опасния магьосник на света. Не виждам нищо смешно в това.

Но думите ми само я разсмяха повече.

– Не биваше да залагаш щастливия си амулет. И защо Хорм се опитва да те убие?

Виж, това и аз не знаех. Май пак бях пропуснал нещо важно. Но ако Хорм бе този, дете ми изтъбушваше стаята, значи интересите ни се преплитаха някъде.

Дори Макри бе слушала истории за ужасяващата мощ на Хорм Мъртвешки.

– Не те ли чух веднъж да се кълнеш, че никога не би се изправил срещу него?

Повдигнах рамене и се престорих, че не ми пука. Тя ми изнесе кратка лекция за това докъде може да ме доведе подобна глупост.

– Вече дори не знаеш защо се опитват да те убият!

– Нали ти казах, че ми трябват пари.

– Не трябваше да задлъжняваш към Братството.

– Мислиш, че не го зная ли? Не можеш ли да свършиш някоя полезна работа вместо да ми изнасяш нравоучителни беседи?

Истината е, че мразя да си имам работа с могъщи магьосници. Май трябваше да си гледам бракораководните случаи.

Когато видях стаята, Гурд изпадна в бяс. Нов рекорд – съсипана три пъти за три дни. Заяви ми, че ще си намери друг наемател, който да се грижи повече за мебелите, и за да го успокоя, се помъчих да насоча разговора към Танроуз и кипящата му страст към нея. Бедата беше, че нямах никакво време за губене.

Едва по-късно разказах на Макри за разговора с Церий и опита за покушение с арбалет.

– Използвах последните си запаси от кюряя, за да надникна в миналото, и всичко, което получих, бе гледка от Приказното езеро.

– И как изглежда?

– Като локва черно мастило.

– Не кюряята бе, идиот. Приказното езеро.

– О, аха. Много идилична картина, особено за измъчената ми душа. Навсякъде се носят феи и из горичките скитосват еднорози, нимфи и дриади свирят вълшебна музика, цъфтят красиви цветя и ромолят поточета. Макри, трябва да идеш там. Ще ти хареса.

– Може би. Ще ми дойде добре след живота в този вонящ град. Но Гурд каза, че там не допусkali същества с оркска кръв.

Истина е. Приказното езеро се намира дълбоко в гората, много далеч от града, и е защитено с цял куп естествени вълшебства, едно от което е възбраната за проникване на орки.

– Но ти си орк само една четвърт. Освен това една четвърт си елф, а феите много обичат елфи. Може пък да те пуснат.

Макри заяви, че е получила достатъчно обиди от хората, за да търпи подобно отношение и от феи, нимфи и дриади.

Зачудих се къде ли са отишли бившата ми съпруга и нейният млад любовник, след като преди няколко години бяха избягали при Приказното езеро. Едва ли бяха останали дълго там. Всъщност нито едно човешко същество не може да прекара там нощта. Сънят те оборва дори да му се съпротивляваш, а сънищата могат направо да те подлудят. В буквалния смисъл. Всяка година по няколко романтични души се престапват да опитат това и резултатът е все един и същ – намират ги да скитосват из гората с обезумели погледи или да просят по улиците на Тюрай. Приказното езеро е само за дневни посещения.

Макри ми разказа, че навсякъде из града имало групички, които слушали какви ли не оратори, и че дори видяла няколко въоръжени стълкновения.

– Избори – обясних аз. – Започва борбата за поста заместник-консул.

– Защо?

– Ама ти нищо ли не знаеш за града, в който живееш? – Нищо.

Спомних си, че Макри не бе живяла в града достатъчно дълго, за да е присъствала на предишните избори, та се наложи да ѝ обясня, че заместник-консулт е вторият по власт след консула, който пък е втори след краля, и че изборите за този пост се провеждат на всеки две години.

– Традиционалистите, които поддържат краля, държат този пост от край време, но на последните избори спечелиха популарите с Ритий. Оттогава партията на Лодий набира сили, а кралската фамилия губи власт и почва под краката. Цизерий се опитва да възвърне миналата слава на традиционалистите.

– Но защо трябва да се бият?

– Ами това са си политически боричкания. Нито едни избори не се печелят без подкупи и заплахи. Обикновено за силовите мерки традиционалистите се опират на Братството, а популарите използват Приятелския кръг.

Макри попита дали ще ѝ разрешат да гласува и аз поклатих глава. Жените нямат право на глас, но и да имаха, по мое мнение нито една от съперническите фракции не си заслужаваше усилието.

– Дори популарите? Няма ли да ни дойде добре малко демокрация?

– Може би – признах. – Но няма да я получим от тях – не и докато ги води Лодий. Този човек е болезнено амбициозен, а в сделките е студен като оркско сърце. А това, което иска, е власт, повече власт за него и партията му. Кралят трябваше да нареди да го убият още преди години.

– И защо не го е направил?

– Изпусна момента, а сега го е страх. Зад гърба на Лодий стоят мъгщи хора – богати търговци, разочаровани аристократи, амбициозни генерали и прочее. Казвам ти, Макри, не си заслужава да се забъркваш.

После играхме на ниарит. Аз спечелих, а Макри се вкисна.

– Какво е това? – попита тя, като вдигна късче хартия.

– От една кесия с грозде. Но гроздето го изядох.

– Тук пише нещо.

– Пише ли? – повторих и се наведох над безсмислените знаци.

– Ти не знаеш ли долнооркски?

– Не. Какво е това?

– Езикът на нисшата оркска каста. Диалект, който използват в пуцинаците. Говорят го в гладиаторските тунели.

– И какво пише?

– „Стоката... или тайната пратка... на място с вълшебна трева.“ Това пък какво значи – място с вълшебна трева?

Въздъгнах. Вече знаех какво означава.

– Предполагам, че „място с вълшебна трева“ е долнооркското название на Приказното езеро. Май ще имаш честа да го зърнеш по-скоро, отколкото предполагаш.

Макри попита защо Церий, преторският син, ще носи със себе си оркска бележка.

– И аз се питам същото. Ако Керк е прав, а принцът и Церий наистина се занимават с внос на дуа, не разбирам какво общо имат с това орките. Освен ако бележката не е на Хорм... което би обяснило защо ми

пращаше предупреждения. Това също би обяснило мълчанието на Церий – Хорм е страшен съдружник. Дори аз се боя от него.

– Този Хорм също ли е търговец на дуа?

– Възможно е. От нея се печели добре.

– В края на бележката има две букви – продължи Макри. – „С“ и „Б“, струва ми се. Да ти напомнят нещо?

Поклатих глава.

Макри имаше свободен следобед и отиде на лекция по теоложка философия, четена от Саманатий, един от водещите тюррайски мислители. Какво пък, и аз съм мислител, рекох си, докато обръщах няколко бири долу в кръчмата.

По някое време пристигна поредният пратеник на Братството и ми каза:

– Юбакс почва да губи търпение.

– Остават ми още два дни – отвърнах и го разкарах. – Кажми му, че ще си получи парите.

Поободрен от храбрата си постъпка, реших да се върна върху разсъжденията си за изчезналия Воал. Предполагах, че съм съвсем близо до истината. Освен това ми се струваше, че намеря ли го, ще мога да оневиня принцесата.

Издокаран в синята си тога, в кръчмата влезе претор Цизерий и предизвика всеобщ смут сред сутрешните пияници. Те се облешиха изненадано, докато той пресичаше помещението, за да ме поздрави. Никак не беше зле за репутацията ми – самият претор да ми дойде на крака. Сега вече тези тъпанари щяха да ме гледат с повече уважение.

Качихме се в моята стая и преторът ми съобщи някои неприятни новини.

– Следователят Типарий е узнал, че принц Фрисен Акански финансира Хорм Мъртвешки, за да внася дуа в Тюррай. На всичко отгоре при последното плащане принцът пратил кредитно писмо. Ако това стане достояние на обществото, часовете на правителството са преброени. – Преторът поклати тъжно глава. – Синът ми е замесен в търговия с наркотици между един зъл магьосник и принца. Това е по-лошо от най-страшните ми кошмари. Как ще обясня всичко на консула Калий? Представи си какви ужасни последствия може да има! Не стига, че популярите търсят всякакви начини да ме дискредитират... ако принцът бъде забъркан в подобна афера, шансовете на традиционалистите да спечелят изборите не струват и пукната пара.

Цизерий продължаваше да твърди, че не е загрижен за собствените

си перспективи на предстоящите избори, а само за добруването на града. Колкото и да ви се стори странно, аз му вярвах. Той настоя да узнае какво възнамерявам да предприема.

– А какво ще прави Типарий? – попитах на свой ред.

– Нищо. След като ми предаде тази информация, са го убили – на улицата, докато се прибирал. Със стрела от арбалет – право в гърлото.

– Преторе, това разследване не ми изглежда особено привлекателно. Какво ще кажете да повикаме Градската стража?

– Това е немислимо. Много от стражите са хора, верни на Ритий. Не бива да рискуваме този скандал да стане обществено достояние. От теб се иска да вземеш кредитното писмо и да се погрижиш името на принца да не бъде забърквано в аферата.

Цизерий забеляза моята липса на ентузиазъм и попита какво ме безпокои. Казах му, че всеки си има своя предел. Дори аз.

– Ако в конкретния случай са замесени Хорм Мъртвешки, Гликсий Драконоубиеца и принц Фрисен Акански, нищо чудно, че синът ви е изплашен до смърт. Да си призная, и на мен ми се разтреперват краката. Вижте само какво стана с Типарий. Както и да е, какво въсъщност очаквате от мен? С тази работа трябва да се заемат държавните органи, а те къде гледат? Половината от тях са на издръжка на мошениците. Ако искате да попречите на Гликсий Драконоубиеца да внася дуа от Хорм Мъртвешки, намерете някой друг да свърши тази работа.

– Но аз не искам от теб да направиш това – отвърна Цизерий. – Искам само синът ми да не попада под подобни обвинения. Името на принца също трябва да остане в сянка.

– Това ще е трудно, като се има предвид, че единственият начин синът ви да се откачи е да съобщи името на принца.

Цизерий ме фиксира със стоманения си поглед и ме попита дали си давам сметка колко важен е този въпрос.

– Да. Защото най-вероятно аз ще съм следващата жертва.

– В този град има и по-важни неща от твоя живот – отвърна той. – И от моя също. Ако заместник-консулт Ритий изправи Церий пред съда и дискредитира кралското семейство, той ще спечели изборите. Ако Ритий бъде преизбран, други сенатори също ще напуснат партията на Лодий. Тогава популарите може да получат мнозинство в Сената и Тюрай ще бъде разпокъсан между враждуващите сили. Единственото, за което жадува Лодий, е да свали монархията, и няма да се спре пред нищо, за да го постигне. Досега успяваше да си осигури поддръжка, като обещаваше нови демократични реформи, но крайната му цел е да сложи

ръка на властта.

Както вече споменах, интересът ми към тюрайската политика се простираше дотам, докдето засягаше личните ми дела. Мнозина поддържаха популарите на сенатора Лодий с надеждата той да промени нещата към по-добро. Най-бедната част от градското население нямаше никакви представители в Сената. Сред аристокрацията също се ширеше недоволство заради големите данъци, налагани с цел издръжката на кралската фамилия. Не по-малко бе данъчното бреме и върху плещите на търговците, а те също бяха лишени от свои представители във властта. Всичко това естествено пораждаше недоволство сред най-активната част от населението. Някога верни служители на краля, сега благородниците и членовете на гилдии се бяха превърнали в негови недоволни противници. Може силата им и да не беше достатъчна, за да смъкнат краля от власт, но стигаше, за да създават несигурност. Лодий умело подклаждаше нарастващата вълна от недоволство. Да си призная, понякога се улавях, че изпитвам симпатия към него. Тюрай отдавна не бе онзи могъщ и процъфтяващ град, какъвто беше бил едно време.

За съжаление Цизерий разполагаше с още един коз.

– Известно ли ти е, че точно в този момент заместник-консулт Ритий изготвя списък на хората, на които ще бъде забранено да упражняват професията си в пределите на града? Твоето име също фигурира в този списък. Ако го преизберат, ще изгубиш разрешителното си за работа.

Не бях съвсем сигурен дали казва истината. Но може и да беше така.

– Добре, претор Цизерий. Ще видя какво мога да направя. Но първо искам да ми напишете пропуск.

– Какъв пропуск?

– За принц Фрисен Акански. Искам да говоря с него. Не се безпокойте. Обещавам да се държа възпитано.

Обърнах няколко бири и тръгнах да търся капитан Рали. Открих го без особени усилия – надзираваше товаренето на няколко пресни трупа в дъното на една малка уличка.

– Пак ли нападение на Приятелския кръг?

Той кимна. Май наистина везните в борбата срещу Братството се накланяха на тяхна страна.

– Проклетият убиец с арбалета. За последните два дни повали

четирима от шефовете на Братството.

Капитанът ми съобщи, че „ангелският хор“ буквално залива улиците. Вървял дори по-евтино от дуа.

– Само че няма да е евтин още дълго. Само толкова, колкото да зарибят достатъчно нещастници.

Споменах името на Хорм Мъртвешки. Капитанът прояви вял интерес, но каза, че всичко, което става извън пределите на града, е извън неговата власт. И че нито една държава не разполага с контрол над Пуцинаците.

– Приятелският кръг завладява целия пазар. Скоро обаче Братството ще е принудено да се бори със зъби и нокти. Тъй че нещата ще се влошават, пък и нали се задават избори...

– Но защо допускат Приятелския кръг да спечели надмощие?

Капитанът вдигна рамене. Висшето офицерство от Градската стража е достатъчно корумпирано. Също както и градските чиновници. Когато разговаря с началниците си, капитанът не е сигурен дали тъкмо те не са най-едрите търговци на наркотици. Всичко, което е по силите на един служител, е да се старее на улицата да цари относително спокойствие.

– А този Гликсий Драконоубиеца все още ли работи за Приятелския кръг?

– Няма никакви доказателства, че някога е работел за тях.

– Да де, ама беше на тяхна служба, когато се гонехме из каналите.

Капитанът отново вдигна рамене. Гликсий Драконоубиеца не беше в нито един списък на издирвани престъпници, нито беше обвиняван в каквито и да било прегрешения спрямо закона. Запитах се кого ли е подкупил.

– Извинявай – рече капитанът. – Имам работа. Някаква банда обра-ла поклонниците при гробницата на свети Кватиний. От няколко години не се беше случвало. Хората забравиха какво е морал. Но какво да се прави, като половината град смърка дуа.

Пристигна конен вестоносец на Градската стража и предаде, че викат отряда спешно в Кушни, където отново имало въоръжен сблъсък между две враждуващи банди. Войниците тръгнаха веднага. Малко след това видях от „Русалката“ да излизат въоръжени главорези от Братството, което поеа в същата посока. Капитан Рали можеше да се окаже прав. Всичко се обръщаше наопаки. Освен това жегата ставаше все по-непоносима.

Макри се върна изпълнена с ентузиазъм от лекцията на Саманатий и възкликна:

– Велик човек!

Шията ѝ лъщеше от пот и докато ми разказваше за лекцията, тя поля раменете си със студена вода. Беше толкова развълнувана, че поля и мен.

– Попитах го нещо и той отговори мигновено – продължи тя. – Дори не ме погледна надменно. А, сетих се на кого може да са инициалите „СБ.“

– Моля?

– „СБ.“ Оркските букви върху кесията със странния надпис. Може да е Сарина Безпощадната.

Разсмях се.

– Какво ти е толкова смешно?

– Сарина Безпощадната. По-скоро Сарина Безпомощната. Нали ти разказах как я изгоних от града преди няколко години? Тя е кръгла нула. Ако е най-доброто, което може да си позволи Хорм, значи и той здравата го е загазил. Наградата ми е в кърпа вързана. А сега отивам да се срещна с принца.

21.

На връщане от двореца видях три трупа и множество ранени по улицата. Двама мъже настояха да им кажа за кого ще гласувам. Вместо отговор измъкнах сабята и изръмжах:

– Пишете ме към въздържалите се!

На ъгъла на „Квинтесенция“ се беше събрала многолюдна тълпа. Запаха трупа на един млад търговец на два, проснат в праха със стрела от арбалет в шията. Това увеличи апетита ми за бира от четири на пет халби.

– Как мина? – посрещна ме Макри.

С неудоволствие забелязах, че и тя си е пробила носа.

– Палакс и Кейби ми го пробиха. Харесва ли ти?

Поклатих глава. Твърде стар съм за тези чуждоземски увлечения.

– Макри, ако ще влизаш в университета, не е ли по-добре да изглеждаш нормално?

– Може би – отвърна тя. – Но ми харесва да нося халка в носа си. Смяташ ли че ще е добре, ако сложа по една обеца на зърната си?

– Че кой ще им се радва? Ти си нямаш любовник.

– Можеше и да си намеря, ако мъжете в Дванайсет морета не бяха такава измет. Как смяташ, онзи елфически знахар ще намине ли насам?

– Ами да. Но ако види, че си си пробила зърната, ще изпадне в паника. За елфите да се пробиват дупки в тялото е табу.

Но Макри, изглежда, смяташе, че може да промени възгледите му. Реших, че няма смисъл да се занимавам повече с тази тема.

– Какво стана в двореца? Как е принцът?

Въздъхнах.

– Знаеш ли... това, което разказват за принц Фрисен Акански, е истина. Освен че е тъп като орк, наистина се занимава с търговия на два. Изглежда, самият той е пристрастен. Да не говорим, че вонеше на вино и тазис, че е безнадежден комарджия, затънал е до гуша в дългове и въобще е пълен дегенерат и боклук. Очаквам с нетърпение момента, когато ще се възкачи на трона. За щастие утре рано сутринта смятам да погледя за Приказното езеро.

– Защо?

– За да получа пратката с два, която Хорм Мъртвешки е осигурил на принца.

– Какво?!

Поклатих глава и ѝ разказах цялата тъжна история. Принцът не само се беше пристрастил към наркотика, но и беше задлъжнял към толкова много хора, че не им знаеше бройката. Бъркотията повече не можеше да се скрива.

– И е намислил да продаде цялата пратка, за да си оправи дълговете.

Макри се засмя. Смешно наистина – нали ставаше въпрос за принц.

– Досега е получавал малки количества от Церий. Те обаче са били крайно недостатъчни и решил да опита големия удар. Взел на заем откъдето може. Това е истинско безумие. Ако кралят узнае, ще го прати в изгнание. Кое то не ме трогва чак толкова, освен че заедно с него ще пострада и Церий.

– Време е да си зарежеш клиента – посъветва ме Макри.

– Бих искал, но не мога. Всичко е прекалено объркано. Ако синът на Цизерий отиде в затвора, той ще изгуби изборите. Случи ли се това, казвам сбогом на разрешителното си за работа. Освен това Цизерий ми предложи солидна сума, ако успея да пресека канала и да донеса пратката в града лично. Всъщност не толкова пратката, колкото кредитното писмо.

– Какво писмо?

– Писмото, с което принцът е гарантирал заплащането.

Макри се ококори. Бях направил същото, когато го чух от самия принц, който в един от редките моменти на просветление осъзна, че пращането на писмо, гарантиращо с печат и подпис плащането на шест чувалчета дуа, не може да се категоризира като особено мъдра държавническа постъпка.

Ако обществото научеше, можеше направо да отменят изборите. Популарите щяха да получат властта наготово. Гражданите на Тюрай биха простили на кралската фамилия много неща, но не и търговия с наркотици, при това организирана от някакъв побъркан оркски магьосник. Особено в момент, когато принцесата трябваше да бъде съдена за убийството на дракон. Нещастното кралско семейство. Започвах да ги съжалявам.

– Не трябваше да се замесваш – продължи да опява Макри.

– Цизерий ще ми плати шестстотин гурана, ако успея да измъкна синчето му и принца от тази каша.

– Отивам да си наточа сабята.

Наехме коне и рано на другата заран потеглихме на път. Не знаех кой ще отнесе писмото на принца до езерото и възнамерявах да съм там преди него, за да го пресрещна. Или пък да получа пратката с дуа, а после да я разменя за писмото. Макри се беше окичила с обичайния си асортимент от оръжия, включващи няколко заострени звезди за мятане, каквито досега не бях виждал.

– Това не са ли оръжия на Убийците?

Тя кимна.

– Видях ги на колана на Ханама в нощта, когато се бихме. Реших да ги изпробвам.

Улиците все още пустееха, ако не се брояха два пресни трупа и неизменно присъстващите просяци. От доста време бях престанал да им обръщам внимание, макар някои от тях да бяха доста обиграни в умението да пораждат съжаление – майки с уродливи деца, ветерани от войната с липсващи крайници, слепци и така нататък. Тюрай не е място за стари, болни и недъгави, за хора без приятели и семейство. Което породи няколко тъжни мисли и за собствената ми съдба. Кой ще ме гледа, когато стигна преклонна възраст и закретам по улиците?

Приказното езеро е на два часа езда от града, а пътят се вие между живописни ферми и покрити с горички хълмове. Езерото е разположено сред гората, служеща за граница между Тюрай и Мисан, нашия източен съсед. В Мисан никога не се случва нищо интересно, а и как иначе, като там освен бедни селца се срещат само скитащи номади. Отвъд Мисан се простират неколкостотин мили необитаеми пуцинаци, а зад тях започват земите на орките.

Известно ми беше, че Гликсий Драконоубицеца ще получи „ангелския хор“ в близост до Езерото. Щеше да му го донесе лично Хорм Мъртвешки.

– Защо са избрали Приказното езеро за място на предаването? – попита Макри.

– Гликсий е настоявал. Той знае, че Хорм е наполовина орк и следователно не може да се приближава до Езерото. Предполагам, че Гликсий не му вярва и иска да получи пратката някъде, където ще може да я огледа на спокойствие, без да се опасява, че Хорм може да му изиграе някой номер или просто да му отнеме кредитното писмо на принца, без да достави стоката. Каквото и да стане, трябва да открием това писмо.

Не исках да обсъждам и един друг въпрос, чийто отговор скоро

сяхме да узнаем – дали Макри ще бъде допусната в околностите на Езерото. Каквото и дух пазител да охраняваше тези места, едва ли бе свикнал с присъствието на същества, в чиито жили си дават среща оркска, елфическа и човешка кръв. Посъветвах Макри да се усмихва непрестанно и да си мисли само за хубави неща. Казват, че това се харесвало на феите.

Навлязохме в суха безводна местност. Земите около града са снабдени с иригационна система, която се подхранва от реката, но тук водата е дефицитна. Основната причина вероятно е недалновидното използване на почвата от селяните, довело до нейното изтощаване. Малко понататък теренът взе да става хълмист, по-често се срещаха дървета и храсталаци. Тук падат повече дъждове, отколкото в крайградските райони. Веднъж Астрат Тройната луна ми обясни причината за това, но съм я забравил. Вече виждахме гората на хоризонта. Вдигнах глава към небето. Не се чувствах никак добре тук, на откритото. Свикнал съм си с града. Освен това бях поотвикнал да яздя и задникът ме болеше. Макри яздеше без седло, като истинска варварка, каквато е всъщност. Изглежда, горещината не ѝ пречеше, въпреки ризницата от метални халки, която бе навлякла. Секирата ѝ бе окачена на седлото, а двете ѝ саби бяха кръстосани на гърба ѝ. И двамата носехме леки шлемове.

След още два завоя доближихме гората.

– Никога не съм била в гора – неочаквано каза Макри.

Кимнах и в този момент откъм близкия шубрак се зададе Хорм Мъртвешки начело на група от двайсетина оркски воители.

– Май ще скъсим времето за посещение.

Още двайсетина орки излязоха от гората, придружени от неколцина тежко въоръжени човеци. Заобиколиха ни мълчаливо, докато се прокленах за небрежността си и се питах дали ще ми позволят да се срещна с Хорм очи в очи. Едва ли, точно от тази страна на Езерото. Вероятно бе отнесъл дуата и се беше върнал да чака Гликсий или който там щеше да му донесе писмото на принца. Макри си смъкна забралото, хвана сабя в лявата ръка и секирата в дясната и се приготви да си продаде скъпо живота. Аз все още се надявах на преговори.

Хорм се приближи към нас. Лицето му беше мъртвешки бяло, а чертите, макар и нелишени от известна привлекателност, бяха неподвижни, като издялани в камък. Непрогледно черните му очи се впиха в мен. Гъстата му черна коса бе разпиляна по раменете. Въпреки горещината той носеше черно наметало. Аурата му беше толкова могъща, че я усещах като нетърпимо изгарящо присъствие.

Направих се на храбър и кимнах небрежно.

– Здравей, Хорм Мъртвешки. Надявам се, че тук всичко е наред.

– Предупредих те да не ми се мяркаш пред очите.

После настоя да узнае какво ме води насам.

– Едно кредитно писмо, което принцът непредвидливо е дал на Гликсий Драконоубиеца.

– То е за мен, не за теб.

– Съжалявам, Хорм, но просто не може да позволим подобно нещо да ти попада в ръцете. Преторът Цизерий предложи да го откупи срещу солидна сума. – Последното беше лъжа, но просто ми хрумна. Хорм поклати глава. Мислел да си запази писмото на принца.

– Имам други планове за него, Траксас. Нима ме смяташ за такъв глупак, че да не оценя значението му? Кралското семейство ще плаща до края на дните ми, ако иска да си затварям устата.

– Кралят на Тюрай не плаща на изнудвани – отвърнах наперено.

Хорм Мъртвешки се изсмя.

– Освен ако не иска популарите да му видят сметката.

Орките стегнаха обръча още по-плътно. Бяха грозни, ужасно грозни и въоръжени до зъби.

– Траксас, как смееш да ми противоречиш? Ти си един немощен червей.

– И друг път са ми го казвали. Оправям се някак.

Извадих от чантата си малка топка.

– Какво е това? – попита присмехулно Хорм.

– Детска играчка – отвърнах и хвърлих топката на земята. Тя избухна с ярка светлина, последвана от няколко оглушителни трясъка. Конят на Хорм отскочи уплашено. Орките също трябваше да положат усилия, за да овладеят животните си. Двамата с Макри не се нуждаехме от подкана – пришпорихме нашите коне, пробихме си път през линията им и се скрихме в гората преди някой от тях да пусне дори стрела подире ни.

– Умен ход – одобри Макри, когато спряхме да си отдъхнем.

Права беше. Само хитрец като мене можеше да знае, че тюрайските коне са привикнали към градските фойерверки, за разлика от тези на орките.

Забавихме ход, тъй като трябваше да се промушваме под ниските клони. Зад нас се чуваше шум от преследване, но не се бояхме, че ще ни настигнат – шубраците пречеха да се развие висока скорост.

– Колко далече е Приказното езеро?

– На стотина метра.

– И какво ще стане, ако не мога да стигна там?

– Ще се помолим на феите.

Внезапно излязохме от гъсталака и се озовахме на малка поляна, през която ромолеше искрящо поточе. На другия бряг на поточето бе застанал еднорог.

– Стигнахме – казах и скочих от седлото.

– Брей! – възкликна Макри. Еднорогът само ни изгледа с безразличие и се наведе да пие. Присъединих се към него и си наплисках лицето.

– Безопасно ли е?

– Макри, в Приказното езеро всичко е безопасно. Стига да не оставаш през нощта.

Откъм дръвчетата долетяха четири феи. Бяха високи по шест пръста и облечени с яркоцветни дрехи. Запърхаха като пеперуди около лицето на Макри – изучаваха я внимателно. Появиха се още четири, после нова група и накрая Макри се озова в плътното обкръжение на сребристокрилите феи. Те започнаха да кацат върху раменете ѝ и да се разхождат по ръцете ѝ.

– Май те харесват. Така и предполагам.

Отнякъде долетя тъжният стон на флейта. Сега вече бяхме извън обсега на орките. Колкото и да е странно, бяхме забравили за тях и за дебнешата ни опасност и се любувахме на феите и еднорога.

– Това място е чудесно – възкликна Макри и си свали ризницата.

Аз бях на същото мнение. Бях изненадан от себе си – смятах, че съм станал непоправим циник.

– Това пък какво е? – попита Макри, когато на поляната се показва получовек-полукокон.

– Кентавър. Доста интелигентен, твърдят мнозина, сред които и самият Ласцивий.

Кентавърът се доближи. Също като останалите вълшебни същества той, изглежда, не се притесняваше никак от нашето присъствие. Спря пред Макри и плъзна поглед по извивките на тялото ѝ. Макри смутено запристъпва от крак на крак.

– Не се ли нагледа? – попита го накрая, изгубила търпение.

Феите пригнаха.

– Извинете – поклоних се кентавърът. – Силата на навика.

И понечи да си тръгне, но аз си спомних защо съм тук.

– Почакай малко – спрях го. – Дошли сме да търсим няколко чувалчета дуа.

Кентавърът се намръщи и ме изгледа.

– Забранено е да се носят подобни неща край Приказното езеро.

– Зная. Тъкмо затова бихме искали да ги отнесем.

Разказах му накратко историята, като се опитах да подчертая, че двамата с Макри сме на страната на реда и закона.

– Законът и редът на вашия град не значат нищо тук.

– Но ние вярваме в мира и любовта – отвърна Макри, което прозвуча странно от устата на жена, въоръжена с бойна секира и две саби и Бог знае колко метателни звезди и ножове. Да си призная, дори аз останах изненадан от думите ѝ. Вярно е, че кентаврите се придържат към философията на любовта и ненасилието, а същото важи и за феите. Бяха се събрали около Макри като пчели на медна пита, разхождаха се по раменете ѝ и се заплитаха в къдриците ѝ. Очевидно вече я бяха обикнали. Макри сияеше щастлива като елф на дърво. Мен феите въобще не ме забелязваха.

– Ще ви донеса чувалчетата – обеща кентавърът и се представи: казал се Тавър. – С радост ще се отървем от тях. Макар да не можахме да им попречим, никак не харесахме хората, които ги донесоха. Те бяха приятели на орките.

Заобиколихме езерцето, от което надничаха млади и красиви голи водни духове, и си помислих, че ако бях с двайсет години по-млад, щях да скоча при тях. От другата страна започваше гъста дъбова гора. В нея беше толкова прохладно, че ми се дощя да се изтегна на тревата и да заспя. Прогоних тази мисъл – приближаваше пладне, а имяхме още доста работа. Трябваше да сме далеч оттук преди свечеряване.

– Малко остана – казах на Макри с надеждата да я успокоя. – Вземем ли чувалчетата, ще ги разменим за бележката с Гликсий.

– Ами Хорм?

– Не зная. Все ще измисля нещо.

Водени от Тавър, заобиколихме Езерото и спряхме до едни храсталаци, под които бяха скрити шестте чувалчета. След това кентавърът си тръгна – имал среща с дриадите. Едва не го разцелувах. Благодарение на него бяхме на крачка от решението на задачата. Сега вече разполагаме със солиден коз, срещу който да получим кредитното писмо. Феите все така пърхаха по Макри, докато товарехме чувалчетата на конете.

– Как ще се измъкнем оттук? – попита тя. – Нямам нищо против да си премеря силите с четирийсет орки, но не мога да обещая, че ще ги избия всичките.

– Разочаровах ме. Щом не могат да влизат навътре, бихме могли да се спотайваме в крайнините на гората и да ги нападаме поотделно.

Когато избиеш достатъчно, ще побегнем.

Макри извади няколко метателни звезди.

– Ами да, ще ги поваляме от разстояние. Но не смятай, че орките са тъпащи. Усетят ли какво става, ще се отдалечат.

– Да имаш по-добра идея?

– Не.

– Значи не ни остава друго освен да опитаме.

Върнахме се на поляната. Конете ни си приказваха нещо с два кентавъра. Чувствах се странно, заобиколен от толкова много безгрижни същества, след като извън гората ни дебнеше смъртоносна заплаха. Прокрадناхме се до края на Езерото. Проснах се по корем и запълзях напред, опитвайки се да открия линията на часовете. Но от орките нямаше и следа.

– Странно. Вероятно чакат извън гората, там, където се пресичат пътищата.

– Познавам добре гората – отвърнах. – Можем да излезем от северния край, който е достатъчно далеч от кръстопътя. Ще се приберем в Тюрал още преди да са ни надушили.

Бях малко изненадан от непредвидливото поведение на един инак толкова опитен воин като Хорм Мъртвешки. Вероятно твърде честата употреба на два бе притъпила остротата на интелекта му. Върнахме се при ручей и феите посрещнаха радостно Макри. Изглежда, много се забавляваха с нас, както и кентаврите. Върнал се от срещата си, Тавър си позволи няколко комплимента за тялото на Макри, но внезапно спря, завъртя тревожно глава и задуши въздуха. Усетих, че ще стане нещо лошо.

– Какво има? – попита Макри.

– Хорм Мъртвешки иде насам.

– Хорм не може да влиза тук!

Вдигнах ръка, за да засенча очи от заслепяващото слънце. Високо над езерото се рееше зловец силует. И се спускаше. Грамадните му криле плющяха във въздуха. Кентаврите зацвилиха. Феите почнаха да пищят и отлетяха при дърветата, а водните духове се скриха в Езерото. Хорм Мъртвешки и още трийсетина орки се спускаха право към нас, възседнали дракон. Истински боен дракон. Не от онези малките, дето ги държим в Кралския зоопарк, нито пубертетите, с които се бе сражавала Макри като гладиатор. Това си беше чистокръвен оркски боен дракон, покрит със зластичочерни люспи, с грамадни заострени нокти и бълващ пламъци. Най-ужасното създание, което бях виждал, се носеше

право към нас.

– Боеен дракон – казах на Макри. – Не зная как Хорм се е сдобил с него, но очевидно смята да пробие защитата на Езерото.

Макри стоеше разкрячена, стиснала секирата.

– Аз съм се била...

Драконът се снижи още.

– ...но онези бяха доста по-малки – призна тя. – Вие с Гурд убивали ли сте дракони през войната?

– Да. Но не толкова големи, а и приспиващото заклинание ни даваше няколко секунди преднина. Но тук, край Приказното езеро, не можеш да използваш магия.

– Странно защо някои неща са недостъпни тъкмо когато най-много се нуждаеш от тях.

– И аз съм го забелязал.

Драконът описа нов кръг и забелязахме, че е с шлем с решетка пред очите. Вече чувахме ясно свирепите крясъци на Хорм и ордата му. Драконът се удари в защитното поле на Езерото и избухнаха искри. Чудовището изпищя и от ноздрите му бликнаха огнени струи. Един от орките падна от гърба му, но останалите се държаха здраво. Драконът се засили и направи нов опит да пробие бариерата. Пищеше и се гърчеше, и удряше въздуха с грамадните си криле. В небето изригнаха огнени стълбове, Езерото кипна от експлозиите. С един последен ослепителен блясък горската бариера се предаде. Исполинското златисто туловище се удари в земята и остана да лежи там зашеметено. За момент се възцари тишина, после от дима изскочиха орки и с бойни крясъци се втурнаха към нас.

Обърнах се да побягна, но видях, че Макри не смята да мърда от мястото си. Изругах и я сграбчих за ръката.

– Няма да бягам от орките два пъти в един ден – викна тя, стисна секирата и спусна забралото на шлема си. Никой от нас нямаше време да си сложи бронята и по тази причина Макри посрещна нападателите облечена само с тясната верижна препаска и шлема, докато аз бях по риза и непрестанно се молах да не видя как от корема ми шръква стрела.

И тогава се случи нещо изумително. Откъм гората се показа широка фаланга от приказни същества, готови да се бият до смърт, но да защитят Езерото от омразните орки. Кентаври, еднорози и дриади, въоръжени с копия и тояги, летяха право към орките. Въздухът се изпълни с разярени феи, а на гърбовете на кентаврите имаше мънички зловещи същества, които мятаха стрели и къси копия.

Битката започна. Обитателите на Езерото плюс моя милост и Макри срещу трийсетина оркски воители и могъщия Хорм. Слава на Бога, че драконът беше зашеметен. Въздухът отново се разцепи от светкавица, когато Хорм се опита да пробие със заклинания антимагичното поле. От върховете на пръстите му бликнаха ослепителни струи светлина, достатъчно силни, за да разпръснат кентаврите, но не и за да сеят смърт. Размахвайки бясно сабите си, орките се мъчеха да си пробият път през плътния кордон, но макар да нанасяха известни поражения, накрая бяха принудени да отстъпят от еднорозите и кентаврите, а феите, които кръжаха над тях, им плюоха в очите и ги бодяха с мъничките си шпаги.

Макри си проправяше път към водача на оркската гган – грамадно същество с две огромни саби, което пришпорваше подчинените си с пронизителни крясъци. Аз пък бях притиснат от двама орки към дънера на едно дебело дърво. Успях да поваля единия, а вторият падна прободен от еднорог миг преди да прободен мен.

Хорм Мъртвешки не беше от онези магьосници, които бягат точно в кипежа на битката. Щом забеляза, че орките отстъпват, той заряза усилията да направи действаща магия, извади сабята си и я размахна. С първия удар отсече главата на един от кентаврите, с втория повали най-младия от водните духове. Забелязах, че от водата се подаде втори дух и бързо изтегли раненото си другарче към Езерото.

Силите на Приказното езеро значително превъзхождаха по численост тези на орките. Започнахме да ги обкръжаваме и ги накарахме да отстъпват към лежащия в безсъзнание дракон. Битката ставаше все по-свирепа. За момент съществата от Езерото трепнаха пред посгъстените редици на противника и изходът на сражението сякаш увисна на косъм. Но точно тогава Макри посече един оркски воин, което й даде възможност да се нахвърли право върху водача. Грамадният орк я посрещна с цяла тирада чуждоземски проклетия и размахна двете си саби. Макри парира ударите му със секирата и без и за миг да му остава длъжна в словесния двубой, сцели металния му шлем. Кентаврите зацвилеха победоносно и се хвърлиха в атака, въртейки над главите си тояги, а феите подновиха опитите си да обръкват противника, като бръмчаха смело пред лицата на разярените орки.

Това последно усилие беше достатъчно. Веригата на орките се огъна, отбраната им се срива и те бяха подложени на жестока сеч. Целият облян в кръв, Хорм Мъртвешки виеше от неистов гняв, докато полагаше отчаяни усилия да задържи едновременната атака на Макри и един кентавър. Събрал в един последен мощен изблик всичките си резерви от

магична енергия, той произнесе някакво демонично заклинание и въздухът около него засия – магията се бореше със заглушаващата аура на Приказното езеро. Хорм кресна отчаяна команда на дракона и чудовището внезапно се надигна и нададе оглушителен рев. Макри се втурна към магьосника, но преди да успее да го стигне, той се изкатери по хлъзгавия гръб на дракона и му заповяда да полети. Грамадните криле се разтвориха и люспестото туловище се издигна над земята. Разярена, че плячката ѝ се изплъзва, Макри бръкна в торбата си, замахна и хвърли една от метателните звезди. Хорм изпищя от болка и се хвана за крака, но не падна от дракона. Последва още една ослепителна светкавица, когато драконът прониза защитната сфера на Езерото, оставяйки зад себе си трийсет мъртви орки и неколцина ранени от наша страна.

Победата беше наша. Траксас и Макри бяха надделели над Хорм и дракона. Никой нямаше да ми повярва, ако го разкажех във „Възмездяващата секира“.

22.

Бях изморен до смърт. Едва се държах на крака. От доста време не бях участвал в подобна битка. Седнах на тревата, а през това време кентаврите се заеха да изтеглят ранените към водата. Когато видях първата от ранените дриади да се показва от Езерото без капчица кръв по голото си тяло, осъзнах, че Приказното езеро притежава целебни свойства.

Макри също беше ранена на две-три места, освен това зла оркиска ръка бе изтръгнала обещата от носа ѝ.

– Дявол да ги вземе! – изруга тя и потръпна от болка.

Тавър крачеше с гордо вдигната глава. Изглеждаше доволен от себе си.

– Страхотна битка – обяви той, после изтича до Езерото и донесе купичка вода, с която се зае да мие раните на Макри. Мисля, че на няколко пъти пръстите му се увличаха към места, където нямаше кой знае какви поражения, но по-важното беше, че кървенето спря и Макри взе да се възстановява направо пред очите ми.

– Имаш здраво телосложение – похвали я Тавър. – И чудесно тяло. Смяташ ли да останеш?

– Защо? За да полудея ли?

– Хората полудяват. Но съм сигурен, че жена с такъв необичаен произход ще е в пълна безопасност.

– Чу ли, Траксас? Жена с необичаен произход.

Изсумтах. Всичко това взе да ми писва. Все пак Макри отклони предложението на Тавър – каза му, че трябва да се връща в града. Кентавърът изглеждаше разочарован.

– Пак да дойдеш – покани я той.

– И ние те обичаме – добавиха феите: отново бяха накацали по раменете ѝ. Приятна разходка до Приказното езеро и смъртоносна битка – всичко това в един ден. Макри изглеждаше особено доволна, че бе повалила водача на орките.

– Познавах го от времето, когато бях робиня – каза ми тя. – Още оттогава ме сърбяха ръцете да му светя масълцето.

Може да прозвучи нескромно, но пих доста вода от Езерото. Макри обяви, че не била опитвала по-освежаваща напитка. Не бях на същото мнение.

– Тука нямате ли бира? – обърнах се към Тавър, докато оседлавах

конете.

Той ми намигна.

– Не точно, Траксас. Но имаме медовина.

Медовина. Алкохолна напитка от пчелен мед. Не ми беше от любимите, но нима имах избор? Приех манерката от Тавър, а след това дойде време да се сбогуваме с всички приказни същества. Благодариха ни, че сме защитили Езерото и че вземаме чувалчетата с дуа.

– Пак да дойдете – повтори Тавър. Не откъсваше очи от Макри.

Тя му помахаша за сбогом.

– Макри, изумен съм как те приемат тези същества, като се има предвид, че в нашия град гледат на теб с презрение – казах й, докато се отдалечавахме.

– Да, кентавърчето много ме хареса – съгласи се Макри. – Феите също. И теб май те харесаха: видях две-три да ти кацат на шкембето.

– Щото е удобно за припек.

Надигнах манерката и гаврътнах малко медовина. Беше възсладка, не чак неприятна, но с радост бих я заменил за бира.

– Трябва да внимаваш – каза Макри. – Чака ни доста път. Не искам да паднеш от коня.

– Уф! – Махнах с ръка и пак надигнах манерката. – Доста ще ми трябва от това, за да ме повали.

Докато стигнем средата на пътя, вече се бях надрънкарал до козирката. Изглежда, медовината на Тавър беше по-силна, отколкото очаквах. Когато подминавахме една ферма, извадих сабята и изкарах няколко бойни песни към публиката – работници в полето. Те се изправиха, прихнаха и ни замахаха. В този момент почувствах непреодолима умора и се строполих от коня. Точно докато падах, нещо извистя над главата ми и се заби със звън в едно дърво от другата страна на пътя. Звукът ми беше познат.

– Какво беше това?

– Стрела от арбалет – отвърна Макри.

Хрумна ми, че ако не се бях напил и не бях паднал точно в този момент, щях да съм мъртъв.

Изправих се. Стрелата се беше забила дълбоко в дървото. Макри скочи от коня, измъкна сабята си и се огледа. Аз също извадих своята и направих отчаян опит да се посъвзема.

От горичката вдясно се показва тъмна фигура с арбалет в ръка и тръгна към нас. Носеше копие. Острието му сочеше право в гърдите на Макри. Беше висока жена, облечена с най-обикновени дрехи, с късо

подстригана коса и множество обеци.

– Траксас, ти си едно пияно муле – презрително каза непознатата.

– Приятелка ли ти е? – попита Макри, готова да се хвърли в бой.

– Никога не съм я виждал.

– Грешеш. Само че тогава изглеждах другояче. А ти щеше да си един мъртъв бивш следовател, ако не беше паднал от коня.

Тя се изсмя надменно.

– Но сега ще го поправим.

Усетила, че Макри се готви да скочи, непознатата насочи арбалета към нея.

Все още не можех да си изясня какво става. Сарина Безпощадната се беше превърнала в жената със смъртоносното оръжие? Проклех се, че съм изпил толкова много медовина в толкова неподходящ момент, и разтърсих глава.

– Какво искаш?

Тя ме изгледа с безизразните си очи, черни и студени като оркско сърце. Но това не бе жената, която помнех.

– Смъртта ти ще е добро начало, пиянищо. Но това може да почака.

Първо бих искала да получа чувалчетата с дуа.

Черните ѝ очи се преместиха към Макри.

– Феите те харесаха – подметна тя. – Странно. С мен не беше така.

– И с мен също – изръмжах. – Вероятно са подушили ужасния ми нрав. Тъй че махай се от пътя ни.

Сарина извади нещо изпод наметалото си.

– Мисля, че се надяваше да размениш дуата за ей това?

Беше кредитното писмо на принца, но Сарина, изглежда, не кипеше от ентузиазъм да влиза в преговори.

– Реших, че ще е най-добре да задържа писмото и да взема пратката – каза тя. – А сега ми я предайте. Знаете, че ме бива с арбалета. Животът и на двама ви е в ръцете ми. А както вече знаете, животът на другите не е от нещата, на които държа.

Тя се изсмя.

За съжаление Макри не беше от хората, които да позволят някой да се държи с тях така безкомпромисно. Нито гордостта ѝ, нито, ако мога така да се изразя, изпълненото ѝ с бойни подвизи и победи минало, биха допуснали подобно нещо. Усещах, че се готви да предприеме нещо – или щеше да се хвърли върху Сарина, или да метне по нея една от звездите си. Това никак не ми се нравеше. Сарина Безпощадната бе доказала неведнъж уменията си с арбалета и не бях сигурен дали няма да повали

Макри преди моята храбра защитница да успее да я докопа.

Внезапно се почувствах страшно изморен. Може би беше от схватката с дракона. Или просто бях прекалил с медовината. Реших да взема нещата в свои ръце преди да е станало късно. Все още помнех приспиващото заклинание. Можех да омая Сарина преди да простреля някого от нас. Едва не залитнах от умора, но поех дъх и произнесох словата на заклинанието. Макри ме погледна смаяно, после подгъна колене и тупна на пътя. Разбрах, че пак съм объркал всичко. Но това последно усилие бе изчерпало силите ми напълно. Залитнах и видях земята да лети към лицето ми. Последното, което чух, преди да изгубя съзнание, бе подигравателният смях на Сарина.

23.

Над мен се беше навел елф. Познах го – беше Калис. Размахваше пред носа ми листенце лесада. Вероятно правилно бе предположил, че съм се напил. Взех листенцето, съдвках го и се изправих. Макри все още спеше на тревата. Джарис бе уловил конете ни и ги водеше за юздите.

– Какво стана? – попита Калис и прилекна до Макри. Не отвърнах. Калис ми обясни, че когато се появили на сцената, някаква висока жена товарела нещо на коня си.

– После си тръгна. Да не е бил Воалът? – попита той.

– Не. Друго е, но е свързано с вашия случай – добавих, за да не си помисли, че съм ги забравил. Изругах мислено. Сега вече всичко се беше объркало още повече. Сарина Безпощадната държеше писмото и пратката. Добре че елфите се бяха появили навреме, иначе тя сигурно щеше да се поупражнява върху тялото ми с арбалета. Едва сега се зачудих какво всъщност търсят тук елфите. Попитах ги.

– Ами... теб търсехме – обясни Калис. – Гурд, кръчмарят от „Възмездяващата секира“, ни каза, че си тръгнал да търсиш Хорм Мъртвешки, и ние решихме да ти помогнем. Дори в Земите на елфите Хорм се слави с лошата си репутация.

Макри внезапно се събуди и скочи с гневно ръмжене и със сабя в ръка. После се огледа сконфузено, учудена, че не вижда врага. Осъзна какво е станало и това само я разяри още повече. Елфите зяпаха втрещено, докато тя ме обсипваше с обвинения заради глупавата ми постъпка – да поваля нея, а не Сарина с единственото заклинание, на което съм способен.

Не знаех какво да кажа в своя защита, така че бях принуден да я слушам, докато разказваше как първо съм се напил, а после съм се показал колкото глупав, толкова и некомпетентен.

– Срещала съм в гладиаторските тунели троли, но дори те са по-умни от теб! Бил си първа колесница, а? Сарина щеше да те направи на решето, ако не бяха се появили елфите. От теб има толкова полза, колкото от еднокрак гладиатор. Да ме приспиш пред лицето на врага! Никога няма да го преживея! Свършена съм, да знаеш! Следващия път, когато ти трябва помощ, не ме търси, защото за теб съм заета!

След тези думи се метна на коня си и отпраши, без да каже и думичка на двамата елфи. Те ме погледнаха въпросително.

– Много избухлив характер – обясних и магнах безгрижно с ръка. – Приема дребните несполуки прекалено навътре.

Върнах се в Тюрай с елфите. Бяха доста учудени, че един прочут магьосник-следовател като мен може да обърка заклинанията и да приспи по погрешка спътницата си, но след като обясних, че Сарина е могъща магьосница и че вероятно е променила посоката на заклинанието ми, изглежда, се успокоиха.

На следващата сутрин се събудих в прегръдката на най-ужасния махмурлук, който бях изпитвал. На всичко отгоре бячите на Братството отново чукаха на вратата за пари, а в града кипяха размирици. Отвратителен начин да се започне денят.

– Утре е последният срок за парите – припомни ми Карлокс.

– Хубаво – изръмжах. – Ще ги имате. Стига дотогава да не ви смачка Приятелският кръг.

Карлокс се озъби – това хич не му се хареса.

– Ще им видим сметката. И на теб също. Не платиш ли утре, кажи си молитвата.

Затръшнах вратата.

Вярно, че не си бях казал сутрешната молитва, но това не попречи на Дерлекс да ме навести веднага щом сутрешните улични стълкновение поутихнаха. Слънцето печеше яростно и нещастникът целият бе плувнал в пот под дебелилото си расо. Ала въпреки това отказа предложението ми да го почерпя с бира. Обясни ми, че всяка сутрин тръгвал на обиколка при заблудените овци. Макри дойде откъм кухнята и тъкмо щеше да каже нещо по мой адрес, когато го видя и изчезна. Дерлекс се намръщи.

– Отпусни се, отче. Няма нужда да се измъчваш всеки път, когато видиш Макри.

Той се извини малко сконфузено, но все пак призна, че Макри го карала да се чувства неудобно.

– Сигурно е заради оркската кръв.

– Тя има и човешка кръв. И елфическа също. Много интересна душа. Защо не опиташ да я квараш в Правата вяра?

Той ме погледна смутено.

– Не мисля, че имам право да се опитвам. Богохулство е да се преподава Правата вяра на орки... макар и само четвъртина... Това си е чиста ерес.

Изсмях се и го посъветвах да не се безпокои. Макри не гореше от желание да бъде приобщена към вярата. Поприказвахме си още малко и той си тръгна.

Станах и отидох да търся Макри. Намерих я в коридора – тъкмо отиваше да подхване първата смяна. Попитах я какво е искала от мен преди малко.

– Исках да ти кажа, че не желая повече да говоря с теб. Вече не съществувам за тебе, Траксас.

– Макри...

Тя ме заобиколи с вирната глава. Изглежда, все още не ми бе простила за вчерашното.

– На всеки може да се случи! – викнах след нея. После поклатих глава. За какво мислех? Май беше нещо важно. Църквата на Правата вяра. Да, но какво?

Взех си халба бира и парче сушено месо и седнах да обмисля въпроса. Защо всъщност бе дошъл Дерлекс? В Тюрай имаше много хора, които се нуждаеха от помощта му много повече. Всъщност през последните дни той наистина бе зачестил да ме навещава. А преди го зървах най-много веднъж в годината. Защо Църквата изведнъж проявяваше такъв интерес към мен?

В паметта ми изникна нещо, което, макар и подсъзнателно, не ми бе давало покой. Пазаз, пазачът на дракона. Той бе споменал, че не е говорил с никого освен с епископ Гзекий. Според Пазаз Гзекий правел опити да го обърне в Правата вяра.

– Но това е невъзможно! – промърморих. – Дерлекс току-що ми каза, че да се проповядва Правата вяра на орк е равносилно на богохулство и ерес. Значи не това е правил там епископът. Едва ли би се изложил на обвинения в ерес само за да проповядва на някакъв си пазач на дракони. Другите епископи нямаше да му го простят.

Скочих и ударих с юмрук по масата. Макри ме изгледа с леден поглед.

– Това е! Точно затова Дерлекс се навърта наоколо. Епископът го е пратил да ме шпионира. Защото Гзекий търси Воала! Не само той, но и Църквата! Кралската фамилия е присъствала на някаква специална церемония, когато са изкормили дракона. Кое то означава, че епископът е знаел съвсем точно момента, когато зоопаркът ще бъде празен. Малко преди това е разговарял с пазача. Не се е опитвал да го обърне в Правата вяра, а е търсел информация. Точно както Дерлекс слухти около мен. В онзи ден Дерлекс беше в двореца, нали заедно се возихме на омнибуса.

Вероятно дори е носел Воала. Всъщност, когато се върнах в къщата на Атилан, там също се навърташе един млад свещеник. Може точно той е да е откраднал пергамента със заклинанието.

Макри ме гледаше ококорено. Слушаше ме внимателно, ала все още отказваше да говори с мен.

Един въпрос не ми даваше мира. За какво ѝ беше на Църквата Воалът? Всъщност имаше цял куп причини. Може би просто щяха да го продадат. Или пък епископ Гзекий щеше да го използва по някакъв начин, за да надвие съперниците си. Гзекий беше амбициозен служител, а и му беше време да става архиепископ. Май всичко си пасваше чудесно. Ако бях прав, Червеният елфически воал бе в ръцете на църковните служители.

– Нищо чудно да е в църквичката на Дерлекс. Да, там е, и аз ще го открия! Свободна ли си довечера?

– Не – сопна се Макри. – Ще уча. Разчитай само на себе си.

После сграбчи парцала и се захвана яростно да търка масите. Появи се Танроуз – носеше голям бут за вечерното меню. Оплаках ѝ се, че Макри ми е сърдита, но тя вече знаеше.

– Ядосана ти е като трол със зъбобол – рече. – Но ще ѝ мине.

– Довечера ми трябва помощта ѝ. Да знаеш какво мога да направя, за да си върна благоволенieto ѝ?

– Подари ѝ цветя – каза тя.

Това ми се стори повече от странно.

– Цветя ли? Защо?

– За да ѝ се извиниш, разбира се.

– Да се извинявам с цветя? На Макри? Искаш да кажеш, че трябва да изляза, да купя цветя и да ги дам на Макри? И да кажа, че съжалявам?

– Точно така.

– Ама ние за една и съща Макри ли говорим? За онази със секирата?

– Това, че умее да върти секира, не означава, че не би се зарадвала на един хубав букет.

– Току-виж ме фраснала с букета.

– Бих се изненадала – отвърна Танроуз и отиде да реже бута.

Помислих, че си е изгубила ума. Цветя за Макри, как ли пък не! От тази мисъл направо ме заболя главата. Точно в този момент се появи претор Цизерий, придружен от самия консул Калий. Виж ти. Напоследък висшето общество бе извърнало светлия си лик към мен.

Цизерий се оплака, че в града царял хаос. Съперничеството между Братството и Приятелския кръг нараствало, а Градската стража губела контрол.

– Посъветвах краля да въведе извънредно положение – рече Калий.
– И да заповяда намесата на армията.

Предположих, че кралят не е харесал предложението. Популарите само това чакаха, за да дадат знак за начало на революция. Част от генералите се подозираха в симпатии към Лодий, така че не се знаеше на чия страна ще се намеси армията.

– Изправени сме пред пълна анархия – оплака се Цизерий. – В този съдбовен момент традиционалистите са длъжни да поемат властта в свои ръце и да спасят града. Успя ли да вземеш писмото?

Признах, че съм се провалил. Не го приеха добре. Предадох накратко събитията от предния ден, но не обясних по какъв начин у Сарина Безпощадната са се озовали и писмото, и пратката два. Въпреки това Цизерий и Калий се ядосаха и стовариха върху нещастната ми глава вината за провала. Консултът дори заяви, че съм бил измислил цялата история за дракона в Приказното езеро само за да замажа положението, и изрази съмнение, че може би аз самият съм продал пратката.

Главата ме болеше, беше ми горещо и ми се спеше. Затова посочих с пръст вратата и им предложих да си вървят. Консултът беше потресен. Беше висш тюррайски чиновник и не беше свикнал да го гонят.

– Как смееш?! – кресна той.

– Защо не? Аз съм свободен човек. Освен това не обичам да ме наричат лъжец. Най-вече когато ме цепи главата. И ще ви кажа, че наистина се постарях. Дадох всичко от себе си, но не беше достатъчно. А сега си вървете.

Цизерий размаха ръце.

– Сега не е време за дребни ежби. Ако Приятелският кръг успее да...

Спрях го с жест. Не ми беше до речи.

– Зная. Принцът и вашият син ще бъдат дискредитирани, вие ще изгубите изборите, популарите ще спечелят и Лодий ще дойде на власт. Това е сценарият според вас. Какво всъщност очаквате от мен?

– Да откриеш писмото! – каза преторът.

– Вече се провалих.

– Тогава опитай пак. Не забравяй, че синът ми е твой клиент. Това писмо ще го прати право в затвора.

Намръщих се. Не ми харесваше начинът, по който Цизерий ми

напомняше, че съм бил „длъжен пред своя клиент“. Щеше ми се никога да не бях чувал за този проклет клиент. Беше ми твърде горещо, за да мога да мисля ясно. Какво щеше да прави Сарина Безпощадната с това писмо? Едва ли щеше да го използва с политически цели. От друга страна, навярно си даваше сметка колко е ценно то за опонентите на краля. Най-вероятното решение бе да го продаде на популарите, а това нямаше да е особено трудно, като се имаше предвид, че сенаторът Лодий бе подкрепян от Приятелския кръг, а сподвижникът на Сарина Гликсий беше тясно свързан с Кръга. Нищо чудно двамата да работеха заедно.

– Все още бихме могли да го откупим, но ще ви струва скъпичко. По-добре да се опитаме да го откраднем. Дали вашите магьосници не биха могли да открият Сарина по аурата? Тя носеше шест чувалчета с два.

– Тас от Източната светкавица провери града, но не откри нищо.

Тас от Източната светкавица бе приел поста на убития Мирий Ездача на орли. Силен магьосник. Щом той не беше успял, никой нямаше да се справи.

Откъм улиците отекна призивът за молитва. С видимо неудоволствие преторът и консулт коленичиха наред таверната и се захванаха да изпълняват религиозните си задължения. Наложих се да се присъединя към тях. Зачудих се дали молитвите ми няма да се сдобият с допълнителна сила благодарение на тази високопоставена компания. Когато приключихме, обсъдихме още някои въпроси и аз им дадох съгласието си отново да потърся Сарина. Тръгнах си, като тупаха праха от коленете си.

Появи се Макри и почна да мете. Отправих апел към добросърдечната й натура, като заявих, че тази вечер наистина се нуждая от помощта ѝ. Тя не отговори и едва не ме измете. Забелязах, че Танроуз ни наблюдава.

– О, по дяволите! – изсумтях и излязох. Баксос, продавачът на цветя, както винаги бе подредил стоката си на ъгъла на „Квинтесенция“. Помислих си, че поне от двайсет години не съм спирал пред сергията му. Направо зяпна от почуда, когато му казах, че искам букет.

– Ей, Рокс – извика той на търговеца на риба от съседната сергия. – Траксас купува цветя!

– Сигур си има приятелка значи – отвърна Рокс достатъчно силно, за да чуе цялата улица.

– А бе още има хляб в теб, Траксас! – обади се Бирикс, една от най-работливите проститутки в Дванайсет морета.

Сграбчих букета, метнах няколко монети на Баксос и побързах да изчезна от сцената, преследван от хихикания и подигравателни подмятания. Бях в отвратително настроение и възнамерявах хубаво да си поприказвам с тази идиотка Танроуз.

Когато влязох във „Възмездяващата секира“, едва не се препънах в Макри и метлата ѝ. Тикнах букета в ръцете ѝ с намерението час по-скоро да се отърва от него.

– Извинявай задето те приспах пред Сарина – успях да смутOLEвля. – Тези цветя са за теб.

Макри се ококори, а аз я заобиколих и си налях бира. Усетих, че някой ме тупа по рамото. Беше Макри – и изпълни няколко странни номера. Първо ме прегърна, после избухна в сълзи и накрая избяга от стаята.

– Какво става пък сега? – Огледах се объркано.

– Извинението ти мина – обясни доволно Танроуз.

– Сигурна ли си?

– Разбира се, че съм сигурна.

– Всичко това е толкова шантаво, че...

– Траксас, сега вече разбирам защо жена ти те е напуснала – дълбокомислено поклати глава Танроуз.

24.

Прекарах целия следобед над халби с бира и приказки с някакъв наемник от север. На път за Тюрай минал през Ньодж и ако можеше да му се вярва, ньоджанците се готвели за война.

– Казаха, че в граничните области се появили мародерстващи групи орки.

Може и да беше вярно, а можеше и да е само прах в очите на нашия крал, за да не мисли, че ще поемат насам. Все някога щеше да се случи, пък и сега имаха предлог – убийството на техния дипломат. И за по-малки неща са се счепквали цели градове.

Дали Църквата не бе замесена в убийството? Например да го е организирил епископ Гзекий? Може би. Нямах други подходящи кандидати.

Макри се върна от следобедните занимания по логика. Изглеждаше умиротворена от букета. Май аз бях първият, който ѝ бе подарявал цветя. Идеята на Танроуз си я биваше, признах неохотно, макар Макри да бе засрамена, задето се бе разплакала, и ни предупреди да не го казваме на никого.

Каза ни, че обстановката навън се нажежавала. На три пъти я спирали и трябвало да си пробива път със сила.

– Следобед имам лекция по математика – добави тя. – Май ще е по-добре да си наточа секирата преди да тръгна. Освен това тази Сарина Безпощадната, изглежда, не е дребната мошеничка, за каквата ми я представяше.

– Е, понаучила се е да стреля с арбалета. Голяма работа. Почакай да се срещнем отново. Предполагам, че ще е скоро, след като консултът иска да я открия. Но ще трябва да почака, защото първи в редицата е Червеният воал. Кое то не е толкова зле, като се има предвид, че нямам представа къде може да е Сарина. Ако Тас от Източната светкавица не може да я открие, какво да говорим за моите способности? Питам се дали Ритий наистина възнамерява да ми отнеме разрешителното, или Ци-зерий го каза, колкото да ме сплаши. Чувала ли си какво говорят – че Ритий смятал да постанови забрана за дейността на вашата женска асоциация?

Макри кимна. Каза ми, че снощи била на събрание, на което се обсъждали последните политически събития в Тюрай.

– Нещата не вървят на добре – съгласи се тя. – Няколко по-важни жени в града вече са подели кампания срещу Ритий, заради враждебното му отношение към нашата Асоциация. Събранието свърши със страсотна караница.

– Нищо чудно. Изглежда, в Тюррай не можеш намери двама души на едно мнение за политиката. Да ти кажа, мечтая си за една малка ваканция.

– Къде?

– Където и да е, стига да не съм търсен от закона. Коего всъщност доста ограничава избора. Как тъй успях да престъпя законите във всички околни градове? Дали да не взема да се преместя на запад и да видя как е Камара?

– Траксас, ти не си от хората, които се предават лесно.

– Зная. Но наистина нямам представа къде да търся Сарина. Ако Тас не може да я открие, не виждам как аз ще се справя. Не съм толкова добър в магиите. Освен това нямам никакво влияние на север от града. А това означава, че съм като с вързани ръце в териториите, контролирани от Приятелския кръг.

В този момент се появи вестonosец с кратко съобщение: „Ако искаш да получиш писмото, ела сам в полунощ на Стадиум Супербиус“. Беше подписано от Сарина.

– Май това опростява нещата – признах. – Изглежда, денят не е чак толкова лош. Довечера ще прескочим до църквата на Дерлекс да приберем воалчето и после ще платя на Сарина за писмото. Ако имам късмет, още утре ще си разчистя сметките с Братството.

25.

– Макри, ходи ли ти се на църква?

– Щом трябва.

Улиците бяха съвсем пусати. Курветините отдавна се бяха разотишли по бордеите и само тук-там се мяркаха спящи бездомници.

Спуснахме се до края на улица „Свети Волиний“, която излизаше на доковете. Отвъд тях тъмнееха мрачните очертания на триремите и кватриремите, които се полюшваха във водите на залива. Гледката ме накара да поспра. За миг си спомних младостта, когато неведнъж бях напуснал Тюрай, за да видя света. От доста време не го бях правил. Какво ли щеше да е, ако вземех кораб за Самсарин или Симсия? Или пък ако хванех на запад? А може би даже още по-далеч – чак до Кастлин? Всъщност май южните острови с техните бели плажове бяха по-привлекателни. Поклатих глава. Твърде стар бях вече за пътешествия. Опасявах се, че ще си остана в този град до края на дните си.

Точно пред нас се издигаше голямата импозантна сграда на църквата „Свети Волиний“, единствената богато украсена постройка в Дванайсет морета. Място, свято дори за наркоманите, но всяко нещо си е до време. Не се виждаше никаква светлинка през църковните прозорци, нито откъм малката къщичка отзад, където живееше свещеникът. Заобиколихме църквата и тук спряхме, защото бях спокоден от колебания. Никога досега не бях разбивал църква и идеята хич не ми се нравеше. Това, че ми е скучно да се моля, не означава, че не вярвам във Всевишния.

Макри забеляза колебанието ми.

– Успокой се. Ако някой ни завари и се наложи да му отсека главата, твоят Всевишен ще е много по-разярен.

Прошепнах едно отключващо заклинание, но нищо не се случи. Не бях изненадан. Макар Църквата да не одобрява магьосничеството, предвидлив човек като Дерлекс би взел известни мерки срещу крадците.

– Заклучваща магия – казах и се хванах на работа. Не ми отне много време. Бях се научил да отварям ключалки малко след като проходих. Дори притежавах природна дарба за това. Влязохме вътре. Макри взе от олтара една от големите свещи и я запали с огнивото. Останах с впечатлението, че поругаването на храма ѝ доставя удоволствие, но не посмях да я питам. Статуите хвърляха зловещи сенки, които приличаха на дебнещи фигури. Очаквах всеки миг да се яви някой от светците и да ни

обвини, задето сме осквернили църквата.

Първо претърсихме олтара, като надникнахме под масичката и в двата сандъка отзад. Не бяхме стигнали далеч, когато ни прекъсна тих шум, който идеше откъм вратата. Макри бързо изгаси свещта и двамата се притаихме зад преградата. Малко след това откъм тунела се зададе бледо сияние. Надникнах внимателно, после опрях устни до ухото на Макри.

– Това е Гликсий – прошепнах. – И още трима.

Скрити зад преградата, ние треперехме от ужас, докато магъосникът на Приятелския кръг претърсваше църквата. Очевидно не бях единственият, който подозираше, че Воалът е бил откраднат от служителите на Правата вяра.

Откъм вратата долетя нов шум. Светещият жезъл на Гликсий угасна и четиримата мъже се спотаиха някъде в далечната страна на помещението. Отново се подадох от нашето скривалище. Този път откъм вратата се приближаваше Ханама със сабя в ръка. Докато я наблюдавах да се прокрадва предпазливо между редовете с пейките, се зачудих какъв интерес може да има Гилдията на убийците към Воала.

Ханама имаше дори по-малко време за търсене от Гликсий. Тя беше прекъсната от шума на поредните среднощни посетители и чевърсто се скри зад олтара, изчезвайки секунда преди Юбакс и петима главорези от Братството да застанат в средата на църквата.

– Ще се разсмея – прошепна Макри.

Метнах ѝ предупредителен поглед, но трябваше да призная, че ситуацията наистина беше смешна. Приличаше ми на някаква глупава комедия.

Отново раздвижване откъм вратата и този път Макри не се съдържа и се изкиска. За щастие новата компания бе достатъчно шумна и гласовете на епископ Гзекий и четиримата курати, вдигнали пред лицата си фенери, заглушиха смеха ѝ. Най-отпред вървеше Дерлекс.

– Къде е? – попита Гзекий и гласът му отекна из църквата.

Дерлекс отключи една странична стаичка. Двамата влязоха и след малко се появиха с голямо парче от нагънатия Воал.

– Чудесно – промърмори епископът.

Чаках напрегнато. Дали някой от тези неканени посетители не бе дошъл тук, за да обере самия епископ? Лично аз не възнамерявах да го сторя, дори ако това би означавало оневиняване на принцесата и успешно приключване на случая. Вярно, щеше да е разочарование, но бях готов да живея с него. По-добре, отколкото да ме изправят в съда по

обвинения в ерес и оскверняване на храма.

Изведнъж задните врати се разтвориха с трясък и в църквата нахлуха четирима орки. Епископът нададе ужасен вик. Орките нямат право да влизат в църквата. Изпъшках, защото знаех какво ще последва, но бях безсилен да го спра. Макри изскочи иззад преградата и се втурна към орките, вдигнала сабята над главата си. Надигнах се и побягнах след нея. Не можех да я оставя сама да се бие с орките.

– Траксас! – извреща Дерлекс.

– Орки! – пищеше Юбакс и с това разкри присъствието на хората от Братството.

Беше лош ден за орките. Двамата с Макри ги ударихме фронтално, а Ханама и хората на Юбакс ги нападناха в тил. Дори куратите се втурнаха да помагат. Скоро орките бяха посечени.

– Оркска отрепка – плюо Макри и изрита последния труп.

– Какво правите тук? – кресна ни епископ Гзекий.

В първия миг не можах да измисля подходящо обяснение. Възцари се напрегната тишина, но не за дълго. Внезапно блесна ярка светлина и всички, освен моя милост, се озоваха на пода. Останах прав, макар и доста изплашен. Ето го предимството да си по-дебеличък – имаш солиден баланс в центъра на тежестта. Откъм страничния коридор се приближаваше Гликсий Драконоубиеца. Вървеше право към Воала.

– Забелязах, че не дойде да се биеш с орките – подметнах, докато го измервах с поглед. След това се наведох и сграбчих Воала от пода.

– Съюзниците идват и си отиват. А сега ми дай това! – кресна той.

– Богохулници! – викаше епископ Гзекий. – Ще си платите за вашата наглост! Вън от моята църква!

Гликсий се хвърли върху мен. Макри изпружи крак и той се просна на пода. Вслушах се в съвета на епископа и побягнах навън, притиснал към гърдите си Воала.

Докато стигна средата на уличката, Макри вече беше зад мен, а Гликсий и главорезите от Приятелския кръг търчаха подире ни.

– Виж! – викна запъхтяно Макри. В другия край на тъмната уличка ни чакаха седем-осем въоръжени мъже.

Сабята на Макри блесна в ръката й.

– Това е капан! – простенах аз.

– Ей, насам! – чух да шепне някой. Познах гласа на Ханама. Внезапно от калдъръма в краката ни се повдигна капак на канал.

Поколебах се. Повторна среща с Убийците из подземията на Тюррай не беше сред най-приятните перспективи за прекарване на свободното

време. Освен това от ума ми не можеше да излезе онзи алигатор. Внезапно нещо заблъска с равномерно темпо по всичките ми сетива. Гликсий Драконоубица бе заобиколил ъгъла и се готвеше да прати върху ни онова ужасно заклинание. Развих светкавично Воала и го метнах върху мен и Макри. Заклинанието се удари в импровизираната защита и се разтвори в нощта, но от изненада Макри се спъна в мен и двамата полетяхме в отвора на канала.

– О, не, пак ли... – простенах аз, докато се надигах от лепкавата кал. Две посещения в каналите под града за толкова кратко време ми се струваха вече прекалено.

– Да вървим.

Навих Воала и побързах след Макри. Над нас отекваха гневни разочаровани крисъци.

Нямах представа къде се намираме. Никога досега не бях попадал в тази част на канализационната система и затова оставих на Ханамата да ни води. Тя носеше малък мъждукащ фенер.

Не бях съвсем сигурен дали трябва да я следвам. В края на краищата нищо не подсказваше, че сме на една и съща страна. Е, поне ме бе измъкнала от лапите на Гликсий. Заклех се, че ако оцелея тази нощ, ще пожертвам всичко, дори сладките часове на халба бира, за да науча няколко подходящи защитни заклинания. Зная, че са много скъпи, но не мога да продължавам да си върша работата, ако всеки път пред мен се изпречват магьосници с подобна мощ.

– Къде отиваме?

– Към брега – отвърна лаконично Ханамата, която се чувстваше тук като у дома си.

– Отваряй си очите за алигатори – прошепнах на Макри.

– Разбрано – отвърна тя и долових в гласа ѝ тревога. Движихме се доста бързо, но тук нивото на калта бе много по-ниско. Внезапно Ханамата спря.

– Близо сме до изхода – обяви тя, след което неочаквано изгаси фенера, приближи се до мен и дръпна рязко Воала. Тъй като го стисках яко, двамата паднахме в калта и взехме да се въргаляме, като всеки се опитваше да надвие. Тя беше по-опитна в ръкопашните схватки, но пък на моя страна бе предимството на тежестта.

– Трябва да се махаме! – прошепна ядно Ханамата. Подърпахме се още малко и чак тогава долових смисъла на предупреждението ѝ.

– Гликсий! – изпъсках аз. – С неговото заклинание...

– Какъв е този шум? – настоя да узнае Макри, когато стените

затрепериха от кънтящи вибрации.

– Прилича ми на наводнение.

– Не може да бъде. Сега е лято.

Миг след това огромна солена вълна ни заля и продължи навътре в тунела, отнасяйки ни със себе си. Вълната ме премятеше, не можех да си поема въздух и подскачах като плъх в капан. Последната ми съзнателна мисъл бе да прокълна Гликсий Драконоубиеца, задето ни бе ударил с подобно нещо. След това изгубих съзнание, споходен от безпорядъчни сцени от досегашния ми безпътен живот.

Когато дойдох на себе си, лежах на морския бряг, проснат по корем като изгърбушен кит. Закашлях се и повърнах десетина галона вода, след което се изправих. Беше съвсем тъмно и едва различавах тялото на Макри наблизо. Докато крачех неуверено към нея, тя се надигна, изблъва погълнатата вода и простена:

– Живи ли сме?

– Само малко – отвърнах. Макри стана и взе да се оглежда. Успокои се чак като видя, че сабите ѝ са наблизо. Имаше ги още от времето, когато се бе сражавала като гладиаторка, и много държеше на тях. Едва сега забелязах, че около пръстите ми се е увило нещо. Откъснато парче от Червения воал. Погледнах го мрачно, изругах и го напъхах в джоба си. Сигурно останалото бе в Ханама. Както обикновено тя вече беше изчезнала. С Воала естествено.

– Не мога да се отърва от тази проклета жена. Пипето ѝ сече като елфически бръснач. Откъде, по дяволите, се е досетила за църквата?

Тръгнахме по брега, но малко по-нататък спряхме учудени. Върху дребните загладени камъчета лежеше Ханама. Когато я приближихме, тя изпъшка. Макри изтича и коленичи до нея.

– Някой я е ударил.

Действително, на главата ѝ зееше кървава рана. Като чу гласовете ни, Ханама бавно отвори очи. Макри сложи главата ѝ в скута си и проми раната с вода от манерката си.

– Макри... благодаря – каза Убийцата. След това я избута и се изправи.

– Какво стана?

– Някой ме удари отзад. Тъкмо повръщах водата от приливната вълна...

– А къде е Воалът? – прекъснах я аз.

Ханама ме изгледа студено, обърна се и тръгна по брега. Изпратих я с поглед, но не си направих труда да я последвам. Нямаше да отговаря

на въпросите ми дори от това да ѝ зависеше животът.

В небето бяха изгрели две от трите луни. Светлината им се отразяваше върху един мокър камък, голям колкото пестника ми. Наведох се и го вдигнах. Беше още лепкав от кръвта. Явно това бе оръжието, с което бяха повалили Ханам. Прибрах го в джоба си и продължихме нататък.

Не след дълго стигнахме едно по-широко място, чиято горна част бе застроена със складове. Беше топло и от дрехите ни се вдигаше пара. Заобиколихме първите сгради и излязохме на тясна уличка, само за да се изправим неочаквано пред Гликсий Драконоубица. Изглеждаше не по-добре от нас – явно водата и него го бе въртяла здравата.

– Ах, вие... – почна той и после се приготви да произнесе проклетото си заклинание. Но нищо не се случи. Силата на заклинанието се беше изчерпала.

Усмигнах се.

– Лошо, Гликсий – рекох и го фраснах в лицето. Ударът беше добър, вложих в него доста злоба и тежест. Той се друсна по задник и останата да седи.

– Биваше си го удара – кимна с възхищение Макри.

– Благодаря.

Най-сетне нещо солидно, след всичките тези магии.

Продължихме по улицата. Досегашната част от среднощната операция беше пълен провал. Имахме уговорена среща със Сарина Безпощадната, но не можахме да стигнем далеч. Още преди да излезем на „Квинтесенция“ бяхме застигнати от три носилки. Отвътре изскочиха дванайсет свещеници и ни заобиколиха. Вярно, че не носеха раса, но затова пък бяха въоръжени със саби и очевидно имаха представа как да ги използват. Предположих, че са от някое специално подразделение на Църквата.

– Епископ Гзекий иска да говори с вас.

Макри сложи ръце върху дръжките на сабите си. Поклатих глава.

– Чудесно. Ние също искаме да се срещнем с него.

Качихме се в носилките и потеглихме по тъмните улици.

Глава на тюрайската църква е архиепископ Ксерий, а под него се подреждат четирима еднакви по ранг епископи. Гзекий отговаряше за Дванайсет морета, макар да не живееше тук, а в просторна вила в Тамлин, където си отдъхваше в хладината на басейна и си похапваше вкусни деликатеси от собствените си рибарници.

Гзекий е едър петдесетгодишен мъжага с могъщо телосложение и посивяла коса. Ужасно е амбициозен, но умее да го прикрива. Но когато

ни въведоха при него, изглеждаше готов да избухне. Без да губи време в предисловия, епископът ме заплаши с арест, разпит с изтезания и продължително пребиваване в тъмницата.

Гледах го спокойно, докато правеше анализ на упадъчната част от тюррайското общество и в частност на моя милост.

– Можете да ме заплашвате колкото си щете – рекох в един миг на затишие. – Но не бих казал, че положението ви е твърде завидно. Съмнявам се, че кралят ще изпадне в умиление, ако узнае, че вие стоите зад кражбата на Воала. Сигурно ще си спомните, че Червеният елфически воал бе предназначен за самия него. Освен това да не забравяме убийството на Атилан. Вашите хора са откраднали пергаментата със заклинанието от градината. Дали те не са видели и сметката на дипломата?

– Как смееш да обвиняваш Светата църква в убийство? – изрева епископът.

– Ами това, че с откраднатото заклинание сте приспали кралския дракон преди да го изкормите? Не е ли достатъчно да седнем на една скамейка на галерата?

Надявах се да постресна малко епископа, но вместо да се разгневи още повече, той неочаквано се засмя.

– Нито аз, нито Църквата сме замесени в открадването на Воала. Дори не знаех къде е, докато Дерлекс не ни заведе. Наистина ли смяташ, че някой ще ти повярва, ако заявиш, че един от свещениците е откраднал заклинанието от градината на Атилан, а друг му е помогнал да заколят дракона?

– Да.

– Не биха го направили, още повече когато обвиненията идат от твоята уста, Траксас.

– Може да не успея да убедя краля, макар че обещавам да се постарая. Но със сигурност ще привлече вниманието на претор Цизерий. Помнете, не само аз ви видях, когато двамата с Дерлекс дойдохте за Воала. Там имаше една представителка на Гилдията на убийците и неколцина членове на Братството и на Приятелския кръг. Орският посланик, изглежда, също е знаел, че Воалът е в църквата, защото тъкмо той е пратил онези воини. И това ако не е цял списък със свидетели. Вярно, нито един от тях не се слави като почтен гражданин, но стигат, за да разпространят съмнението, че вие сте замесен. Ще бъде наистина сензационна новина в „Хрониката“ и голям удар за репутацията на Църквата. Обзалагам се, че сенатор Лодий ще потрие доволно ръце. Зная, че хич не се обичате с него. Как ви бе нарекъл миналата седмица? „Кръвосмучещи

паразити на бедняците.“

Известно време мълчаливо се измервахме с погледи. Пресегнах се и си налях чаша вино. Макри стоеше притихнала в ъгъла и очакваше продължението.

– Не зная за какво ви е потрябвал Воалът. Може би сте закъсали за мангизи или ви се е приискало и вие да си направите стаичка, защитена срещу всякакви магии. Вие сте амбициозен човек, епископ Гзекий. Скоро ще има избор на нов архиепископ. Не сте избраникът за поста, но много ви се иска да го получите. Не бих се учудил, ако точно този пост стои в дъното на вашата игра. А за да планирате действията си, ви е нужна напълно изолирана от подслушване стая. На останалите епископи това никак няма да се хареса. Уверен съм, че ще повярват на моята история.

Епископът бавно вдигна вежди, което вероятно означаваше, че съм го убедил. После даде знак на помощниците си да напуснат стаята. Сипах си още винце. Харесваше ми, беше от добра реколта.

– Къде е сега Воалът? – попита той, когато останахме насаме.

Казах му, че не знам, което бе самата истина.

– Изчезна в канала и сигурно никога вече няма да го открием. А ми трябваше, защото само чрез него можех да сменя обвиненията от принцесата. Затова ме наеха. Останалото не ме безпокои особено. Помогнете ми да разреши този проблем и цялата тази кална история ще си остане заключена в устата ми.

Епископът сръбна от чашата си, преглътна и кимна одобрително.

– Траксас, нима искаш да ми кажеш, че не си търсел Воала?

Поклатих глава.

– Просто вършех работата, за която са ме наели.

Епископът ме изгледа продължително. Очевидно се питаше дали казвам истината. После премести погледа си върху Макри. Не знаеше дали може да ни се довери.

– Траксас, чувал съм да казват за теб, че си честен човек и винаги свършваш каквото ти е поръчано. Може би бих могъл да се доверя на думата ти. Мисля, че е за предпочитане, вместо да наредя да те убият.

Погледнах го изненадано. Явно сведенията за мен идеха не от друго, а от Дерлекс.

– Но как според теб бих могъл да ти помогна да оневиниш принцесата?

Свих рамене.

– Сигурно мнозина в двореца са ви длъжници. Говори се, че и

кралят е сред тях. След като Воалът изчезна, за никого, най-малко за вас, е от полза да се разрази скандал, в който да е замесена кралската фамилия.

Епископът продължаваше да ме гледа замислено.

– Вярно, че имам влияние. Достатъчно, за да разклатя позициите на краля, и повече от необходимото, за да направя живота ти в Дванайсет морета черен. Затова постарай се втори път да не ми се изпречваш на пътя.

И ми махна с ръка да си вървя,

– Какво искаше да каже? – попита Макри, когато се озовахме на улицата.

– Струва ми се, че е съгласен да помогне на принцесата. Е, поне вярвам, че беше това.

Вдигнах очи към звездите.

– Остава около час до срещата със Сарина. Имаме достатъчно време за едно кратко посещение при Астрат Тройната луна. Нуждая се от помощта му по случая, по който работим. Някой е нападнал Ханама и ѝ е взел Воала. Искам да разбера кой е. Освен това се питам дали може да открие Сарина. Тас от Източната светкавица не сполучи, но нищо чудно тя да не се крие, а да е някъде навън. Ако разбера къде е, ще я изненадам и ще ѝ отнема писмото. Не е необходимо да пилеем гураните на Ци-зери, ако можем да постигнем целта си по друг начин.

Погледнах я.

– Всъщност кога вие двете с Ханама станяхте такива приятелки?

– Какво? Ние не сме приятелки.

– Ами! Като гледах как нежно прегръщаше главичката ѝ в скута си... А тя ти вика: „Благодаря, Макри...“ Твърде интимно отношение от една Убийца.

– Хубаво де, какво толкова? – сконфузено измърмори Макри. – Нали я бяха ударили по главата. Траксас, говориш глупости. Единственият път, когато съм я срещала, бе в твоята стая.

Все още не бях напълно убеден, но реших да оставя въпроса така. Тръгнахме към къщичката на Астрат. Беше малко преди полунощ и улиците бяха съвсем безлюдни.

Посещението ни при Астрат се оказа безрезултатно. Не ни се разсърди, че го будим посред нощ, но когато го помолих да потърси Сарина, той каза:

– Не мога да я намеря. Сигурно е напуснала града.

– Невъзможно. След малко имаме уговорена среща.

Магьосникът повдигна рамене и попита дали може да направи нещо друго за нас. Разполагах с парченцето от Червения елфически воал, но не виждах за какво може да ми послужи. Подадох му камъка, с който бяха повалили Ханама, и го помолих да го изследва внимателно.

– Само че ще отнеме време, Траксас. Никак не е лесно да се изтегли информация от камък.

Казах му да се постарее и го попитах дали може да ни услуги с двуколката си.

– Не можеш да я караш из града посред нощ.

– Имам сенаторско разрешение.

– Наистина ли?

– Не, но работя за Цизерий и ще претендирам, че е така. Освен това закъсняваме.

– Кой от нас ще бъде сенаторът? – попита Макри, след като потеглихме с двуколката.

Макри знаеше много добре, че жените не могат да бъдат сенатори. Започвах да си мисля, че всички тия женски срещи не й влияят добре.

26.

Заради предизборните размирици центърът на града гъмжеше от патрули на Градската стража. Носеха се слухове за подготвяни атентати, отлагане на изборите, подкупи и убийства. Говореше се дори, че кралската фамилия купувала наркотици от орките и ги разпространявала сред населението.

Стражите се опитаха да ни спрат.

– По спешна работа на претор Цизерий – извиках аз, без да намалявам, и продължих в галоп към Стадиума. Носех торбата със злато, дадена ми от Цизерий с поръката да не се скъпя и да получа писмото на всяка цена.

Стадиум Супербиус е разположен до градската стена, в източния край на града. Това е грандиозен каменен амфитеатър, вдигнат преди стотина години от крал Варквий, и до ден днешен си остава много важно място. Тук се разпъват пътуващите циркове, провеждат се театрални постановки, религиозни церемонии, гладиаторски битки и – за нещастие на моята склонна към хазарт персона – надбягвания с колесници. Обичам надбягванията. Два пъти в седмицата, по време на тези състезания, амфитеатърът се изпълва с хора от всички прослойки на обществото. Претори, префекти, сенатори, свещеници, знатни дами, магьосници, високопоставени чиновници: всички се смесват в една обща маса, пристигнала да се порадва на ведрия ден и да припечели или изгуби някоя монета. Принц Фрисен Акански е един от ентузиазираните притежатели на колесници и коне за надбягване. Дори кралят понякога присъства. Излишно е да уточнявам, че Стадиум Супербиус привлича и дребни джебчии, а повечето букмейкъри са на служба към Братството и Приятелския кръг.

Слязохме от двуколката и влязохме през централния вход на голямата притихнала сграда. Макри бе взела факла. След като я запали, трептящият ѝ пламък взе да хвърля сенки върху изрисуваните с ликовете на предишни победители в надбягванията стени.

Не се виждаше жива душа.

Извадих парчето от Елфическия воал от джоба си, скъсах го на две и подадох едното късче на Макри.

– Вържи си го на шията.

Макри ме погледна объркано.

– Ако Сарина е тук, значи ще дойде и приятелчето й Гликсий Драконоубиеца. Това парченце ще те защити от заклинания.

– Сигурен ли си?

– Не съм, но си заслужава да опитаме.

Заобиколихме Триумфалната арка, през която преминават победителите в надбягванията. В мрака пред нас лежеше просната фигура. Извадихме сабите и предпазливо продължихме напред. Макри коленичи до тялото.

– Това е Сарина – прошепна тя. – Има подутина на тила.

Първо Ханамата, а сега и Сарина. Някой се стараеше да ми облекчи живота. Наоколо нямаше жива душа, но до стената зърнах малка купчинка бял прах. Пресегнах се, пхнах вътре пръст и опитах вкуса му.

– Дуа. Изглежда, Сарина е носела чувалчетата, когато са я нападнали.

Макри също пхна пръст в купчинката и опита праха. Не ми се вижда толкова необходимо, но премълчах. Коленичих и се заех да претърсявам Сарина.

– Писмото може още да е у нея. Какъв смисъл да плащаме за него, ако не е необходимо?

Цицината на главата й беше огромна и бях готов да се закълна, че ще прекара доста време в безсъзнание, но за моя изненада Сарина внезапно отвори очи. На всичко отгоре ме сграбчи за плитката и я дръпна толкова силно, че изпищях от болка и се претърколих в праха. Сарина скочи и приклепна, готова за смъртоносна схватка. Изглежда, не обръщаше внимание нито на раната си, нито на факта, че допреди съвсем малко бе лежала просната на земята.

– Да не си си изгубила арбалета? – попитах с ехидна усмивка и без да я чакам, се хвърлих в атака. Като опитен уличен боец замагнах с лявата и я ударих с дясната ръка. Поне така бе на теория. Сарина избегна и двата удара и ме изрита в ребрата, като отново ме прати в унизително положение в праха. Надигнах се, малко изненадан от тази промяна в събитията. Втурнах се, намислил да й надвия с маса, но Сарина направи някакво бързо движение, което така и не можах да проследя, тъй като за трети път се озовах на земята. Този път ужасно се разярих, защото зърнах с крайчеца на окото си Макри, която вместо да ми помогне си стоеше кротичко настрана и се кикотеше. Извадих сабята. Сарина измъкна малък нож. Започнахме да се обикаляме, но все не ми се удаваше подходящ случай. Не разбирах какво става. Действително при предишната ни среща Сарина не бе показала и малка част от забележителните си

способности за ръкопашен бой, които демонстрираше сега. Как по дяволите бе изучила всичко това?

Разменихме си по няколко удара. Започнах да се задъхвам. Последните двайсет и четири часа бяха пренаситени с твърде много тичане и удряне за изнеможялата ми душа. На всичко отгоре не бях ял и спал. Горещината бе направо непоносима. Реших да приключвам и се метнах към Сарина с яростен вик, но тя само отскочи и ловко ме препъна. Следващия път, когато се надигнах, се обърнах към Макри.

– Ще престанеш ли да се хилиш като евнух в бордей? Имам нужда от малко помощ.

– Нали ми каза, че когато отново я срещнеш, ще я гониш чак до градските стени? Просто ти давам възможност.

Изгледах я намръщено, после подхванах поредната атака. Сега щях да ѝ покажа коя е най-бързата колесница в града. Сарина парира удара ми с малкия си нож, след това ме прасна толкова силно с ръба на дланта си, че отлетях чак до стената и се свлякох обезсилен.

Но преди Сарина да ме довърши, Макри най-сетне реши, че се е забавлявала достатъчно, и застана пред мен със сабя в ръка.

– Траксас ми каза, че не можеш да се биеш – рече тя на Сарина.

– Е, поне преди не можеше – рекох, докато се надигах.

– Изкарах три години в манастира за бойни изкуства Квалир – каза Сарина със загадъчна усмивка.

– Предполагам, че не си изучавала религия – изпъсках, докато се борех да си поема дъх.

– Не. Само бойни умения. Беше ми омръзнало все да ме побеждават. Сега вече никой няма да го прави.

– Не изглеждаше в цветущо здраве, като те открихме.

– Някой се прокрадна зад мен – обясни тя. – Странно, защото не е толкова лесно.

– Може да е бил приятелчето ти Гликсий Драконоубиеца – ако вече не си му необходима.

Тя поклати глава.

– С Гликсий вече не сме приятели. Хорм и Гликсий ме измамиха. След като им прочистих пътя с моя арбалет, решиха да ме отстранят от операцията. Изглежда, не им се нравеше идеята да делят на три. Особено ако третият партньор е жена. – Тя повдигна рамене. – Толкова по-зле за тях, защото го предвиждах. Гликсий не може да е човекът, който ме повали. Той вече и чаша не може да прекатурне. – Тя се огледа обезпокоено. – Коня ми го няма. И чувалчетата. – Пъхна ръка под наметалото

си и извади писмото на принца. – Но все още имам това. Ще ви струва десет хиляди гурана. Освен ако не поискате да ми го вземете насила.

Премълчах. Последната идея не ми се понрави.

– Е, очаквам предложения – подкани ни тя.

– Предполагам, че това писмо е мое – чу се глас.

От мрака се показа висока фигура, загърната в наметало в цветовете на дъгата. Беше Гликсий Драконоубица. Той ме изгледа с нескрита омраза и подметна:

– Мисля, че търсим едно и също нещо.

Изсумтях нещо в отговор.

– Губиш си времето, Траксас. Писмото е мое.

– Изглежда обаче ти се е изплъзнало.

– Не очаквах, че Сарина може да ме предаде.

Обърнах се към нея.

– Какво ще правиш сега? Едва ли познанията ти по бойно изкуство ще са достатъчни да задържиш Макри, Гликсий и мен.

Сарина се засмя презрително. Трябва да призная, че бях впечатлен от хладнокръвието ѝ.

– Погледнете се каква завидна двойка сте. Един затлъстял впиянчен бивш следовател и до него магьосник, обвързал се с измета на града. – Тя вдигна писмото. – За шантажирането на принца. Начална цена десет хиляди гурана. Кой ще предложи повече?

Гликсий обаче нямаше никакво намерение да наддава. Той вдигна ръка, готов да я удари със заклинание. Секунди след това се просна на земята и взе да се оглежда объркано. Заклинанието се бе стоварило обратно върху него. Откъм сянката на арката изплува още една фигура, също загърната в подобно наметало.

– Кой е пък това? – попита Макри.

– Тас от Източната светкавица – отвърнах. – Изглежда, най-сетне дворецовата охрана е решила да се намеси.

Очаквах, че Тас ще изтръгне писмото от пръстите на Сарина и най-малкото ще я запрати към стената с някоя могъща магия. Вместо това той бавно пристъпи до нея и я целуна по бузата. С Макри се спогледахме изненадано.

– Нищо чудно, че не можа да я намери. Двамата са съюзници.

– Точно така – кимна доволно Тас.

– Какво става с тия тюрайски магьосници? – възмутих се аз. – Или са пристрастени към дуата и пиячката, или са станали престъпници.

– Този Тас... по-силен магьосник ли е от теб? – попита тихо Макри.

– Като тигър, сравнен с плъх. Не се опитвай да го ядосаш. Забрави ли какво се случи с Мирий Ездача на орли?

– Не чух – ще наддавате ли? – припомни ни Сарина.

Предложих ѝ десет хиляди. Гликсий стана, отупа се от праха и изруга свирепо. Изстреля ново заклинание, но Тас го върна обратно и отново прати Гликсий на земята. Тази сцена взе да ми харесва. Бих го изритал, докато се въргаляше, но няхах време.

– Траксас, май ти ще си единственият участник в наддаването – подхвърли Сарина – Твое е за десет хиляди гурана.

Сарина протегна писмото. Аз протегнах торбата със златото. Размяната бе прекъсната от ослепителна светкавица, която удари земята между нас и ни накара да отскочим. Този път се озовах по гръб, загледан тъпо в небето, откъдето се спускаше неясното, но зловещо очертание на боен дракон. Гледка, незапомнена по тези места от времето на последната война преди петнайсет години. Ноздрите му светеха в червено от огньовете, които бълваше, а на гърба му се мъдреше не друг, а самият Хорм Мъртвешки, развял буйните си черни коси. Пискливият му глас отекна в нощта:

– Мисля, че това писмо ми принадлежи по право.

– Грешиш, Хорм – спокойно каза Тас.

След което извади на бял свят такова заклинание, че драконът отхвъркна надалеч в небето, откъдето долетяха болезнените му писъци.

– Брей! – възкликна Макри.

Аз също бях впечатлен. Тас, изглежда, не се плашеше нито от дракона, нито от неговия ездач. Междувременно Хорм успя да си възвърне контрола върху звяра и отново се приближи.

– Спести си енергията, Тас от Източната светкавица – викна той. – Не съм дошъл нито за писмото, нито за златото. Нямам намерение да си меря силите с теб, макар че лесно бих те убил – дори само за удоволствие.

– Щом е така, защо си тук? – попита Тас.

– За да разруша твоя град и всички човеци в него, които толкова ме дразнят. Хора като теб, Траксас.

И Хорм Мъртвешки поде поредното заклинание. Беше оркско, нечувано досега в този свят. Приключи магичните слова, махна ни подигравателно за сбогом, пришпори дракона и изчезна в нощта. Спогледахме се. На пръв поглед не се случваше нищо.

– За какво беше всичко това?

Тас от Източната светкавица се намръщи, хвана Сарина за ръката и

каза:

– Вземи златото. Време е да тръгваме. Това заклинание е за разрушаване на града. Ужаса от Осмата миля. Хорм го е изровил отнякъде. Всеки момент населението ще бъде обхванато от лудост. Тюрай е обречен на гибел.

Май не трябваше да се отнасям с презрение към оркските магьосници, щом имаха заклинания за унищожаване на цели градове.

– Нищо не чувствам – възрази Сарина

– Защото носиш защитна огърлица – припомни ѝ Тас. – Аз също.

Но не и останалите.

Откъм центъра долетяха викове. Излязохме от Стадиум Супербиус и спряхме като вкопани пред гледката на горящия град. Жълти огнени езици подскачаха към небето, срещнати от първите лъчи на слънцето. Сарина ми подаде писмото и каза троснато:

– Златото.

Дадох ѝ го, макар да не виждах за какво може да ѝ послужи. Отнякъде се появи Гликсий и опита да изтръгне писмото от ръцете ми. Сарина му нанесе светкавичен удар с крак и Гликсий тупна в безсъзнание на земята.

– Не обичам, когато се опитват да ме изиграят – промърмори Сарина, извади дълъг крив нож и коленичи над него. Помислих, че възнамерява да го довърши, но вместо това тя срязва въженцето на амулета му и го смъкна от шията му. На устните ѝ трепкаше зла усмивка.

– Щастливо пробуждане – рече тя и прегърна Тас през кръста. Тас прошепна някакво заклинание и двамата се издигнаха във въздуха.

– Не можете да изоставите Тюрай на произвола на съдбата!

– Струва ми се, че Лизутария, Небесната господарка, бе открила заклинание, което да неутрализира Ужаса от Осмата миля на Хорм Мъртвешки – провикна се Тас. – Може и да успее да ви спаси, ако успеете да я събудите.

Двамата се изгубиха в тъмнината.

– Защо ако успеем да я събудим? – попита Макри.

– Намеква за пристрастията ѝ към тазиса. Непрекъснато го пуши с едно огромно наргиле.

Гликсий се размърда.

– Дай по-добре да се махаме.

Побягнахме. Зад нас Гликсий нададе безумен вик и започна да блъва архаични заклинания, много повече, отколкото би могъл да задържи в главата си при нормални обстоятелства. Статуите започнаха да падат

от постаментите, а стените изригнаха в пламъци под въздействието на гневните изблици на разярения магьосник.

– Зла жена е тази Сарина! – простенах, след като се скрихме зад тъгъла на една от близките сгради. – Мисля, че ще постъпи по същия начин и с Тас, след като престане да ѝ е нужен.

Изведнъж се озовахме сред тъпна обезумели граждани, които размахваха тояги и саби и се нахвърляха върху всичко, което се движи. Някаква старица замахна да удари Макри. Макри я изрита, но мястото на нахалницата бе заето от едър северняк наемник, който цепеше въздуха с бойна секира.

Избягахме в една странична уличка с надежда да открием спокойно местенце, но навсякъде в града цареше неопикуема суматоха. Пътищата към всички градски врати бяха изпълнени с изгубили разсъдъка си нещастници.

От мрака изникна нечия ръка и сграбчи Макри за рамото. Тя викна нещо и се изгуби в тъмния отвор на един вход. Сkochих след нея и я открих в прегръдките на дребна фигура – Ханама. В тъмнината не прецених добре посоката и се ударих в стената.

– О, божичко, една пощуряла Убийца! – изстенах и протегнах ръце към шията ѝ.

– Не съм пощуряла – отвърна хладно Ханама. Пръстите ѝ играеха по огърлицата на шията ѝ. Всъщност не беше огърлица, а превръзка от Елфическия воал – също като моята.

Не знаех дали срещата ни беше съвпадение, или Ханама отново ни бе проследила. Точно в този момент няха време да размишлявам по въпроса.

Ханама надникна навън и огледа тъпната с отвращение.

– Не обичам, когато нещата излязат извън контрол. Сега гилдията ни няма кому да служи.

– Така е, Ханама. На кой му трябва убиец, когато всички се избиват? Предполагам, че аз също мога да се смятам за безработен.

– Най-добре по-бързо да идем при Лизутария – каза Макри и обясни на Ханама за неутрализиращото заклинание. Ханама се съгласи, а аз я изгледах подозрително. Държеше се доста странно за жена с подобна професия. Обикновено Убийците предпочитат да действат самостоятелно. Не залагах кой знае какви надежди на Лизутария, но друга възможност като че ли нямаше. Освен това ако някой въобще можеше да вкара в правия път всички тези безумци, това бяха само силните магьосници от „Истината е красива уличка“. Не бих казал, че присъствието на

Ханама ми действаше успокояващо, но не намирах сили да я помоля да си върви.

Щом излязохме на открито, върху нас се нахвърлиха двадесетина тежковъоръжени и напълно обезумели войници. Побягнахме. Ханама водеше, а аз я следвах по петите.

За нещастие не само ние се бяхме отправили към „Истината е красива уличка“ Дори лудите си даваха сметка, че това е примамливо място за подпалване. В града само магьосниците и членовете на кралската фамилия носеха защитни амулети, но тези полезни предмети не бяха достатъчни, за да ги отърват от ноктите на обезумялата тълпа.

Все пак успяхме да си пробием път благодарение на бойните умения на Макри и Ханама и на обемистото ми тяло. Поставите магьосници пред „Истината“ полагаха отчаяни усилия да задържат тълпата на разстояние. Въздухът пукаше от концентрираната магична енергия, чиято цел бе да отхвърля всички запратени копия, стрели и пламтящи факли. Дори в „Истината е красива уличка“ на пръсти се брояха онези магьосници, които можеха да се мерят по сила и умение с Тас или Хармън Полуелфа. Повечето от тях бяха по-добри в астрологията, а и огромното напрежение, с което работеха, си казваше думата. Горсий Звездоброец и Абод Справедливия – двама от най-силните магьосници – стояха непоклатимо на сред улицата и прекъсваха в зародиш всички опити за атака, но останалите бяха започнали да отстъпват под непосилната тежест на сипещите се камъни, стрели и факли. Забелязах, че няколко запалени стрели бяха пробили магичната бариера и бяха подпалили ъгловата къща. От Лизутария нямаше и следа.

Тълпата бе напълно погълната от атаката и никой не направи опит да ни попречи. Когато стигнахме края на улицата, поех въздух и викнах на Горсий колкото ми глас държи. Горсий ме чу и ме погледна със съмнение. Посочих превръзката на шията си и му викнах да ни пусне. Той ми махна с жезъла. Бариерата премигна, аз се пъгнах през отвора, а Ханама и Макри ме последваха.

– Май не сте избрали най-подходящото място за убежище – изръмжа Горсий, който бе изскочил на улицата по долни дрехи и дори не бе имал време да си наметне магьосническата пелерина.

– Къде е Лизутария?

– Сигурно се е надрусала до козирката – отвърна Горсий и приклепна, за да не го удари една стрела.

– Тас от Източната светкавица ми каза, че знаела противозаклинание на Ужаса от Осмата миля:

– Ужаса от Осмата миля? – изкрещя Горсий. – Това ли е причината за бунта?

– А ти какво мислеше? Че е от водата?

Горсий изстена.

– В такъв случай скоро няма да свърши. Къде е Тас? Нуждаем се от помощта му.

– Боя се, че няма да дойде.

В далечината се виждаше горящият покрив на Имперския дворец. Горсий Звездоброеца неочаквано подгъна колене и тупна на земята. Дотичаха помощниците му и го изправиха, но междувреме положение то се беше влошило. Неколцина от по-младите магьосници, които досега не бяха участвали в сражения, бяха изгубили самообладание. Затичахме се към къщата на Лизутария. Беше заобиколена от труповете на избити прислужници, а вратата беше заключена.

– Тълпата настъпва – предупреди Макри.

Блъснах вратата с рамо и тя отхвъркна. Ханама влезе първа и веднага се натъкна на Небесната господарка, която лежеше в несвяст до наргилето. На лицето ѝ бе застинало унесено изражение. Гъсти облаци дим се виеха из стаята, много по-плътни от димните завеси в края на някое разгорещено празненство във „Възмездяващата секира“.

– Макри, събуди я. Аз ще потърся заклинанието.

Макри взе да друса Лизутария, а ние двамата с Ханама затършувахме из къщата за неутрализиращото заклинание. Тълпата навън вилнееше пред пропукващата се бариера на магьосниците.

Когато влязох в кабинета на Лизутария, отнякъде се появи побъркан прислужник – размахваше нож. Отскочих, ударих го и го повалих. Беше твърде луд, за да почувства нещо, затова отново се нахвърли върху мен, но този път го посрещнах със стол и още с първия удар го проснах. Ако оцелееше, Лизутария щеше да го оправи. Започнах да се ровя из записките на магьосницата.

– Да не е това? – попита Ханама и ми подаде някакъв наскоро изписан пергамент. Прегледах го набързо.

– Не, това е магия за ускорен растеж на тазис. – Ханама отвратено хвърли листа и отново се зае да търси. Един камък счупи прозореца. Тълпата се приближаваше. Горсий Звездоброеца и неговите чираци нахлуха през задната врата, помъкнали стария Хасий Брилянтния. И тримата бяха покрити с рани и облени в кръв.

– Тълпата иде!

Разправяха, че Хасий бил на сто и десет години. Ако не откриехме

заклинанието, едва ли щеше да има възможността да празнува сто и единадесетия си рожден ден. Дръпнах следващото чекмедже. Беше натъпкано с пергаментови свитъци. Започнах трескаво да ги преравам.

– Да! – викнах триумфиращо. – Ето го! Противозаклинанието на Ужаса от Осмата миля!

Горсий се наведе над рамото ми. От челото му се стичаха кървави капки. Още няколко камъка удариха в прозореца. Лицето му помръкна.

– Не го е довършила.

Изскочих навън и махнах на Макри да зареже опитите за пробуждане на Лизутария.

– Не е довършила заклинанието. Нищо не можем да направим. Да се махаме преди целият град да е лумнал в пламъци.

– Това значи е краят на цивилизацията – промърмори Макри и ме последва.

– Къде отивате? – попита Горсий Звездоброец.

– Където ни видят очите. Ще си пробием път до външната порта преди да сме изгорели заедно с града.

– Не можете просто да избягате – възрази магьосникът.

– Какво друго ни остава? – сви рамене Макри. – Тия отвън са повече, отколкото можем да избием.

– Трябва ми още малко време. Лизутария все още може да завърши заклинанието.

Преди да отговоря, вратата се отвори и на прага застана Гликсий Драконоубиеца. Очите му святкаха обезумяло.

– Смърт на всички магьосници! – изкрещя той и се нахвърли върху мен. Надявах се, че късчето от Воала ще е достатъчно, за да неутрализира безумните му заклинания.

Така и нямах възможност да го проверя на практика, защото вместо да ме удря с магия, Гликсий ме прасна в лицето и аз се озовах на пода. Той избухна в налудничав кикот.

– Това ми хареса – викна той и извади сабята си.

Макри скочи между нас и двамата взеха да си разменят удари. В този момент в стаята нахлу цяла орда умопобъркани граждани, въоръжени със саби и пламтящи факли. Двамата с Макри побързахме да напуснем полесражението, като издърпахме с нас Горсий Звездоброец и Лизутария. Изгичахме в работилницата и заварихме там проснатия в безсъзнание Хасий и Ханамата, която тъкмо изтикваше двама нападатели през задната врата.

Сега вече бяхме заобиколени. Използвахме мебелите, за да

барикадираме вратите, и когато свършихме, се спогледахме, сякаш се питахме какво да правим. Лизутария простена – може би се събуждаше. Побеснялата тълпа блъскаше по вратите, дъските трещяха под ударите на секирите.

– Направете нещо де. Нали сте магьосници – провикна се Макри.

Но бяхме безпомощни, с изчерпани запаси от заклинания. Силите ни бяха колкото на обикновените хора. Пък и по-малко, като се имаше предвид състоянието на Хасий, Горсий и Лизутария. В стаята взе да прониква дим. Бунтовниците бяха подпалили къщата.

27.

– Гасете огъня! Гасете огъня! – крещеше някой.

Това бях аз. Никой не се втурна да гаси огъня.

Не можех да повярвам, че е истина. Ето ме, наред Тюррай, в компанията на най-могъщите магьосници, и да съм обречен да издъхна в една горяща къща.

– Никой ли няма поне едничко заклинание?

Горсий Звездоброеца поклати глава. Помощниците му само повдигнаха рамене. Хасий Брилянтния беше в безсъзнание. Лизутария все още бе под въздействието на дрогата. Димът ставаше все по-гъст. Изпод вратата се подаваха огнени езици. Макри и Ханама се опитаха да я отворят, но изглежда, сега бе барикадирана отвън.

Усетих, че губя контрол. Сграбчих Лизутария, изправих я и я зашлевих с такава сила, че едва не ѝ откъснах главата. Тя отвори очи и ми се ухили глупаво.

– Ей! – изкрещях ѝ. – Чуй ме добре! Всеки миг ще се задушим или ще изгорим. Освен теб вече никой не разполага с резерви от магична сила. Изгаси огъня!

– Какво?

– Веднага изгаси огъня!

– Няма нужда да крещиш – отвърна Лизутария, която, изглежда, чак сега идваше на себе си. После махна небрежно с ръка и огънят угасна.

– Ама че съм гладна – рече тя.

С няколко удара разбихме вратата. Заклинанието на Лизутария бе прогонило нападателите от къщата, но те все още бяха на улицата и ако се съдеше по кръсците им, се регрупираха за нова атака. Трябваше да се измъкнем час по-скоро. За съжаление друга, още по-голяма тълпа, включваща и войници, бе започнала да обкръжава къщата, а част от нея бе в градината на претора. Внезапно на улицата се появи лъскава карета. Кочияшът полагаше отчаяни усилия да овладее конете под несекващия дъжд от стрели и камъни.

Каретата прекоси градинката и се вряза в тълпата. Носеше се право към нас.

– Бива си го кочияша – промърмори възхитено Макри, когато каретата описа внезапен завой и повали няколко дръвчета, без да забавя

бесния си ход. Кочияшът се беше привел на капрата и само прикриваше лицето си с ръка. Още малко и каретата щеше да стигне входната врата, но за нещастие предните ѝ колела попаднаха в коритото на шадравана.

– Това е принцесата!

– Лош момент е избрала да избяга от затвора!

Ду Аканска скочи от капрата, отби невъзмутимо няколко атаки и се завтече към нас, преследвана по петите от тълпата. Отворихме вратата и я издърпахме вътре. Принцесата се строполи задъхана на пода. Едва ли сега бе моментът да ѝ съобщим, че убежището ѝ е обречено да падне скоро в ръцете на безумците. Пошурияла от неуспеха си, тълпата отново се зае да шурмува къщата. Всеки момент подивялото гражданство щеше да нахлуе вътре. Изпъшках и се обърнах към Лизутария.

– Хайде, размърдай си мозъка. Трябва да довършиш час по-скоро противозаклинанието, инак всички ще умрем!

Ханама и Макри стояха до вратата, готови да посрещнат първите нападатели. Няколко дъски се строшиха едновременно, но когато безумците надникнаха вътре, се стъписаха пред нашите оголени саби. Въпреки това неколцина от тях – явно опитни и закалени в боя войници – се втурнаха да си премерят силите с нас. Беше истинска касапница, още повече при мисълта, че трябваше да избиваме свои. Отмъщението на Хорм Мъртвешки наистина бе страшно. Макри не биваше да го удря с онази метателна звезда.

Тъкмо бях повалил противника си, когато зад гърба ми долетя гласът на Лизутария:

– Каква е оркската дума за „мир“?

– За какво говориш, по дяволите? – викнах ѝ през рамо.

– За да действа заклинанието, трябва да го преведа на оркски, но не ме бива много. Та каква е думата за „мир“?

– „Вазей“ – отвърна Макри, без да спира боя.

Продължихме да се сражаваме.

– А как е на оркски „хармонично съчетание“?

Това отне на Макри малко повече време, защото трябваше да се справи едновременно с двама мъжаги с бойни секири.

– „Тенасата задад“, струва ми се! – извика тя тъкмо когато поваляше втория.

Вече газехме върху трупове, но въпреки това шурмът не секваше. Напротив, усилията на тълпата сякаш нарастваха, а димът ставаше все по-плътен и непрогледен. Имах рана на лицето и друга на лявата ръка; забелязах също, че Ханама едва стъпва на единия си крак.

– Как е на орски: „Всички хора са братя“?

– За Бога, Макри, иди и ѝ помогни да преведе проклетото заклинание! Ние с Ханама ще ги задържим.

Макри напусна боя с видима неохота, но изглежда, осъзна, че съм прав. Пък и двамата с Ханама не бяхме за подценяване. Тя си беше професионалист, а навремето аз се славах като един от най-добрите улични бойци. Тъкмо се чудех на странните изблици на съдбата, която ме бе поставила да се бия рамо до рамо с член на Гилдията на убийците, когато мисълта ми бе прекъсната от появата на поредния ми противник. Беше най-едрият мъж, който бях виждал, а секирата, която носеше, бе колкото вратата. Гигантското му оръжие пореше въздуха със страховита сила, на която няхах какво да противопоставя. Той беше твърде силен, а аз прекалено уморен, за да го спра. Хвърлих се напред и забих сабята си в рамото му, но дори болката не беше в състояние да спре един безумец. Секирата му се стовари върху сабята ми и аз се озовах на колене. При втория удар изпуснах оръжието. Третият бе насочен към врата ми.

Острието спря на косъм от кожата и войникът се строполи с щръкнал от гърба нож. Беше на Ханама. Промърморих една благодарност и скочих, готов да отбия следващата атака. Зад гърба ми Макри, Лизутария и останалите магьосници си блъскаха главите над различни орски и елфически фрази, опитвайки се да довършат заклинанието.

Раненият крак на Ханама внезапно поддаде и тя падна на коляно. Принцеса Ду Аканска застана пред нея и я защити от обкръжилите я безумци. Внезапно бях спокоден от неистова ярост при мисълта, че ще изгубя живота си по толкова безполезен начин. Не си бях представял, че някога ще ми се наложи Да се бия с цяла тълпа изгубили разсъдъка си тюрайци. Креснах с всички сили:

– Лизутария, ако не завършиш проклетото си заклинание, ще дойда и ще ти откъсна главата!

– Чакай де – чух безгрижния ѝ глас. – Малко остана.

Успях да издържа още минута. Тъкмо когато чух Лизутария да подхваща заклинанието, бях съборен от шестима нападатели, които ме налагаха едновременно с тояги. Изгубих съзнание.

28.

Когато се свестих, беше тъмно и тихо. Или бях мъртъв, или бунтът бе спрял. Чух отваряне на врата, мракът бе разцепен от лъч светлина и влезе Макри. Главата ѝ бе омотана с кървав бинт, но инак изглеждаше напълно здрава.

– Какво стана?

– Противозаклинанието на Лизутария свърши работа. Още преди три часа гражданите си възвърнаха здравия разум. Ама иначе боя си го биваше, а?

– Щом казваш.

Забелязах, че не се чувствам твърде зле, като се имаше предвид през какво бях преминал.

– Магьосниците се погрижиха за вас. Първа естествено беше принцесата. Сега доскорошните бунтовници гасят пожари и си ближат раните. Изгорял е близо половината град, но според магьосниците положението е под контрол, а и градската стража започна да си изпълнява задълженията.

– Къде е Ханамата?

– В съседната стая. Тя беше по-зле от теб, така че магьосниците ѝ отделиха повече време.

– Трябваше да я оставят да умре.

Макри отвърна, че съм бил неблагодарник. Ако не била Ханамата, обезумялата гълпа щяла да ни смаже.

– Може би. А може и да не си права. Мисля, че и без нея се справях добре. Е, време е да се захващам за работа.

– Така ли?

Кимнах.

– Писмото на принцесата вече е у мен, освен това успях да събера достатъчно информация за сделката с дуа, за да измъкна Церий от затвора. Не съм сигурен обаче за принцесата. Да се надяваме, че епископ Гзекий ще изпълни обещанието си и ще убеди властите, че тя не е замесена в убийството на дракона. А да не забравяме и изчезналия Воал... Мислих доста по въпроса... Я да отидем да си поприказваме с Ханамата.

Макри отказа. Нямала търпение да се върне час по-скоро във „Възмездяващата секира“, за да провери как стояли нещата там. Сигурно се безпокоеше за парниците, дето ги беше събрала от даренията за Женската

асоциация.

– Ами ако са изгорили записките ми по философия?

След тези думи си тръгна и ме остави сам да се разправам с Ханама. Нямаше я в съседната стая, но я открих в избата – седеше на пода с бутилка вино в скута. Черните ѝ дрехи бяха станали на парцали, но изглеждаше здрава и читава.

– Така, така – подхванах аз. – Две изненадващи открития в един и същи ден.

– Какво?

– Първо, че и на теб ти е нужно да пийнеш нещо за разпускане.

– Не ми трябва вино, за да си успокоявам нервите.

– Е, на мен пък ми трябва – отвърнах, пресегнах се, взех друга бутилка от рафта и я отворих с тирбушона, който си нося на ключодържателя. – Току-що се преборихме с цяла тълпа безумци. Истински подвиг, трябва да призная. Всеки заслужава бутилка вино след подобно деяние, пък бил той и наемен убиец, обучен да бъде безчувствен. Което ме води до второто изненадващо откритие за теб, Ханама. Ти не си безчувствена.

– И защо смяташ така?

– Защото ми спаси живота. Трогнат съм.

– А не би трябвало. Спасих те, защото ми беше нужен да ми пазиш гръба.

Може би казваше истината. Реших да не навлизам повече в темата.

– Знаеш ли, Ханама, напоследък пътищата ни се пресичат все често. Не мога да си обясня защо става така. Но за трета в йерархията на наемните убийци не си чак толкова лоша. Малко дръпната, може би, но това е естествено за жена, изкатерила по време на снежна буря крепостната стена на Менхасатския замък, за да види сметката на консула Павий. Вярно ли е, че си убила в един и същи ден магьосник, сенатор и орски главатар?

– Гилдията на убийците не обсъжда делата си с обикновени хора.

– Наздраве – рекох и вдигнах бутилката.

Тя вдигна своята и отпихме заедно. Седяхме сред дълги редици прекрасни вина и нито шишенце бира. Допих бутилката и отворих втора, като се постарях да е от най-хубавото.

Не виждах смисъл да я питам защо ѝ трябва Воалът, пък и сигурно нямаше да ми отговори. Вместо това изразих учудването си, че я бяхме открили в безсъзнание на брега.

– Макар че всички бяхме доста зашеметени от водата, да ти

признай, не вярвах, че някой може да те завари неподготвена.

Тя ме погледна смутено.

– Аз също. Кълна се, че бих могла да усетя нападателя, дори ако бях полуудавена.

– Да не е някоя магия?

Тя поклати глава. Изглежда, ги бяха обучавали да не се влияят от подобни неща. Аз също не бях усетил следи от чужда аура на мястото. Случаят оставаше истинска загадка. Като си помисля, същото важеше и за онова, което бе станало със Сарина Безпощадната – и тя бе станала жертва на непознатия въпреки тригодишното си обучение в манастира за бойни изкуства. Изглежда, в Тюрай действаше някой наистина много изкусен в прокрадването и нападенията в гръб. Запитах се дали човекът, взел от Ханама Червения елфически воал, не е същият, който бе откраднал чувалчетата с два от Сарина. Интересно хрумване наистина.

– Имаше нещо, но...

Погледнах я въпросително.

– Не съм съвсем сигурна. Но в мига, когато почувствах удара, ми се стори, че долових... не съм сигурна... не беше съвсем човешко...

– Орк може би?

Тя не отговори. После поклати глава и каза, че било твърде за кратко и то тъкмо след като се свестила. Странно, но това пробуди в мен някакъв далечен спомен.

Ханама допи бутилката и стана. Било време да отскочи до шаба на Гилдията. Като трета в йерархията, тя бе снабдена със специален защитен амулет, но по-древните Убийци нямаха такива и сега тя се безпокоеше за онова, което може да са направили из града.

След като тя излезе, отворих още една бутилка. Тук беше хладно и уютно. Сънят взе да ме оборва и трябваше да положа доста усилия, за да стана и да се захвана за работа.

– Сигурно е по-добре, отколкото да дърпам греблата на някоя робска галера – промърморих, за да успокоя бунта в душата си.

29.

Принцесата носеше съвсем нова рокля, взета на заем от Лизутария, и бе вчесала назад златистите си къдрици. Едната от обещите ѝ липсваше, а гривните ѝ бяха издраскани от ръкопашната схватка, но инак не изглеждаше никак зле за жена, проправила си път през обезумяла тълпа. Когато излязох от мазето – за да получа полагащия ми се дял благодарности от магьосниците, – тя взе думата за кратко слово. Без да се извинява за предишната си грубост, Ду Аканска ме увери, че мнението ѝ за мен се било подобрило. Отговорих с подобаваща за случая любезност. Всичко това ми напомни дните, когато живеех в двореца.

Магьосниците възстановяваха силите си с деликатеси и отбрани вина от избата на Лизутария, но тя самата изглеждаше малко нервна. Вероятно ѝ беше време за едно кратко смръкване от наргилето, но се стесняваше да пуши тазис в присъствието на принцесата. Не знаей дали последната би имала нещо против, особено след бъркотията в града, но магьосниците от малки са учени да уважават представителите на светската власт. Принцесата стана и обяви, че си тръгва. Лизутария ѝ предложи карета и ескорт до двореца, но Ду Аканска неочаквано заяви, че ще се възползва от моята компания. Това си беше чиста форма заповед за тръгване, затова сграбчих от масата няколко сладкиша и забързах към вратата.

Отвън слугите вече бяха измъкнали каретата от шадраванчето и държаха поводите на конете. Принцесата се покатери на капрата, а аз се тръшнах до нея.

Слънцето припичаше по-неумолимо от вчера. Цветята и храстите бяха изпотъпкани. Контрастът с хладната тъмна изба на Лизутария ми действа твърде неприятно.

– Ама тука е горещо като в оркски пъкъл. Къде всъщност отиваме, принцесо? В затвора ли?

Вместо да отговори, тя ми разказа, че когато избухнал бунтът, в затвора нямало никого, а тя се озвала зад огнената преграда на подпаленото крило на двореца. Все пак успяла да се измъкне, но нямала и представа какво може да е станало там.

– Предполагам, че ако всичко е наред, ще ме пхнат отново в килията.

Придвижвахме се бавно, тъй като трябваше непрестанно да

заобикаляме какви ли не останки. Елегантните плочки на уличната настилка бяха напукани и потъмнели. Градинките бяха изгорени и опустошени. Внезапно от една къща се показаха две познати фигури. Бяха Калис и Джарис, моите клиенти елфи. Следваха ги двама поопърпани млади магьосници.

Спряхме. Елфите ми казаха, че за щастие тъкмо когато избухнал бунтът, се намирали в „Истината е красива уличка“ и така се озовали под закрилата на магьосниците. Като елфи те не били изложени на въздействието на Ужаса от Осмата миля, но въпреки това гледката на вилнеешото обезумяло множество им подействала потресавашо. Комай градският живот бе взел да им писва. Казаха, че поемали към дома със следващия кораб. Е, не бях особено щастлив, че губя двама от клиентите си, но какво можем да направя? Не ни оставаше друго, освен да се сбогуваме.

Продължихме си по пътя и едва тогава принцесата си позволи да изрази недоволствието си от моя провал. Помъчих се да я успокоя.

– Вярно, че не сполучих да измъкна Воала, но затова пък вече зная кой е изкормил дракона, за да го извади.

Разказах ѝ за епископ Гзекий.

– Не мога да го докажа в съда, но имам достатъчно влияние над епископа и мисля, че той ще направи необходимото, за да ви оневини. Само така ще потули цялата история. В противен случай ще разкрия замислите му на страниците на „Хрониката“. Драскачите ужасно си падат по църковни скандали.

Принцесата кимна с благодарност. Имаше защо. Ако не бях аз, щяха да я държат под домашен арест, докато не побелее и не се сбръчка.

– Моля те също да предадеш благодарностите ми и на Макри за положените от нея усилия.

– Обещавам.

– Траксас, този Воал донесе много нещастия на Тюрай.

– Всичко, което се носи по вятъра и струва трийсетина хиляди гурана, си е живо нещастие.

– В чии ръце ли е сега?

Вече виждахме двореца. Над покрива се виеха облаци дим, но инак всичко изглеждаше спокойно.

Признах, че не зная у кого може да е Воалът.

– За последен път го видях в ръцете на Ханама, ала след това са я нападнали в гръб и са ѝ го взели. Каза, че нападателят не бил човек.

– Не бил човек?

– Аха. Тъй че възможностите се стесняват. Някой орк, или полу-орк... Или...

Споходи ме неочаквано вдъхновение. Сетих се за онзи миг в началото на разследването, когато стражите ме отвеждаха от градината на Атилан. Тогава бях доловил нещо, което не можах да разпозная.

– Някой, който умее да се прокрадва. Който е наистина добър в това.

– Като например?

– Като елфите. Дявол го взел! Елфите, разбира се! От самото начало се натъквам на тях. Нищо чудно, че изникваха на най-неочаквани места. Били ме наели да помагам, разбирате ли! Принцесо, мога ли да използвам каретата?

Тя кимна. Намирахме се в двора на двореца и към нас тичаха войници, които обкръжиха принцесата. Реших, че сега е най-подходящият момент да се измъкна незабелязано.

Бях намислил да потърся Цизерий и да извърнкам от него полагащия ми се хонорар, но сега това можеше да почака. Дали днес, или утре трябваше да платя дълга си към Братството? От толкова много вълнения бях забравил.

Елфите бяха напуснали „Истината е красива уличка“. Пресякох градината и задумках с юмрук по вратата на Лизутария. Отвори ми прислужник, но аз го изблъсках и изтичах право при магьосницата, която отново се забавляваше със своето наргиле. За щастие не изглеждаше твърде много надрусана.

– Лизутария, нужна ми е една услуга. Но веднага.

– Добре.

– Можеш ли да ми кажеш къде са сега тези двама елфи?

Описах ѝ ги. Лизутария затвори очи за няколко минути. На лицето ѝ се изписа унесено изражение. Сбърчих нос от тръпчивата миризма на тазис в стаята.

Тя отвори очи.

– Точно сега са на пристанището на Дванайсет морета. Качват се на кораб.

Биваше си я тази Лизутария. Жалко, че пушеше толкова много. Помолих я за още една услуга и тя се съгласи – споменът от бунта и моите действия още бе пресен в главата ѝ. След няколко минути препусках по уличките на Тюрай на гърба на най-добрия кон от нейната конюшня – на път да стисна за гушите онези двама предатели елфите.

По улиците цареше хаос. Навсякъде се въргаляха отломки.

Каруците на градската служба товареха първо труповете. В южната част на града улиците бяха залети от спукания акведукт. Загубих още няколко безценни минути, докато пресека Дванайсет морета и се спусна към пристанището.

Тъкмо когато завивах в последната улица, една гигантска фигура се изпречи на пътя ми и дръпна юздите на коня. Беше Карлокс, човекът, когото най-малко очаквах да видя в този момент.

– Виждам, че си си спасил душицата – изръмжа той. – Хубаво, защото ти остават само три часа до крайния срок.

– Карлокс, ти си тъп като орк и нямаш ни най-малка представа колко ми пречиш.

Свих крак и го изритах право в лицето. Той тупна на паважа, а аз пришпорих коня, разблъсквайки тълпата. Беше ужасно горещо, на всичко отгоре част от пожарите все още не бяха загасени. Миришеше на дим и изгоряло.

– Траксас!

Обърнах се – викаше ме Макри, със сабя в едната ръка и торба с ръкописи в другата. Отивала на лекция по математика.

– Макри, ти не си с всичкия си! Днес няма да има училище. Сградата на Училищната гилдия гори и учителите навярно се крият в избата. Освен ако не са избити...

Тя ме погледна разочаровано.

– Сигурен ли си?

– Разбира се. А сега, ако искаш да видиш края на този случай, мятай се на коня.

Тя ме послуша без миг колебание. Конят се възпротиви за малко срещу удвоения товар.

– Къде отиваме?

– На пристанището. Преследвам онези двама елфи. Воалът е у тях. Вероятно и чувалчетата с два.

Макри не скри съмнението си в думите ми.

– Не... Калис е лечител.

– И ще му е от полза, след като ми падне в ръчичките. Да знаеш някой друг, който би могъл да се промъкне незабелязано зад гърба на Ханама и Сарина? И не забравяй мистериозния начин, по който изникнаха двамата елфи тъкмо когато Сарина ни държеше на мушка извън града. Бас държа, че са ни следвали. Макри, те просто са ме използвали. Пратеници на Господаря елф, няма що! Дошли са тук да дирят Воала.

– Елфи мошеници?

– Точно така. Бях глупак, че им повярвах.

Макри ме попита защо още в самото начало не съм им проверил препоръчителните писма.

– Защото ми тикнаха под носа кесия със злато. Не задавай повече тъпи въпроси.

Вече бяхме на пристанището. И тъкмо навреме, тъй като кончето отказваше да продължи. Слязохме и се огледахме. Имаше няколко потопени кораба, откъм доковете се виеше гъст дим. Само един плавателен съд изглеждаше непокътнат, а капитанът му очевидно нямаше търпение час по-скоро да напусне града – когато го приближихме, вече се готвеха да вдигнат котва.

Той ни изгледа с любопитство – едър, охранен мъжага, парцалив и мръсен, целият плувнал в пот, и екзотична млада жена с препаска от сребристи халки, на която се полюшваше закривена сабя.

– Надалече ли сте тръгнали?

– Въобще не заминаваме – уверих го. – Търсим едни елфи. Да имате подобни на кораба?

Той ме изгледа с безразличие – универсален знак в Тюрай, че работата мирише на рушвет. Подадох му един гуран.

– Вървете по палубата. Каютата отпред. Отплаваме след три минути, независимо дали сте на борда, или не.

Двамата с Макри затичахме по палубата, всявайки смут сред моряците. Повечето от тях носеха рани за спомен от вчерашните размирици.

Отпред имаше само една каюта. Изритах безцеремонно вратата и нахлухме вътре. Тъй като не бях подготвен за онова, което последва, спрях стъписано на прага.

Извадих сабята от ножницата, макар че засега не виждах никаква непосредствена заплаха. Нямаше никого – освен двама мъртви елфи, прободени в гърдите. Не знаях дали остриетата бяха засегнали сърцата, тъй като не разбирам нищо от елфическа анатомия. Тъй или иначе, крайният резултат бе фатален.

Зърнах мимолетна сянка на тъга върху лицето на Макри при вида на младия лечител, проснат безжизнено на пода, но животът отдавна я бе приучил да среща смъртта спокойно. Аз самият не бях толкова натъжен, колкото учуден. Ако се съдеше по спокойствието, което цареше на борда, никой не знаеше за случилото се. И все пак едва ли беше лесно да бъдат убити съвсем безшумно двама млади и здрави елфи. Огледах оръжията. Малки метателни ножове, които си бяха свършили работата преди жертвите да разберат какво става.

– Изглежда, са си намерили майстора – изсумтях и се заех да тършувам из каютата.

Намерих чувалчетата с два натикани под койките. От Воала нямаше и следа. В този момент дочух свирката на боцмана, който известяваше, че корабът потегля. Щеше ми се да взема чувалчетата, но не исках да привличам ничие внимание. Забелязах на пода разпиляното съдържание на торбичката на лечителя. Почти веднага разпознах няколко листенца лесада между останалите треволяци и ги прибрах.

– Да не отиват на вятъра – обясних на Макри. – Много ги бива за махмурлук.

– Не е необходимо да ми го казваш. И няма защо да се оправдаваш – те са мъртви.

Излязохме и закрачихме по палубата, сякаш нищо не се е случило.

– Не трябва ли да кажем на капитана, че двама от пътниците му са мъртви?

– Защо? Само ще си създадем проблеми. Знаеш ли какво ще стане, ако властите узнаят за убитите елфи? Ще обърнат кораба наопаки. Ще минат седмици преди да му позволят да отплава. А през това време ние ще киснем в тъмницата и ще отговаряме на глупави въпроси. Като разбере, ще ги пусне тихомълком в морето. Сигурно са си платили билетите. Освен това му оставихме шест чувалчета дуа, с които да си уталожат безпокойството. Мисля, че така е най-добре за всички.

Чувствах се на предела на силите си.

Улица „Квинтесенция“ бе неузнаваема. Къщите бяха изгорели до основи. Каруците на моргата не бяха стигнали дотук и труповете вече бяха почнали да се разлагат. „Възмездяващата секира“ бе пострадала сериозно, но все още се държеше.

Изкатерих се по стълбите и се проснах на кушетката.

30.

Карлокс беше целият подут от ритника ми. И се беше навел над мен със сабя в ръката.

– Не са ли те учили да чукаш на вратата? – изръмжах.

– Беше отворена – отвърна той.

Все още лежах на кушетката. Върхът на сабята му беше опрян в гърлото ми. Беше си довел подкрепление от петима. Изглежда, идваха за парите, които им дължах. И които все още няхах.

– Оркската кучка излезе – изсумтя доволно Карлокс, сякаш бе прочел мислите ми. – Мангизите у теб ли са?

– Всеки миг ще дойдат. Трябваше вече да ги донесат.

Което не беше далеч от истината. Цизерий ми дължеше солидна сума, задето бях отгървал синчето му, а да не забравяме и благодарността на принцесата. Съмнявах се обаче, че всичко това ще трогне Карлокс. Умираще си от желание да му кажа, че нямам парите.

– Приготвил ли си някоя магийка? – попита той, уверен, че този път не разполагам с нищо подходящо. – Не? Ама що за магьосник си ти? Бива те само да залагаш. Всъщност и там се провали. Сигурно щото нямаш късмет. Днес ще ти е най-лошият ден, дебеланко.

Един от главорезите се изсмях.

– Какво става тук? – попита откъм вратата познат глас. Беше Цизерий. Не си бях представял, че мога толкова да му се зарадвам. Той влезе в стаята и се огледа навъсено.

– Е? – попита той. Карлокс го гледаше смутено. Цизерий беше твърде важна клечка, за да не му угажда, а и традиционалистите често използваша Братството за мръсната работа.

– По личен въпрос, преторе – измуча Карлокс сконфузено.

– За дълговете на това приятелче, несъмнено.

Естествено. Имаше ли някой в града, който да не знае?

Цизерий даде знак на помощника си. Помощникът извади натъпкана кесия, отброи десет златни монети и ги подаде на Карлокс.

– Изчезвай – нареди преторът.

Нещастният Карлокс. Неочакваният обрат на събитията го накара да се почувства тъжен като нъоджанска курва. Тръгна си прегърбен. Смълчаните главорези го последваха.

Надигнах се, преизпълнен с благодарност към Цизерий. Той ме

погледна с видимо неодобрение, след което ми изнесе кратка лекция за вредата от хазарта, особено за онези, които не умеят да печелят.

– Парите ще бъдат удържани от хонорара ти.

Изглеждаше безупречно в дългата си снежнобяла тога. Съобщи ми тържествено, че всички обвинения срещу принцесата са снети.

– Казаха на консула, че убиецът на дракона е орк от тукашното им посолство и че очевидно става въпрос за техни вътрешни боричкания за власт. Стражите открили труповете им в залива край Дванайсет сезона.

– Всичко това, разбира се, беше измислица. Набързо стъкмена история, за да бъде оневинена принцесата – несъмнено, дело на епископ Гзекий.

– Орският посланик беше възмутен от новината, но премълча, след като се разбра, че са открили още няколко трупа на орки там, където въобще не им е мястото – в една от църквите. Кралят остана доволен, като узна, че дъщеря му не е замесена в никакви престъпни действия. С други думи, всички са доволни. Ти също, предполагам?

Възразих, че не съм, и му разказах набързо събитията от последните дни, включително и за срещата ми с епископа. Преторът се смая, когато разбра кой е стоял зад всичко това. Предположих, че Гзекий вече няма да може да разчита на солидна подкрепа от страна на претора. Разбира се, той щеше да разбере откъде е изтекла информацията, но едва ли щеше да ми направи нещо, след като разполагах с такъв солиден гръб. Ще не ше, преторът бе длъжен да признае, че си бях свършил работата. Принцесата беше невинна. Скоро всички в Тюрай щяха да узнаят, че зад кражбата на Воала стоят злите орки. Е, това не беше съвсем далеч от истината. Наистина всичко тръгваше от тях – те бяха наели Гликсий да свърши тази работа, макар че след това събитията бързо бяха излезли извън неговия контрол.

Преторът ми каза, че вече били разказали на нъоджанския посланик за участието на орките в убийството на Атилан. Умен ход наистина. Така поне за известно време Тюрай можеше да си откъдне.

Дали убиецът беше младият свещеник, когото бях срещнал пред къщата на Атилан, или мръсната работа я бяха свършили елфите – това не зная. Предполагам, че са били елфите. Но какво значение имаше, след като бяхме стоварили всичко на главите на нещастните орки?

– Сигурно си даваш сметка, че нашите приятели – елфите, дето ни изпратиха Воала, не са никак доволни. Може да си измиме ръцете с орките, но от Воала все още няма и следа. Ти знаеш ли къде е? – попита Цизерий

Поклатих глава. Очаквах да ме притисне – не бях забравил как

консулт Калий ме беше обвинил в лъжа, – но той, изглежда, бе готов да ми повярва.

– Е, не мога да очаквам от теб да знаеш всичко. И без това съм ти задължен, че спаси сина ми от затвора и отърва принцесата. – Той се приготви да си върви, но спря при вратата. – Принцеса Ду Аканска ме помоли да ти предам най-искрените ѝ благодарности. – И излезе. Докато затваряше вратата, отвън нахлу пушек от горящите къщи.

Завъртях доволно глава. Не беше никак зле. Принцесата ме харесваше. Може пък да успееш да се изкатери обратно по социалната стълбица. Не много, само колкото да се измъкна от помията на Дванайсет морета. Макри се появи в мига, когато преторът изчезна. Бас държа, че беше подслушвала на вратата.

– Траксас, май късметът ти се върна. Всички са доволни от теб. Градските власти, кралската фамилия – дори Братството ще те остави на мира.

Кимнах. Така си беше. Животът вече изглеждаше по-различен. Враговете ми бяха победени. Като се изключеше Гликсий Драконоубица – ако бе оцелял по време на бунта – и Приятелският кръг. Но това все щях да го проживея.

Ритнах с крак нещо, което се въргальаше на пода. Беше бутилка бира. Отворих я и отпих юнашка глътка, след това се загледах през прозореца към разрушенията отвън.

– Не изглеждаш особено доволен – отбеляза Макри.

– Доволен съм.

– Да де, ама си намръщен като нъоджанска курва.

Вдигнах пак бутилката.

– Макри, мразя да ми казват какво мисля и как се чувствам.

Тя вдигна учудено вежди. Дали пък не се беше обидила?

– Зная кой открадна Воала – Асоциацията на благородничките. Хайде, не гледай така втрещено. Не си живяла остатъчно дълго, за да лъжеш по-добре от мен.

Макри продължаваше да ме гледа.

– А, така ли? Мълчиш. А аз през цялото време се питах какво търси Ханама в тази история. Убийците не се занимават с крадене на вещи, те премахват хора. А може би Воалът им е нужен, за да си направят някоя защитена от заклинания стаичка? Но в такъв случай защо срещаме само Ханама? Защо не пратиха и други Убийци? Разполагат с богат избор. Имат дори предостатъчно, ако питаш мен. А с Ханама шега не бива, както узнаха снощи елфите.

Макри продължаваше да мълчи упорито. Аз пък продължих да говоря.

– Разбрах, че Ханамата им е светила масълцето, още щом ги зърнах. По едно ножче в гърдите, за да не могат да мръднат. Много ефикасно. Трудно за изпълнение, защото не е никак лесно да изненадаш елф, а и те се движат доста бързо, когато ги дебне опасност. Е, не са по-бързи от Ханамата обаче. Веднъж успяха да ѝ надвият само защото щеше да се удави в канала. Отпърво се зачудих как може да е узнала, че е работа на елфите – в края на краищата аз току-що се бях добрал до тази истина и можех да се закълна, че не го знае никой друг освен мен – но после се сетих. Бях го споменал на принцесата тъкмо преди да тръгна по следите им. И на Лизутария. Една от двете беше предала новината на Ханамата, и то доста бързо. Ама и вие сте един съюз – ти, принцесата, Ханамата и прочутата магьосница Лизутария. Все отбор дами.

Втренчих изпитателен поглед в нея.

– Нима ме обвиняваш, че съм доносничела зад гърба ти? – попита Макри нещастно.

– Добре де – правила ли си го?

– Не, не съм. И ако Асоциацията на благородничките наистина е замесена в открадването на Воала, за мен това е новина. Но защо ще го правят?

– По същата причина, по която и всички останали в града. За пари. Нали ми каза, че ви трябват петдесет хиляди? Едва ли ще съберете и една десета от тази сума с волни пожертвования. Обаче стига да сложите ръка на Воала, трийсет хиляди са ви в кърпа вързани.

Макри решително завъртя глава.

– Не вярвам Ханамата да е свързана с нашата Асоциация. Тя е Убийца.

– И какво от това? Може да не се чувства добре на мястото си. Над нея има мъже, които не ѝ позволяват да расте в йерархията. Като стана дума за това, когато се свести на брега на морето, тя те нарече по име. Още тогава ми се стори, че отношенията ви са като на близки приятели. Принцесата също ѝ прати поздрав...

Гледахме се.

– Траксас – подхвана Макри с треперещ от яд глас. – Може да си прав за Асоциацията. Може Ханамата наистина да е търсела Воала за тях. Надявам се да е така. Парите ни трябват. Но истината е друга. Не бих предала никаква информация относно работата ти на никого, защото ти си единственият ми приятел в този вмирисан град.

После ме измери гневно с поглед. Няколко секунди мълчахме, обгърнати от враждебна тишина. Хрумна ми, че аз също нямам кой знае колко приятели в този вмирисан град.

– Макри, май напоследък ни се събра доста. Хайде да слезем долу. Аз черпя.

31.

След овладяването на Ужаса от Осмата миля положението в Тюрай се поуспокои. Все още предстояха избори, а Братството и Приятелският кръг продължаваха да спорят за контрол върху пазара на дуа, но в сравнение с доскорошната вакханалия редовните изблици на улична престъпност изглеждаха като невинна песен. Гражданите бяха твърде заети да възстановяват града и своя нов живот.

Благодарение на представените в съда доказателства Церий се размина с процеса. Опитът на принц Фрисен Акански да внесе големи количества дуа си остана тайна за обществеността. Тези два факта бяха достатъчни да възвърнат щастливата усмивка на лицето на Цизерий. В края на краищата, благодарение на мен той бе запазил скъпоценната си информация. Освен това доказан факт е, че при размирици хората се сплотяват около кралската фамилия, така че последните събития бяха изгодни за партията на традиционалистите. Цизерий бе твърде ловък политик, за да изпусне подобна възможност – той произнесе поредица от блестящи речи в Сената, призовавайки всички граждани да се приобщи към великото дело за възстановяването на Тюрай. Не може да не си даваше сметка, че подобна активност ще повлияе положително на популярността му.

В „Хрониката“ се отбелязваше, че една от най-свидните загуби при последните размирици била тази на могъщия магьосник Тас от Източната светкавица – открили го мъртъв, със забита в гърба стрела от арбалет. Вестникът обсъждаше възможността това да е било дело на някой обезумял гражданин. Като го прочетох, си помислих, че Сарина не е чакала дълго преди да се отърве от него.

– Ами да, защо да дели с него? – бе краткият коментар на Макри. – Ти още ли държиш да се срещнеш с нея?

– Абсолютно. Колкото по-скоро Сарина се върне в Тюрай, толкова по-добре. Добре ще ми дойдат парите от наградата за залавянето ѝ. Скоро ще ѝ покажа кой е най-бързата колесница тук.

Не след дълго и „Възмездяващата секира“ бе възстановена до предишния си блясък. И тук, както навсякъде по улиците на града, хората запретнаха ръкави, за да поправят съсипаното от самите тях. Дори кралят отвори кралската хазна, за да плати част от възстановителните работи, което беше наистина щедро от негова страна, макар че циничите не

пропуснаха да подметнат, че просто си купувал обичта на поданиците си.

Що се отнася до мен, бях в чудесна форма. Цизерий ми осигури солиден хонорар, плюс допълнително възнаграждение от принцесата, а да не забравяме и безценния двоен еднорог, оставен ми от елфите. Сега вече можех да се похваля с репутацията на човек, който винаги довежда нещата докрай.

– Значи се връщаш в Тамлин? – попита ме Макри на прибежки между две поръчки в претъпканата кръчма. Откъм масите долитаха жадните, подканящи възгласи на майсторите, които я оправяха.

– Още не, Макри. Традиционалистите може да ме смятат за добър следовател, но това не значи, че са готови да ме приемат сред тях. Ще мине известно време преди да ме поканят в двореца.

– Кой ще спечели изборите?

– Вероятно Цизерий. Което е добре за мен. Само дето сега вече сенаторът Лодий и популарите ме мразят и в червата. Което пък е лошо. Никога не съм се затруднявал да си осигурявам нови врагове.

Между смените в кръчмата Макри продължаваше да заляга упорито над книгите и свитъците. Дори накара Кейби да ѝ пробие носа и пъхна там пирон.

Извадих два гerdана и ѝ подадох единия. Тя ме изгледа с нескрито подозрение.

– Това е Червеният елфически воал, който си вързахме на шията в нощта на Ужаса от Осмата миля. Знаеш, че свърши добра работа, та накарах Астрат Трите луни да го обработи със защитно заклинание. Сега вече разполагаме със солидна защита срещу магьоснически атаки. Знаеш, че е забранено да се притежава подобно нещо, затова поисках да им нанижат мъниста, та да не се разпознават.

Макри си сложи гerdана и каза:

– Не че ми трябва. Предпочитам да разчитам на сабята си. Но все пак ще го запазя – за спомен. А ти гледай да не заложиш твоя.

– Ще се постарая.

Появиха се Кейби и Палакс. Изглеждаха изтощени. Не им завиждах – нали си деряха гърлата по цял ден на улицата за грошове. Добре че не ми се налагаше – в тази горещина.

– Ей, Гурд, дай по още един от „Щастливия гилдаджия“, ако обичаш.

Гурд ми тикна чашата, но забелязах, че е нещо мрачен.

– Танроуз ми е сърдита – оплака се той. – Каза, че не съм ѝ

обръщал достатъчно внимание. Какво да направя?

– За Бога, Гурд, не знаеш ли как да се оправяш с жени? Купи й цветя!

Застаряващият варварин ме изгледа втрещено.

– Цветя ли? Ще помогне ли?

– Разбира се, че ще помогне – отвърнах с безкрайна увереност.

И се оказах прав.

КРАЙ

© 1999 Мартин Скот
© 2002 Юлиян Стойнов, превод от английски

Martin Scott
Thraxas, 1999

Сканиране и разпознаване: Mandor, 2008

Публикация:
„Амбър“ (ИК „БАРД“), 2002
ISBN: 954-585-312-3

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5816>]